PTAČÍ SRDCE ⁂ KNIHA TŘETÍ

Zpěv Překladatele

JAN HAMOUZ

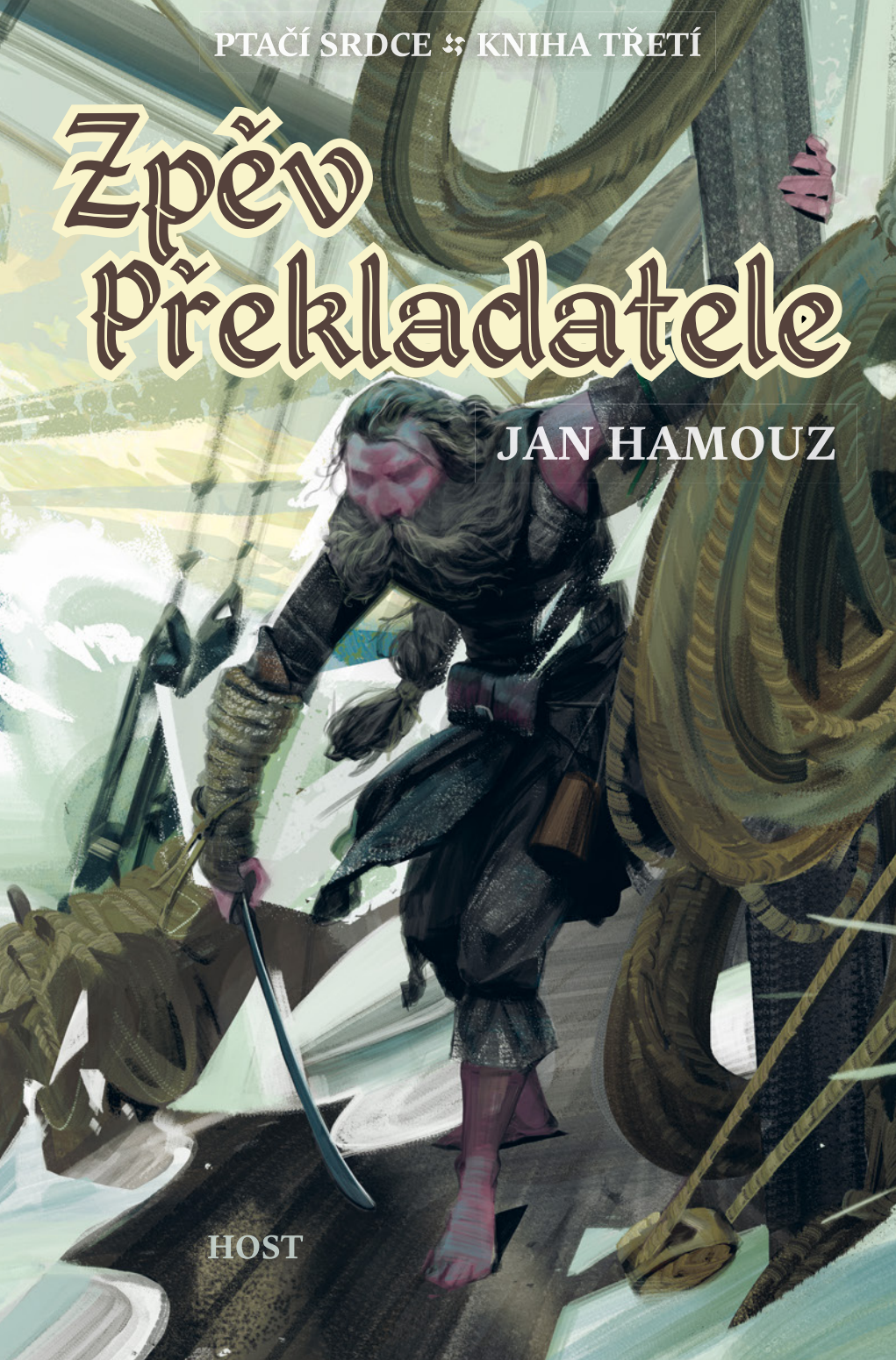

HOST

PTAČÍ SRDCE

KNIHA TŘETÍ

JAN HAMOUZ

Zpěv Překladatele

BRNO 2026

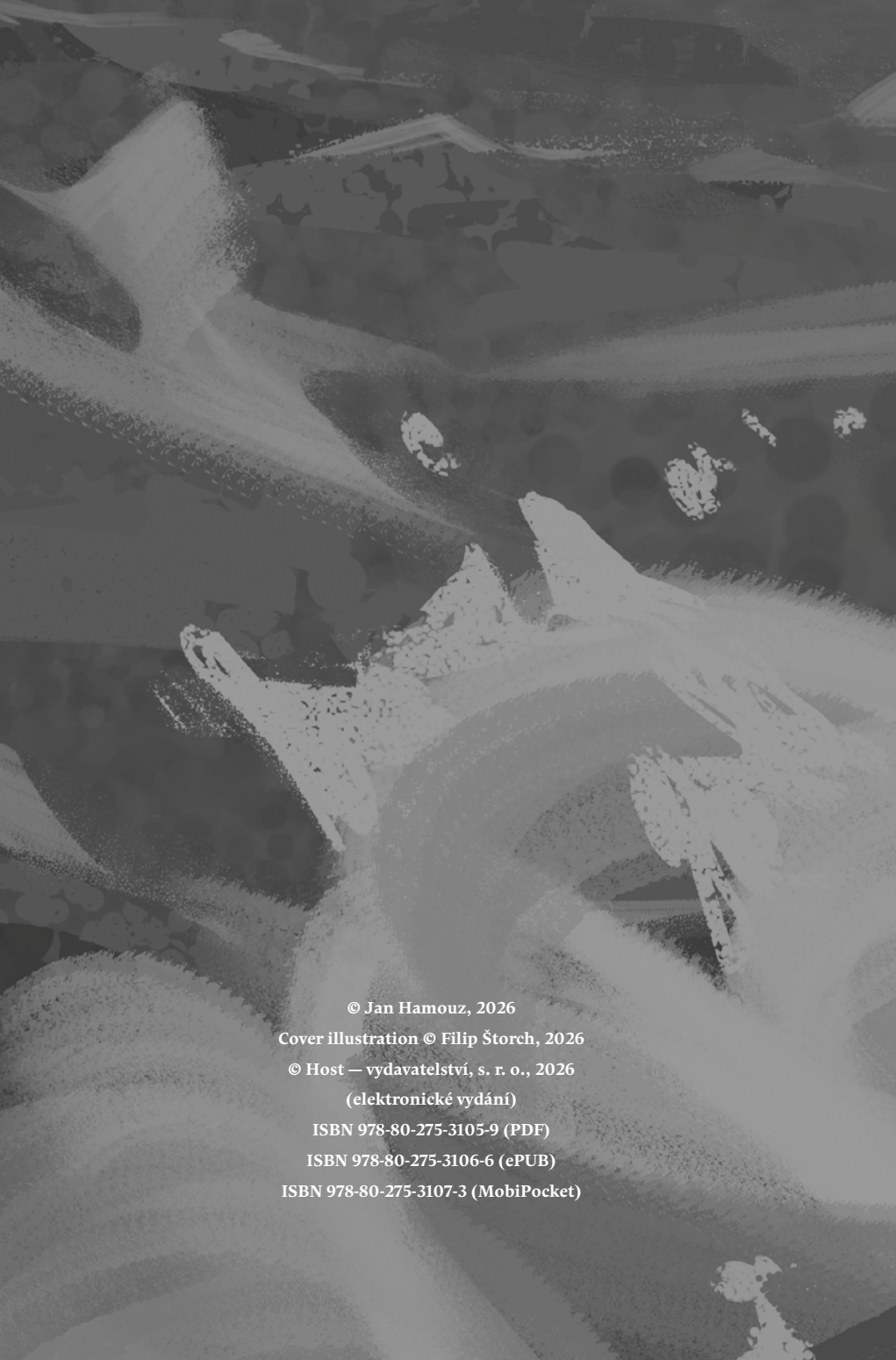

© Jan Hamouz, 2026
Cover illustration © Filip Štorch, 2026
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-3105-9 (PDF)
ISBN 978-80-275-3106-6 (ePUB)
ISBN 978-80-275-3107-3 (MobiPocket)

Mému synu Jonášovi.

Modrá zátoka
Branov
Severní Strážnice
Mrazivá pustina
Trn
Mrazověž
Malinká
Severní díra
Třířečí
Egin
Severní kopce
Rina
Krvavá řeka
Bórzagán
Verna
Varatský les
Mezimračné hory
Astvaš
Západní Varaty
Troda
Nýra
Podhoří
Východní Varaty
Iriagos
Podmračný les
Severní průsmyk
Varata
Černé jezero
Kopí
Souva
Nyronská bažina
Štít
Nyron
Hatě
Žabí řeka
Obří hřbet
Straia
Dódrad
Mokřiny padlých
Modrá řeka
Tréva
Trubov
Dřevozub
Rybný Brod
Tunel
Dalova Hlava
Hlínodůl
Nýra
Pomalá
Železný List
Midon
Varata
Orrova silnice
Henské údolí
Lerkov
Adalanta
Hádavé hory
Egrtská step
Silnice vůní
Prakýř
Ustren
Barad
Jedlov
Amorént
Špice
Lanta
Nýra
Obří hřbet
Egrtská step
Lorova Stráž
Hraniční
Ušai
Obřinka
Silnice vůní
Jižní díra
Mrtvé písky
Argíva
Ronirém
Heilon
Deltí

Yervil
Adalonské Království
Přímořská pláň
Noční hrad
Miřina
Erel
Zubaté hory
Šiřina
Zapomenutý Přístav
Oredvunská bažina
Vzteklá řeka
Vúdean
Netichý hvozd
Fez
Severní hvozd
Hořký pramen
Nadjezerní hory
Severní hvozd
Dorynský Maják
Arumend
Izdre
Tuvrenino zrcadlo
Tuvrenin klín
Hořká řeka
Velká delta
Lodrel
Adronova pláň
Helevara
Gorin
Vysoká Helevara
Adronovy štíty
Gereezi
Oko
Laure
Nízká Helevara
Adron
Rýz
Derane
Varata
Chranín
Černá Voda
Velký Prst
Erenézie
Malý Prst

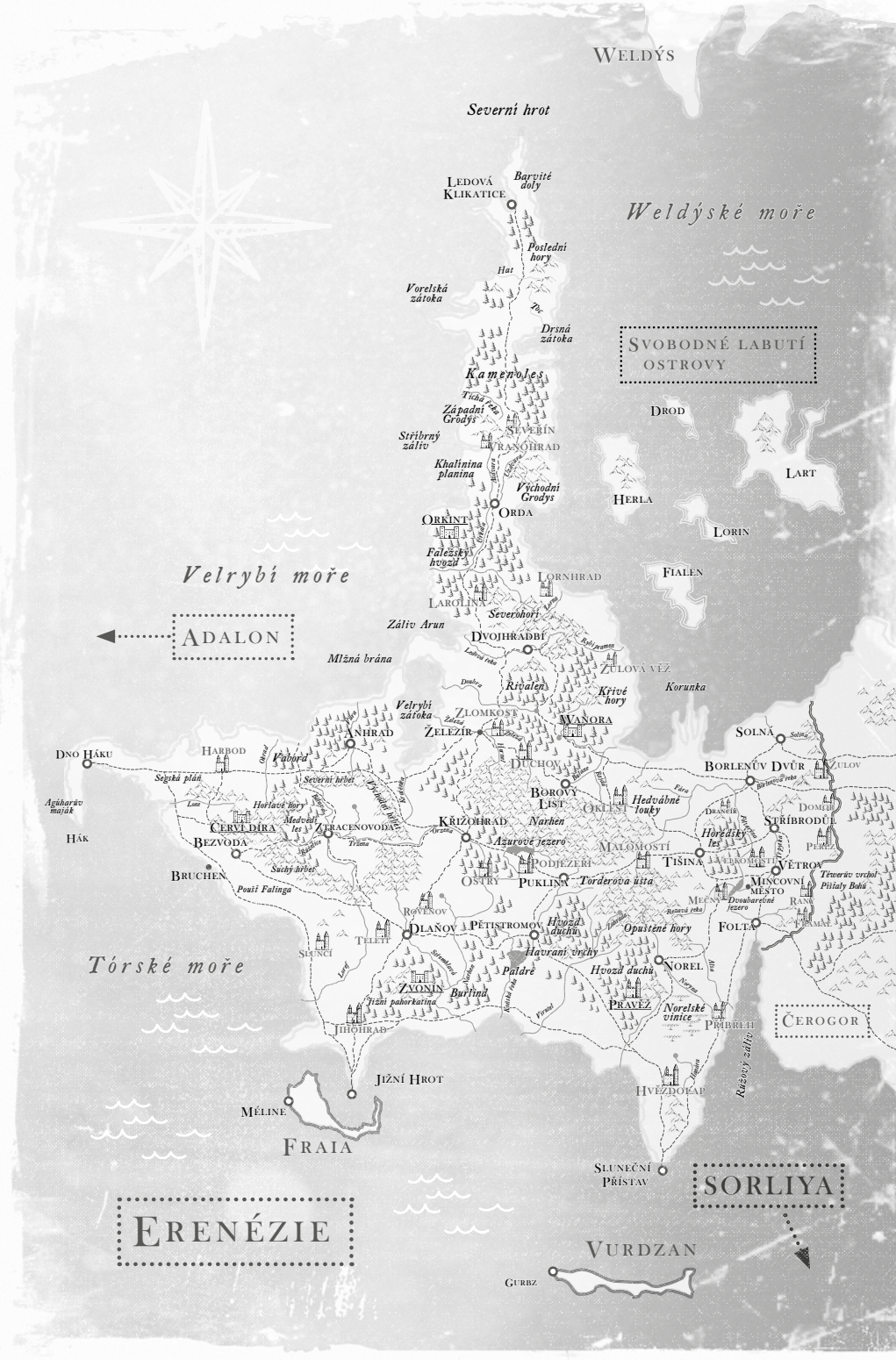

Weldýs
Severní hrot
Ledová Klikatice
Barvité doly
Weldýské moře
Poslední hory
Hat
Vorelská zátoka
Tor
Drsná zátoka
Svobodné labutí ostrovy
Kamenoles
Tichá řeka
Západní Grodýs
Severín
Stříbrný záliv
Vranohrad
Khalínina planina
Východní Grodýs
Drod
Lart
Herla
Orda
Orkint
Lorin
Falezský hvozd
Velrybí moře
Lornhrad
Fialen
Larolina
Severohoří
Adalon
Záliv Arun
Dvojhradbí
Mlžná brána
Žulová věž
Rivalen
Křivé hory
Korunka
Velrybí zátoka
Zlomkost
Anhrad
Železír
Wanora
Solná
Dno Háku
Harbod
Vabora
Duchov
Borlenův Dvůr
Žulov
Segská pláň
Severní hřbet
Borový List
Okles
Hedvábné louky
Agúharův maják
Horlavé hory
Domor
Cervi díra
Medvědí les
Ztracenovoda
Křižohrad
Narhen
Stříbrodůl
Hák
Bezvoda
Azurové jezero
Malomostí
Horedský les
Perez
Bruchen
Suchý hřbet
Podjezeří
Tišina
Větrov
Ostry
Puklina
Torderova ústa
Mincovní město
Téwerův vrchol
Pouší Falinga
Pišťaly Bohů
Mečná
Dvoubarevné jezero
Rovenov
Rana
Dlaňov
Pětistromov
Hvozd duchů
Opuštěné hory
Folta
Teleit
Slunci
Havraní vrchy
Tórské moře
Paldré
Hvozd duchů
Norel
Zvonín
Burlind
Jižní pahorkatina
Pravěž
Norelské vinice
Příbřeh
Čerogor
Jihohrad
Ružový záliv
Jižní Hrot
Hvězdolap
Méline
Fraia
Sluneční Přístav
Sorliya
Erenézie
Vurdzan
Gurbz

Odpověď je matkou otázky.
Chceš-li zvědět,
přestaň se ptát.

(sowražské přísloví)

Prolog

Světlen byl už od dětství její nejoblíbenější měsíc — vždyť přinášel slunovrat, ten úchvatný okamžik, kdy energie Přírody dostupuje vrcholu, kdy se celičký svět chvěje, tepe, burácí a sálá. I ona se chvěla. Touhou, nedočkavostí, chtíčem. Bažila po krvi, nebo snad po tělesnostech? Nevěděla… *A je v tom vůbec rozdíl?* napadlo ji rozverně. Obojí je přece stejně vzrušující; na rozdíl od souložení ovšem zabíjení bolí. *Ale i taková bolest může být zatraceně příjemná, když se to s ní nepřežene…* Možná že když bude dostatečně šikovná a nenechá se unést příliš brzy, dostane dnes večer oboje. Svést v šenku nějakého mladého muže v plné síle, který by ji dokázal ukájet celou noc, znovu a znovu, kterému by dala napít šťávy ze svého klína, a tím ho k sobě navěky připoutala — tak jako už jich k sobě připoutala desítky… *Och, jaká to slastná představa!*

Odpoledne se začínalo lámat v podvečer, slunce pomalu klesalo k obzoru a žhnulo skoro stejně rudě jako její vlasy. I tyhle letní podvečerní paprsky v sobě však měly kromě červené a oranžové i tenké pramínky bílé a černé — dočista jako její kštice. Odjakživa se považovala za sluneční bytost, cítila to podivné pouto mezi sebou a ohnivým kotoučem na obloze; bylo to jako souznění — a na tom se nemělo nic změnit. Když slunce svítilo, svítila i ona, když zašlo, i ona zašla. Byly jedno.

Zvedla ruce do úrovně pasu a nechala dlouhá stébla modřice, aby hladila její dlaně. Kam až dohlédla, rozprostíraly se namodralé vlnící se lány téhle zvláštní vzácné trávy. Co věděla, modřice rostla jen tady, na nekonečných Hedvábných loukách rozprostírajících se mezi Borovým Listem,

Tišinou a Borlenovým Dvorem. Ve veliké dálce k nebi čněly zubaté štíty pohoří Narhen, krásné a hrozivé zároveň, s trvale zasněženými vrcholy trpělivě rýpajícími do netečných řídkých mraků. Pomalu se prodírala šustící travou a vnímala každou vlnu vzrušení, která ji prostoupila. Podle toho, co jí říkal ten kupec na cestě, musela být vesnice už velmi blízko. Chlap tvrdil, že se dědina jmenuje Černý Lom; měla stát na úpatí kopce, z něhož vesničané těží čedič pro krajeprávce Borového Listu. A barva toho kamene prý dala vesnici jméno. A skutečně — kráčela do mírného kopce ještě asi čtvrt hodiny, když se před ní znenáhla otevřel nový výhled. Dlouhé povlovné údolí s říčkou uprostřed, v němž všudypřítomnou modřici nahradila hnědá políčka žita, ovsa a zeleniny. A tam docela dole seděla jako slepice na vejcích vesnice. Obehnaná palisádou z opálených zašpičatělých kůlů a zastíněná od západu několika zvláštně tvarovanými vrchy. Ty kopce jako by někdo vzal hoblíkem kolem dokola: namísto zalesněných svahů bylo vidět antracitově šedivé, skoro kolmé stěny. Černý Lom tvořilo čtyřicet padesát chalup, z jejichž komínů se i teď na přelomu jara a léta kouřilo; ženské nejspíš připravovaly večeře pro své nenasytné manžely a haranty.

Tam ukojím všechny svoje touhy, pomyslela si rudovláska a zvonivě se rozesmála. Doširoka rozpřáhla ruce a divoce se zatočila; míza s ní cloumala jako vítr šlechtickou zástavou. Přizvedla si lem dlouhých černých šatů s rudě vyšitými ornamenty a rozběhla se dolů z kopce — bez zábran, divoce, rozpustile, zkrátka jako když běží dítě. Nechala stébla trávy, aby ji švihala do odhalených lýtek, a cítila tu ohromnou sílu hromadící se jí v podbřišku. *Už brzy se dočkám, už brzy!*

Pak najednou tráva končila a s ní i odpor, který jí kladla; vpadla na volné prostranství, klopýtla a málem upadla do záhonu plného tuřínu a vodnice. Dobrá nálada zmizela jako mávnutím ptačího křídla a nahradila ji rozmrzelost. Vždyť si mohla ušpinit šaty! Chvíli procházela mezi políčky zamračená, pak se ale znovu uvolnila. Blížil se večer, lidé už byli z polí doma, takže tady mezi vším tím žitem, mrkví a pšenicí nebyla ani noha.

Bránu v palisádě hlídal jediný muž. Hlídal… Hubený stařec seděl na štokrleti, dlouhý šedivý cop na hrudi, nohy měl rozhozené jako kurva, zády se opíral o otevřené křídlo brány, hubu dokořán, sliny mu tekly po bradě a kopí dávno vypadlo z ruky. Teplý podvečer, vzdálené šustění trávy a tlumené cvrlikání sýkorek a vrabců hřadujících na jabloních a hrušních v přilehlém sadu ho uspaly stejně jistě jako makový odvar.

Kdybych chtěla, zabila bych ho jeho vlastní zbraní dřív, než by stačil otevřít oko. Prošla branou a vstoupila do vesnice, mezi nízká dřevěná stavení, i tady ale bylo, stejně jako na polích a v sadu, jako vymeteno. Navíc nebylo slyšet žádné mužské klení, žádné halekající hospodyně ani vřeštící, nespokojená děcka. Zkrátka tu bylo ticho jako v hrobě. *To je mi nějaká podivná dědina*, pomyslela si podezřívavě a se zvláštním pocitem se pomalu vydala na náves. Krčmu našla záhy — dřevěný štít s namalovaným korbelem hovořil jasně bez ohledu na to, zda se člověk nacházel v Erenézii, Adalonu nebo Čerogoru. Šlo o jediný kamenný dům v celé vesnici — dokonce i svatyni Bratří, krčící se na druhém konci návsi pod mohutnou lípou, tu měli dřevěnou, postavenou z mohutných smrkových klád a fošen. Dveře šenku byly otevřené a zevnitř se ozývalo několik mužských hlasů. *Takže někdo v téhle vesnici přece jen žije.* Do žil se jí vlila nová energie. Užuž se chystala vkročit dovnitř, když vtom si všimla poctivé tvrdé podlahy z lámaného čediče. Ucouvla a zamračila se. *Kamenná podlaha v hospodě? Takovým přepychem se nemůžou pochlubit v jediné putyce v Borovém Listu…* Pak si však uvědomila, že díky blízkosti lomu tu asi nebude o jinak vzácný a drahý kámen nouze. Navíc ji mužské hlasy zevnitř lákaly jako plamen můru, avšak přinutila se být obezřetná — to se jí zatím vždycky vyplatilo. Za svůj život poznala spoustu ženských, které zaplatily za nedostatek sebeovládání tím nejcennějším — a nemálo z nich zabila sama. Při vzpomínce na ně se pohrdlivě ušklíbla. *Nu, opatrnost je sice namístě*, pomyslela si, *ale já jsem si sem přišla pro šukání a krev a obojí taky dostanu.* Rozhlédla se kolem dokola, ale kromě lípy u svatyně nebyly na návsi žádné stromy ani keře — nehledě na to, že vysát strom přímo na návsi by bylo zbytečně nápadné. Nechtěla se přece odhalit — ještě ne. A tak se dotkla pavučiny a po jejích vláknech vedoucích pod palisádou si sáhla na mohutnou jabloň, kterou prve spatřila v sadu. Mohutnou proto, aby si ji nemusela vzít celou, někdo by si totiž mohl seschlého, zčernalého stromu všimnout. Zabrala a natáhla si mízu na tři čtyři základní kouzla. Tlumeně hekla, když jí podbřišek naplnila tupá bolest podobná té, již zažívala každý měsíc při svých rudých dnech. Bylo to nepříjemné, samozřejmě, ale zároveň to nebylo nic, co by se nedalo vydržet. Byla na bolest zvyklá — jako každá čarodějnice, která za něco stojí. Teď teprve si připadala dostatečně bezpečně, teď teprve se odvážila vkročit do místnosti s kamennou podlahou.

Krčma, to byla strohost sama. Jediná prostorná jizba silně páchla kouřem z mokrého dřeva, shnilou slámou, která v tenké vrstvě pokrývala podlahu a kterou už dávno nikdo nevyměnil, pivem a mužským

potem. Stálo v ní několik jednoduchých otlučených stolů s lavicemi, byl tu také krb, v němž hořel oheň a rožnilo se několik připálených kuřat, a vzadu se nacházel pult, za nímž měl stát krčmář a nalévat pivo. Hostinský však seděl s několika muži u stolu, a místo aby pivo naléval ostatním, pil ho s nimi. Jak on, tak čtveřice mužů, kteří s ním kulatý stůl sdíleli, vypadali, že tu sedí už dobrých pár hodin. Pohyby měli nejisté, oči kalné, víčka povadlá a jazyky zamotané. Když rusovláska vstoupila, zrovna se o něčem dohadovali, ale jakmile ji spatřili, všichni ztichli jako pěny. Krčmář vyskočil na nejisté nohy a mírně se uklonil, kožená zástěra se mu zavlnila. „Vítej u Černého kamene, vzácná paní. Čím můžu sloužit?"

„Dala bych si víno," odvětila tiše čarodějnice a prohlížela si jednoho muže po druhém jako vlčice vybírající si svou oběť. *Tak který z vás je nejsilnější, hm? Který vydrží nejdéle? Který z vás mi dnes v noci udělá dobře?* „Víno rudé jako krev a žhavé jako slunce," dodala.

„Och…" podrbal se hostinský bezradně na plešaté hlavě a trochu se zakymácel. „Něco pro tebe snad najdu, paní, ale norelské nečekej…"

„Co se týče vína, nejsem příliš vybíravá," podotkla významně čarodějnice, a zatímco se hostinský začal za hlučného řinkotu přehrabovat kdesi za nálevním pultem, nespouštěla oči ze sedících mužů. Všichni byli odění v typicky prostém vesnickém šatu — špinavé lněné pracovní tunice přepásané kusem provazu — a na nohou měli ty nejobyčejnější řemínkové sandály zamazané hlínou; všichni sem nejspíš zamířili přímo ze svých políček nad vesnicí. Jeden byl obrovitý jako balvan a jeden zase nesmírně ošklivý. Třetí byl dost starý, plešatý a vychrtlý, ale ten poslední… nu, ten jí přišel zajímavý i docela hezký — tvrdou ošlehanou tvář mu zdobilo prošedivělé strniště a černé vlasy měl rovněž tu a tam prokvetlé stříbrem. Mohlo mu být kolem čtyřiceti, pětačtyřiceti let. Růže si ho pro sebe pojmenovala Vlk. Zíral na ni jako na zjevení, jako kdyby snad spatřil samotnou bohyni Nesu, a ona se musela v duchu usmát; cítila se polichocená. Odjakživa milovala, když po ní někdo toužil, ať už to byl muž či žena.

„Přisedneš si k nám, paní?" zeptal se hromský muž sedící po Vlkově pravici. Měl ramena jako dva balvany a polodlouhé vlasy barvy špinavé slámy zkrocené koženou čelenkou.

„Ano," usmála se, „ráda." Povytáhla si šaty a usadila se na volnou židli, která jako by tu pro ni byla připravena.

„Tvoje víno, paní," uklonil se vzápětí hostinský a postavil před ni plechovou číši. „Rudé jako krev a žhavé jako oheň, nechť se ti zlíbí," dodal neohrabaně a očividně si ani neuvědomil, že její slova o víně zkomolil.

„A kdo vlastně jsi?“ zeptal se neomaleně ten ošklivý, se zapadlýma, vodnatýma očima, prořídlými vlasy a podivně zdeformovanou hlavou. „A to cestuješ sama? A… *bosá*?“ Založil si ruce za hlavu a sjel pohledem na její nohy špinavé od bláta a s úlomky loňských stébel zaseklými mezi prsty.

„Kdo jsem?“ zeptala se tiše a pomalu otočila hlavu k ošklivci. Odpuzoval ji a i na vzdálenost dobrého sáhu cítila odporný zápach zatuchlého potu linoucí se mu z vlhkých koláčů v podpaždí. Zvedl se jí žaludek. *Zítra budeš první, koho zabiju*, pomyslela si a v podbřišku se jí zatřepotala touha.

„No ano,“ řekl muž nejistě, „jak se jmenuješ a tak dál, však víš… Co děláš, odkud jsi přišla?“ Ukazováčkem a prostředníčkem naznačil na stole chůzi. Pak se Ošklivec — *ano, to je správná přezdívka* — bezradně rozhlédl po přátelích, hledaje u nich pomoc.

„Perijaka udivuje, kde se uprostřed Hedvábných luk vzala tak krásná žena,“ promluvil poprvé Vlk. Hlas měl klidný a příjemný. „Nadto sama, bosá a podle všeho bez koně,“ dodal a mírně se na ni usmál.

„Jmenuju se Seleia,“ odpověděla po chvíli a přiložila si ke rtům pohár s vínem. Jako vždy jí chvíli trvalo, než si na své pravé jméno vzpomněla. *Ačkoli dá se vlastně považovat za pravé?* napadlo ji. *Nejsem víc Rezavou růží než Seleiou?* Málem už se napila, když vtom ji v nose zašimral sotva postřehnutelný zvířecký pach, železitý pach, pach krve. Mezi všemi těmi smrady v jizbě — potem, kuřaty, chcankami, hnojem, cibulí a bůhví čím vším ještě — ho skoro nezaznamenala, naštěstí ale měla odmalička čich jako honicí pes. Prudce se zarazila. Tenhle zápach znala až příliš dobře, vždyť matka jí k té lahvičce dávala čichat celé její dětství právě proto, aby v malé Seleie vypěstovala zvýšenou citlivost na okha’tatsovu krev. Byla to jedna z mála věcí, které jí stihla předat dřív, než jí Seleia ve spánku prohnala srdcem tlustý lískový prut, jehož konec špičatila celý den v lese o kámen.

Krev okha’tatsy ve víně může znamenat jen jedno, blesklo jí hlavou, náhle plnou divokého vzteku. V tu ránu jí oči zčernaly a uprostřed nich zahořely rudé kroužky. Prudce vyskočila od stolu a napřáhla ruce před sebe, ale než stačila vrhnout první kouzlo, naplnil krčmu sykot oceli a jí před očima vyrostla hradba mečů.

Růži to upřímně pobavilo; svěsila ruce a hlasitě se rozesmála. „Tak vy jste se rozhodli chytit čarodějnici, milánkové? Co si zatraceně myslíte, že s těmi meči asi tak svedete?“ Lenivě máchla rukou a ze špičky

ukazováku vyslala jednoduché, skromné kouzlo Ošklivcovým směrem. Mělo mu rozříznout břicho tak, aby se z něj vysypala střeva — to většinou otevřelo ostatním hlupákům oči —, ale namísto toho se paprsek vpil do čepele jeho meče, zablesklo se a místnost naplnil kouř a pach spáleniny. Ošklivec neutrpěl sebemenší újmu.

Růži zvadl úsměv na rtech. *Co to má být, zatraceně?* Nic takového nikdy nezažila. Skrz clonu dýmu si znovu prohlédla pětici mužů, tentokrát mnohem pozorněji. Před ní se ve vzduchu vznášelo pět krátkých čepelí, podivně začerněných, a za nimi pět vážných, klidných tváří, z nichž veškerá hraná opilost zmizela. Tohle nebyla žádná nemehla, která si chtějí přivydělat měšec dralonů chycením čarodějnice. S takovými se párkrát setkala, většinou šlo o vojáky nějakého naivního, nezkušeného krajeprávce, který chtěl skoncovat s nepohodlnou čarodějnicí ve své krajině. Takoví ale vždycky skončili mrtví, roztrhaní pro výstrahu na kousky. Tihle byli jiní… A v tu chvíli se Růži v hlavě mihla vzpomínka. Když byla malá, matka jí vyprávěla pohádku. Pohádku o jakýchsi tajemných bojovnících proti nim, čarodějnicím. Měli to být muži celí v černém, silní, mrštní, ovládající mnoho podivných umění, která si tu a tam nezadala s magií. Samotní se se schopnou čarodějnicí měřit nemohli, ale pokud se jich dalo víc dohromady… A používali okha'tatsovu krev, jedinou substanci na celičkém světě, která dokázala připravit čarodějnici o moc. Jako malá si Růže myslela, že jde jen o další děsivou pohádku z matčina ubohého repertoáru, ale teď si uvědomila, že to nejspíš žádná pohádka nebyla. A že by jí toho matka o těch tajemných bojovnících nejspíš řekla víc, kdyby ji byla nezabila…

Růže namáhavě polkla, hrdlo náhle drsné jako pemzu. *Pět bojovníků, ach, Přírodo… Ale já nemám mízu na tolik kouzel!*

„Co kdybys dala ty ruce dolů, Rezavá růže?" zeptal se klidně nejmenší z nich, ten hubený, holohlavý chlapík se zapleteným šedivým copánkem na bradě. Ostatní bojovníci se pomalu posouvali do strany ve snaze ji obklíčit.

Růže si ani neuvědomila, že znovu pozvedla ruce. „A co kdybyste vy zahodili ty vaše směšné špinavé meče dřív, než bude pozdě?" zasyčela v odpověď a přikrčila se jako šelma před skokem.

Válečník z ní nespouštěl oči ani na okamžik. „Ty přece víš, *proč* jsou špinavé, Růže. Víš, čím jsou potřené a co to pro tebe znamená."

Rezavá růže to už nějakou chvíli věděla, domyslela si to. A také věděla, že jakmile ji obklíčí, bude ztracená. Zbývala jediná možnost, a tou byl

útěk. *Jenže já jsem ještě nikdy před nikým neutekla!* prolétlo jí hlavou a na docela malý okamžik se v ní vzedmula tak silná vlna hrdosti a pýchy, že se s muži málem pustila do boje, v poslední chvíli však dokázala svou prchlivost potlačit a konat podle zdravého rozumu — nebo alespoň podle čehosi, co se zdravému rozumu trochu podobalo. Vycenila zuby, vztekle na válečníka zasyčela, pak se otočila na patě a rozeběhla se ke dveřím. Dřív než ji stačilo překvapit, že v nich stojí další muž s mečem v ruce, vyslala proti němu kouzlo — intuitivně, bez přemýšlení. Z dlaně jí prudce vyšlehl proud bílého ohně a donutil válečníka přimhouřit oči. Bílý paprsek zasáhl čepel jeho meče jako ledový blesk, zasyčelo to, vyvalil se oblak dýmu a naplnil celou krčmu pachem síry a železa. Ochrana byla pryč, spálená na uhel jediným kouzlem. Teď byl muž proti ní bezbranný, ale zároveň skrytý kdesi v neprostupném oblaku dusivého šedivého kouře. *Má v ruce meč*, napadlo Růži během těch několika skoků ke dveřím. *Ano, ale také tělo plné mízy*, pomyslela si a zalomcovala s ní touha tak silná, že jí nebyla schopná vzdorovat. Vsadila vše na jednu kartu a vrhla se do oblaku kouře, do míst, kde bojovník ještě před vteřinou stál. Hrdlo se jí sevřelo v očekávání ostré čepele nořící se jí do břicha, rvoucí jí žaludek a střeva, ale nic takového se nestalo. Místo toho tápající rukou narazila na jakýsi měkký, zrůzněný útvar pokrytý kůží. *Obličej.* V téže chvíli zabrala a skrze mužovu tvář natáhla mízu — dřív než stačil učinit jediný pohyb. Pocítila několik věcí najednou. Prudký příval energie, to jak ji míza naplnila celičkou až po okraj, pak také divokou radost, touhu po krvi a prudkou bolest v podbřišku, která jí všechny ty libé pocity přece jen trochu zakalila. Ale tak už to chodilo a jinak to nemohlo být. Čím úpornější bolest dokáže čarodějnice vydržet, tím je silnější, tím víc mízy do sebe dokáže pojmout. A tenhle válečník, který jí během jediného nádechu seschl pod rukama do podoby mrtvoly ležící dobrý rok na poušti, měl mízy zatraceně hodně, mnohem víc než obyčejný člověk. Růže navzdory bolesti nadšeně zavřískla a vyběhla z otevřených dveří na náves, zatímco se za ní zhroutilo tělo suché jako troud. Voňavý, čerstvý vzduch na ni po všech těch zápaších uvnitř působil jako balzám; naplnila si jím plíce k prasknutí, ale zároveň se rychle rozhlédla kolem sebe — mohli tu přece být další převíti, jen Příroda ví, kolik se jich na ni vlastně smluvilo.

A taky že tu jsou, uvědomila si, když naráz zadrnčelo několik tětiv. Růže sevřela ruce v pěsti, prudce dupla nohama do země a z břicha jí vystřelil prstenec stlačeného vzduchu, který rozlámal šípy neomylně mířící přímo na ni; ti zmetci byli očividně skvělí střelci.

„Vylezte, vy zbabělí parchanti!“ zavřeštěla Růže a zatočila se dokola, až jí černé šaty v kole zavířily, nikde však nebylo nikoho vidět; ti vyjebanci se nejspíš schovávali v domech lemujících náves. Následující okamžik jí dal zapravdu, to když kdesi v temném okně jižně od ní drnkla tětiva. Ozval se syčivý svist, a kdyby Růže na poslední chvíli neucukla hlavou, byla by nejspíš mrtvá. Takhle se jen k zemi snesl čistě uříznutý pramínek rudých vlasů.

Mé vlasy! Vy špinavé svině, jak se jen opovažujete?! Srdce jí naplnil vztek kolotající jako vroucí voda. Cítila, jak nad sebou pomalu, ale jistě ztrácí kontrolu. Věděla, že je to špatně, že jí to může být leda ke škodě, ba dokonce pro ni osudné, ale na druhou stranu to bylo tolik příjemné. *Ach, Přírodo, tak příjemné…!* Jako by veškeré starosti a zábrany mizely a zůstala jen čirá, bezbřehá touha po krvi, po boji, po smrti… Základní esence její existence zesílily k nesnesení, zvíře v ní se probouzelo. *Nesmím, to nesmím, je to příliš nebezpečné!* říkala si sama pro sebe, ale už jí bylo jasné, že neodolá; nechala to zajít příliš daleko. Jako pijan, který usrkl z poháru vína v naivním domnění, že se podruhé nenapije.

V tu chvíli vyběhla ze dveří krčmy pětice válečníků, pomazané meče napřažené před sebou jako štíty.

„Střílejte!“ zařval Vlk a pružně — jako skutečný, divoký vlk — se rozběhl přímo proti ní.

Musíš být blázen! Růže máchla pravicí, z rozpálené dlaně vylétla koule svázaných plamenů mířící Vlkovi přímo na břicho, ale ten se sbalil do kotoulu, takže mu koule prolétla neškodně nad hlavou. Neškodně… Holohlavce s copánkem na bradě, jenž běžel za ním, trefila přímo doprostřed hrudi. Plameny se rozvázaly, vyšlehly vysoko do vzduchu a pak pevně omotaly mužovo tělo. Bojovníkova ústa naplnil nelidský křik, to když se mu ohnivé provazy zařízly do těla, prožraly se jeho kůží, masem a nakonec kostmi, aby ho celého naporcovaly jako řezník kravku.

To už byl ale Vlk opět na nohou a jako chrt vyrazil přímo k ní — stejně jako ostatní bojovníci za ním. Růže ze země pomocí hybatelství zvedla oblak čedičových kamínků pokrývajících celou náves, mohlo jich být několik desítek, možná i stovka, a jako hejno vlaštovek ho poslala přímo proti dotěrné čtveřici. To bylo chytré, jelikož kamení okha’tatsova krev samozřejmě nepřitahovala. Avšak usměrnit každý kamínek v mračnu by nedokázala žádná čarodějnice — ani Fialka, ani Zmije, ani Théia, ani Riwena. Nedokázala to ani Růže, a tak většina čedičového štěrku s mnohohlasým hvízdnutím neškodně prolétla mezi bojovníky a s racho-

tem se zaryla do stěn krčmy za nimi. Několik z nich ale svůj cíl přece jen našlo. Jeden z nich by dozajista zabil Vlka — zasáhl by ho přímo do srdce —, kdyby s kovovým cinknutím netrefil naplocho nastavenou čepel, která měla za úkol přitáhnout mízu. Kámen v oceli udělal důlek a jako pták zabitý nárazem do zdi spadl na zem. Dvě další kamenné střely ho zasáhly do stehna a do paže, a zatímco ten první mu způsobil nanejvýš pálivý škrábanec, ten druhý ho bolestivě trefil do předloktí; Vlk zavrávoral, hekl a meč mu vyklouzl z prstů zraněné ruky, hned ho ale zachytil levicí a znovu vyrazil vpřed, jako kdyby mu Růže právě nezpůsobila vážné zranění. Čtvrtý kamínek roztříštil pěst Ošklivcovi a pátý narazil do prsou Balvanovi. Musel však mít pod tunikou nějaké přepevné brnění, jelikož ani nezakolísal.

Vtom si Růže všimla, že z okolních domů vybíhají další čtyři bojovníci, tihle ale byli rozhodně mladší než ti, co seděli v krčmě. Bez většího přemýšlení zopakovala svůj trik s kamením a ejhle — hned dva z nich trefila přímo do čela. Dvakrát to tupě mlasklo a po návsi se rozstříkla krev a šedivá hmota, kterou mají živí tvorové naplněné hlavy a která je podle všeho dočista k ničemu.

Stejně k ničemu jako moje malé vítězství. Možná zabila pár těch zmetků, ale k čemu to bylo — vždyť další se blížili — velmi rychle blížili.

A pak se Růži do boku zabodl šíp. Prošpikoval ji jako kus špeku pečeni a zůstal jí nad kyčlí trčet z břicha. Bylo to, jako by jí někdo do masa vrazil rozžhavený pohrabáč. Zavřeštěla bolestí a málem upustila skrovný zbytek mízy; udržela ji jen tak tak. Bojovníci už byli na dosah: Vlk, plešatý Hostinský, Balvan a Ošklivec, i ti dva mladí, kterým ani nestihla dát jména; všem jim k ní chybělo jen pár kroků. Meče měli ostré a připravené, výrazy sveřepé a nelítostné. Růži příliš mízy nezbývalo, nanejvýš na jedno významnější kouzlo. A na napití se teď kdovíproč nemohla dobře soustředit. Tělem se jí šířila podivná malátnost a zmatenost. Potřásla hlavou, ale vůbec to nepomohlo. Nakonec se rozhodla pro vzduch, jelikož ten ji mohl zbavit všech najednou. Zaťala se, hekla a pokusila se vystřelit z břicha kotouč stlačeného vzduchu s ostrou hranou. Jenže Rezavá růže nikdy neuměla vzduch pořádně zaostřit jako Noční voda nebo Targana. Navíc vůbec nebyla ve své kůži a netušila proč. A tak, místo aby vzdušná vlna přefikla útočníky v pase jako ta nejostřejší šavle, pouze je tvrdě povalila. I to ale stačilo; válečníci popadali jako švestky a bolestivě mručeli.

Růže měla chuť bojovat, *dodělat* je, dokonce si už trochu neohrabaně natáhla další mízu ze sadu, ale pak těsně kolem ní prolétly další šípy.

Zatraceně! Svině vypočítavé, hnusné, kéž byste chcípli jako krysy! Pokusila se kolem sebe roztočit stěnu z písku a kamení, to byla odjakživa spolehlivá ochrana proti nevyzpytatelným šípům — a její oblíbené kouzlo —, ale vlastní tělo ji zradilo; nedokázala vyčarovat takovou složitost. *Proč, proč?!* Uvědomila si, že dokud budou kolem poschovávaní lukostřelci, nikdy nemůže zvítězit. Najednou ji sevřel strach, něco, o čem spíš slýchávala, než že by to zažívala. O to víc ji ochromil. Na okamžik zaváhala — a rázem měla v těle další šíp; rameno jí zahořelo bolestí. Růže zařvala — těžko říct, zda víc bolestí, vztekem či bezmocí — a trochu poklesla v kolenou, hned se ale vzpamatovala a napřímila se. Začala se zběsile točit kolem dokola, jako když se pes honí za vlastním ocasem, rudé vlasy vířily stejně jako lem černých šatů, a krhavým pohledem pátrala po střelcích. To už ale byli válečníci znovu na nohou. A další šípy prolétly kolem ní. Vlk, Ošklivec, Balvan a Hostinský se blížili, stejně tak dva mladíci, kteří přežili štěrkové krupobití. Dál slábla. Jako by z ní někdo vysával mízu stejně, jako to dělala celý život jiným ona. *Co se to děje, Přírodo?* Střely kolem ní hvízdaly a jí se v hlavě honily myšlenky jako roj vydrážděných včel. Pak jí jedna z nich zůstala viset před očima jako polední slunce: *tady nemůžu zvítězit.*

A tak se dala na klopotný útěk. Bez přemýšlení, jako smyslů zbavená vyrazila k bráně. Po troškách natahovala mízu ze sadu a z okolní modřice a v těch nejjednodušších kouzlech ji vysílala do míst, odkud viděla vylétat šípy. Zapalovala dřevěné domy ohnivými koulemi, zároveň nazdařbůh vrhala kouzla za sebe. Černý Lom se pomalu nořil do plamenů a kouře. Pak Růže dorazila k bráně. Spící dědek byl pryč, cesta byla volná. Zmožená bolestí a strachem se ani v nejmenším nezamyslela nad tím, jak je možné, že zrovna tady na ni nečekají žádní bojovníci, a vyrazila z brány přímo na cestu vedoucí k nejbližšímu kopci. Běžela, seč jí síly stačily, bosé nohy kmitaly a lem šatů pleskal kolem kotníků. Z očí jí kanuly slzy ponížení, vzdychala, popotahovala a sykala bolestí, klopýtala a tu a tam vykřikla leknutím, když kousek od ní dopadl šíp nebo jí jeden z nich s hvízdnutím prolétl nad hlavou. V jednu chvíli zkusila z cesty seběhnout do vysoké modřice — možná by se v ní dokázala schovat —, ale salva šípů ji zahnala zpět na cestu. Pokusila se zrychlit, ale síly ji pomalu opouštěly. Nohy jí umdlévaly a nakonec musela ze zběsilého běhu přejít do znavené chůze. Sáhla si na bok a zjistila, že má kolem dříku šípu šaty zmáčené krví; dlaň měla rázem rudou a lepkavou. Nejinak na tom byl i rukáv pod zraněným ramenem. Levičku měla dočista bezvládnou a nepoužitelnou,

jen jí zplihle visela podél těla. Pokusila se natáhnout mízu z hlohů, lísek a dřínů lemujících cestu, ale šlo to ztuha, jako by se vlákna pavučiny proměnila v kanály plné hustého bahna. Nic takového Růže nikdy nezažila, a o to víc ji to děsilo. Zabrala, seč mohla, a nakonec dokázala několik keřů vysát, ale bylo to jako nadechovat se přes několikrát složené plátno. Otočila se a spatřila bojovníky, jak ji sledují v bezpečném odstupu. *Co to zatraceně děláte?* pomyslela si plná zoufalství. Nerozuměla jejich počínání, nerozuměla tomu, proč na ni neútočí, když jsou v takové převaze, nerozuměla ničemu — jen tomu, že nejspíš poprvé v životě prohraje. Že nejspíš poprvé v životě zemře. Vyslala na ně kouzlo, ale to se rozplynulo po pár krocích v neškodnou mlhu. „Co se to děje, u mízy?!" zavřeštěla Růže, roztřásla se a rozvzlykala. Cítila se unavená, prázdná, vyčpělá jako stařena nad hrobem. Skoro poslepu klopýtala vpřed, v touze dostat se od těch ničemů co možná nejdál, občas ji nohy zradily a ona upadla a natloukla si koleno, ale vždycky se dokázala znovu zvednout a jít dál.

„To stačí, Růže," ozvalo se pak zničehonic před ní.

Možná se měla polekat, vyděsit, cuknout sebou, na to však neměla sílu, a tak jen unaveně zvedla hlavu a nejistě zaostřila na toho, jenž na ni promluvil. Stařec, co spal u brány. Pokusila se vklouznout do pavučiny, ale nedokázala to. Vyčerpaně se opřela dlaněmi o kolena, záda v tu chvíli ohnutá jako stará bába.

„Netřeba se snažit, k pavučině se nedostaneš," pronesl tiše stařec, jako by jí snad viděl do hlavy — ačkoli co jiného než touha po míze by se dalo v tu chvíli od čarodějnice čekat? „V žilách ti koluje okha'tatsova krev, a navíc — rozhlédni se, moje milá, podívej se, kde jsi."

Okha'tatsova krev v mých žilách? zděsila se Růže, ale vzápětí jí to došlo. *No ovšem, ty dva šípy…*

Potom udělala, co po ní stařec chtěl. Několikrát se zhluboka nadechla, pak se narovnala a rozhlédla se kolem. Hlava se jí zatočila, až málem upadla. Dokola, všude kolem ní krom jediného místa — úzké soutěsky, kterou sem vstoupila, aniž si toho všimla —, se černaly kolmé skalní stěny. *Jsem v lomu*, uvědomila si a chvíli trvalo, než jí došlo, co to znamená. Co pro čarodějnici znamená být v lomu. Být na místě, z něhož se nelze dostat k pavučině. Kámen mízu nevede. Kámen je pro mízu jako tvrdý, neoblomný štít.

Bojovníci, jeden za druhým jako duchové, vstoupili do lomu a utvořili kolem ní kruh. Stáli tam jako temné sudičky a hleděli na ni netečně, jako by snad nic necítili, jako by snad o ničem nepřemýšleli.

„O kolik jsme přišli bratrů, K'Lešo?" zeptal se pak stařec tiše plešatého hostinského, který žádným hostinským nebyl.

„O sedm, Zamire, a Taskan s Kámirem se nejspíš nedožijí rána..."

Zamir pokýval hlavou, aniž dal najevo byť jen ždibec smutku či zoufalství. Růži znovu zaplavila panika. *Kdo jsou ksakru tihle lidé? A jsou to vůbec lidé, nebo jsou to démoni?*

Vlk na ni upřeně hleděl. „Jsi čarodějnice, a jako taková zasluhuješ zabít — za všechno, co jsi kdy komu udělala, za všechny ty lidi, kterým jsi vzala životy, děti, zdraví nebo domovy. Ale mrtvá jsi nám k ničemu. Mnohem víc užitku nám přineseš živá, Růže. Můžeme se od tebe dozvědět spoustu věcí..." Pak se obrátil k ostatním, kteří stáli nejblíž k soutěsce vedoucí do lomu. „Můžete přivézt klec."

Růže zamžikala a potřásla hlavou, pokusila se rozehnat mlhu sedící jí v mysli jako podzimní opar nad rybníkem, ale bez úspěchu; okha'tatsova krev ji otrávila, zneschopnila ji, otupila všechny její smysly.

O malou chvíli později zaklapaly podkovy a do lomu vjel hřebec černý jako noc a táhnoucí...

Klec.

Růže se s trhnutím probudila. Celá rozlámaná se posadila na tvrdé pryčně a opřela se zády o studenou kamennou zeď. Jako každé ráno se rozhlédla po malé cele s podlahou pokrytou slámou a se džberem v rohu na vykonávání potřeby. Nic jiného tu nebylo. Jen pryčna pověšená na dvou zrezivělých řetězech, sláma a páchnoucí džber. A pak taky malé okénko, ke kterému se dalo vyšplhat po kamenech a podívat se ven. Jako by ji sowragové — ano, tak si ti všiví válečníci říkali — chtěli mučit tím, že jí umožní podívat se, o co všechno přišla. Okénkem se k ní od časného rána linuly hlasy, rozhovory, smích i nadávky, zvuky cvičných soubojů, ržání koní, klapot kopyt a mečení koz. Rezavá růže se zakabonila, rozkašlala se a vyplivla na podlahu zelený chrchel; i přesto že se pomalu blížilo léto — a s ním i dovršení prvního roku jejího zajetí —, ji pořád sužoval nepříjemný kašel, který si uhnala během tvrdé zimy v mrazivé cele. Sowragové se neobtěžovali dát jí sem ohřívadlo, jediné, co pro ni udělali, bylo, že jí přinesli několik tlustých přikrývek, do nichž se Růže zabalila na podzim a z nichž se vymotala teprve před nedávnem, když roztál poslední sníh. Ti bastardi ji mučili nejrůznějšími způsoby, ale hlad

a zima patřily mezi ty nejúčinnější. Ani tak jim ale Růže nic neřekla, ani větu, ani slovo, ani *ň*. Tedy kromě stovek šťavnatých nadávek a ohyzdných kleteb, ovšemže. Avšak všechno, co o čarodějnicích a jimi používané míze věděla, si nechala pro sebe. Zamkla to hluboko v sobě na několik západů, a přestože několik z nich už sowragové dokázali pokořit, to nejdůležitější stále střežila — nejcennější zdroje mízy, jejich váhy, jaké divy existují a které čarodějnice dokážou jaké ovládat. Neřekla jim nic o myšlenkářství, o vnuknutí, paprskových kouzlech, nebevládě ani hybatelství. Neřekla nic. Zatím. V posledních týdnech, s tím, jak se blížil rok od jejího zajetí, cítila, že slábne. Tělesně i na duchu. Věděla, že za to může nedostatek životodárné mízy, na niž byla několik desetiletí zvyklá a jež už jedenáct měsíců nezakroužila jejími žilami. *Ach, Přírodo, jen si tak trochu líznout, jen se tak trochu napít*, zatoužila teď, stejně jako každé ráno, jako každý večer, jako každou hodinu a minutu, kterou seděla v téhle zablešené díře vysoko nad nádvořími hradu.

Ačkoli… Jako by postupem času touha po míze trochu slábla. Jako by si odvykla, jako by ji přece jen už tolik nepotřebovala. Právě tohle ji děsilo nejvíc. Ne bolest, ne pálení chodidel a trhání nehtů, *tohle*. Představa, že se stává obyčejným člověkem, jakým byla naposledy v sedmi letech. Co když je to jako s opilcem? Tomu přece také často stačí se dostatečně dlouho vyhýbat alkoholu, aby po něm přestal prahnout. Nejdřív po něm přestane toužit, potom se bez něj klidně obejde a nakonec… nakonec ho snad začne i nenávidět. Je právě tohle to, oč se ti lidé pokoušejí? Zhnusit jí mízu, zkrotit ji jako neposednou klisnu, chytit ji pod krkem jako husu před podříznutím? *Já ale nemůžu přijít o mízu, Přírodo, je to přece to jediné, co mám, čarování je to jediné, co umím…!*

Avšak přes všechny modlitby k velké matce Přírodě, přes všechny prosby k Zemi, k Ohni, ke Vzduchu a k Vodě Růže hluboko v sobě cítila, že pokud se něco — cokoli — nestane, oni ji zlomí. Vytáhnou z ní všechno, co potřebují vědět, a pak ji odhodí stejně jako ona ty tisíce vysátých, usušených těl.

Rozechvěle si povzdechla a prohrábla si rudé vlasy. Ptali se jí na všechno možné, stále dokola, pořád a pořád v té jejich mučírně — v kamenné kobce bez oken, kde i někdo jako Rezavá růže mohl přijít o poslední ždibíček naděje, o poslední zbytek chuti do života. Kde žijí další čarodějnice, které jsou nejsilnější, jaké jsou jejich slabiny, co dokážou, jak je lze porazit, kde žijí další čarodějnice, které z nich jsou nejsilnější, jak je lze porazit… Dokolečka dokola. Růže pevně sevřela své vlasy

do hrstí a zatáhla za ně, jako by si je chtěla vyškubnout. Pak zavřela oči, vlasy nechala spadnout přes obličej a ruce si pevně omotala kolem těla; utáhla kolem sebe paže těsně jako obruče sudu, protože nikdo jiný to udělat nemohl.

Dnes v noci se to tedy stalo zas. Poblázněná, roztěkaná mysl jí opět naservírovala celý průběh jejího zajetí. Stávalo se to každý třetí čtvrtý den a ten sen byl vždycky stejný, a co hůř — jako živý. Tak živý, že Růži dočista ochromil na celý zbytek dlouhého dne. Znovu měla příležitost prožít si všechny své chyby, které tehdy udělala. Znovu měla možnost procítit účinek okha'tatsovy krve, do níž ti parchanti namočili hroty šípů a která ji tak dokonale paralyzovala. Znovu se mohla rozhlédnout po čedičovém lomu, po nejděsivějším místě na celém světě, kde není žádná půda, žádná voda, žádné kořínky, které by dokázaly vést mízu do jejího těla.

Růže začala šeptat:

Čarodějnice bez mízy — toť vlčice bez zubů,
toť vůz bez kol,
toť růže bez trnů rostoucí vůkol.

Nemá čím bránit svá vlčata,
nemá jak popojet po cestě,
neví, jak zastrašit koťata,
co do ní přišla žrát ptáčata.

Pak mízy se napije, té esence života,
pralátky z neznáma, v břiše jí kolotá.
Zuby, kola, trny — všechno je zpět…
Píchy, kousy, řízy!
Čarodějnice číhá, člověče,
a je plná mízy!

Tuhle podivnou básničku jí matka říkala jako děvčátku často a malé Seleie u toho vždycky vstávaly chloupky na krku. *Je o nás a o nich*, říkávala matka zvláštním, přidušeným hlasem. Růže už tehdy moc dobře chápala, kdo jsou *ony* a kdo jsou *oni*. Čarodějnice — a pak všichni ostatní. Tu básničku na oplátku odrecitovala ona matce těsně předtím, než ji zabila. Tehdy byla Lortíia namol opilá a drobná, hubená holčička se zrzavými

vlásky jí do vína nalila trochu okha'tatsovy krve — z lahvičky, ke které jí matka dávala každý den čichnout, aby její dcera byla jednou připravená. Pak už nic nebránilo tomu bodnout matku mezi lopatky, přišpendlit ji zašpičatělým klackem ke stolu — a stát se sama čarodějnicí. *Ach, Přírodo, to byl tehdy večer*, usmála se Růže. Nicméně i teď, po všech těch letech, cítila kromě ozvěny divoké radosti také smutek, hluboký a bezbřehý, který si s sebou od té doby nosila den co den. Oči jí zvlhly. Ať už byla Lortíia jakákoli, pořád to byla její matka a Seleia ji milovala jako nikoho a nic jiného na světě. *Kromě představy, že budu sama čarodějnicí. Tu jsem totiž milovala ještě víc. A proto musela moje matka zemřít.* Tehdy se dívenka vůbec nekrotila, žádné žinýrování, ne ne ne. Vyrazila z jejich osamocené chalupy přímo do nejbližší vesnice, Středozubu, a povraždila v ní úplně všechny. Vůbec tenkrát netušila, jak pracovat s mízou, tahala ji odevšad, z trávy, keřů, stromů, z dobytka i z lidí, v hlavě jí dunělo a myslela, že jí břicho pukne ze samé bolesti. Kouzla, neumělá, kostrbatá a neučesaná, z ní létala na všechny strany. Myslela, že zabije sama sebe, ale nakonec zabila všechny ostatní — lidi, zvířata i stromy. Byl to hezký večer — první z mnoha a mnoha.

A teď, že bych už nikdy neměla pocítit mízu v žilách? ptala se Růže sebe sama jako každičký den v tomhle proklatém vězení. Roztřásla se jí brada a ze sytě zelených očí se vyklubalo několik slz. Propast v jejím nitru se neustále zvětšovala a ona měla pocit, že se do ní každou chvíli musí zřítit; bylo to den ode dne horší.

Přírodo, udělej přece něco, slyšíš?! Prosím! Udělej něco, zapřísahám tě!

A v tu chvíli kdesi venku zašeptala malá křidélka, zašustilo to a potom se ozvalo tiché *srííí* přímo nad její hlavou. Růže nejdřív nemohla uvěřit svým uším, ale vzápětí už byla na nohou a po ošlapaných hranách kamenů ve stěně se jako zběsilá drápala k okénku, až si bolestivě polámala přerostlé nehty na rukou. A skutečně — za malou železnou mříží seděl drobný rorýs a klidně zíral před sebe. Růže tomu v první chvíli nemohla uvěřit. *Vždyť sem za celých těch jedenáct měsíců nepřiletěl jediný pták, jediný motýl, ba ani moucha ne!* Mříž byla natřená okha'tatsovou krví, která nejenže byla noční můrou všech čarodějnic, ale také byla s to bezpečně zapudit jakéhokoli létavce, který by se k ní byť jen přiblížil. A teď tu najednou sedí pták, jako by se nechumelilo! *Copak se mi to snad zdá?* Nic se jí nezdálo, pták tu seděl, nehybný jako socha, jen nadýmající se hrudní koš svědčil o tom, že je plný života. Plný mízy. Růže ucítila, jak se jí v podbřišku hromadí touha až k nesnesení. *Hlavně ho nevyplašit, miláčka*

malého, hlavně ho neodehnat. Užuž chtěla pomalu prostrčit prsty skrz mříž, když vtom si všimla, že má pták cosi na krku. *To je… pergamen…?* Opatrně se podívala blíž — a opravdu, byla to docela maličká povoskovaná rulička pergamenu.

„To je… to je pro mě?“ Růži v hrdle rachotilo; dobrý týden s nikým nepromluvila. Rorýs přirozeně neodpověděl.

Růže nechápavě zamrkala, pak suše polkla a opatrně, polehoučku vsunula prsty mezi mřížovinu; celá ruka by se jí do kovového oka nevešla, nehledě na to, že by se mohla dotknout pokrvené mřížoviny, což bylo to poslední, co by si přála. Měla sto chutí sáhnout na rorýse a vysát ho do poslední kapky, ale zvědavost byla k jejímu vlastnímu překvapení přece jen silnější. Konečky prstů stáhla ptákovi z krku smyčku z tenkého motouzu, na němž byl přivázán pergamen, slezla dolů, rozlámala vosk a z malého koženého pouzdra skrývajícího se pod ním vytáhla ruličku pergamenu.

Dlouhou dobu nechápavě civěla na kratičký vzkaz a srdce se jí rozbíhalo vzrušením. Pro jistotu si přečetla pergamen znovu a pak ještě jednou.

Zabij posla, najdi mě v Dódradu. Ardev.

V Růži se naráz semlelo několik pocitů a obrazů zároveň. Dávno na ně zapomněla — na pocity i na obrazy —, netušila, že je v sobě ještě má, ale očividně tam někde hluboko v ní dřímaly a čekaly na správný okamžik, aby se vyjevily. Ten okamžik přišel.

Růže zvedla kalné oči k okénku, v němž, jak doufala, dál nehybně seděl rorýs a trpělivě čekal, až se naplní jeho osud. Nemusel čekat dlouho.

Čarodějnice znovu vylezla nahoru, omámeně prostrčila prsty mříží a dotkla se první živé bytosti po mnoha měsících.

Rorýs vmžiku vyschl.

Růži rozbolel podbřišek.

A naplnila ji bezbřehá slast.

KAPITOLA PRVNÍ

Zvěstovatel

Darovi divoce tlouklo srdce; uvnitř hrudi vydávalo tvrdé, mlaskavé zvuky, asi jako kdyby se řezník rozhodl bušit kusem masa o dřevěný špalek. Dar'Hys, třicátý osmý právoplatný král v dynastii Hysů, se *těšil*. Těšil se a zároveň se bál, co uvidí. Co když se mu nebude líbit? Co když ho nebude mít rád? Co když ho bude nenávidět stejně, jako se mu to čas od času stávalo s Ximou? Jenže tady nešlo o ženu, kterou musel ve svém životě trpět kvůli zachování míru s Čerogorem. Tady šlo o jeho syna.

Poté co se po celonoční jízdě svezl celý rozbolavělý na Velkém nádvoří ze sedla, ničím dalším se nezdržoval. Nerozhlédl se po Měsíčním hradě, nepokochal se jednadvaceti erby z čarokamenů vyskládanými v dláždění, dokonce se ani neobtěžoval s převlékáním a koupáním. A že bylo z čeho se koupat. Cesta z Bruchenu byla dlouhá a namáhavá a Dar spolu s několika svými muži hnal koně do úmoru. Měnili je každý den a každý den je dohnali na samu hranici vyčerpání. Darovi jich bylo líto. Odjakživa měl větší starost o koně než o lidi. Ale nebylo zbytí. Potřeboval zapomenout na všechno, co se mu stalo. Musel se dostat za svým synem, který jediný snad dokáže zaměstnat jeho mysl tak, aby zapomněl.

Potřeboval zapomenout na bohy zatraceného Garra Trenozína, který mu ukradl polovinu ze sorliyské půjčky. Z půjčky, kterou on, Dar'Hys, bude muset léta splácet, aniž by z ní využil jedinou všivou minci. Pořád měl před sebou děravý úsměv toho prazvláštního muže. Kapitána, který působil, jako by se trvale procházel na tenké hraně mezi životem a smrtí. Pořád slyšel ten jeho podivný hlas, který zněl, jako kdyby někdo

podpatkem boty drtil solné krystaly — praskal, křupal a odíral ostrými hroty toho, ke komu promlouval. A pořád měl před sebou jeho vyhublou postavu, navlečenou do dávno vybledlých hadrů, stojící u hrazení lodi jménem Altezína, s rukou vysoko vztyčenou, v níž svíral Píseň.

Při vzpomínce na ztracený otcův meč se mu stáhlo hrdlo a bolest v hojícím se zlomeném zápěstí jako by o něco zesílila. Píseň se dědila z otce na syna po generace. Nikdo přesně nevěděl, který král si ji nechal vykovat, nebo jestli ji od někoho dostal darem. Vědělo se ale, že šlo o meč ukutý z holenní kosti železného ptáka, tvora, který dávno vyhynul stejně jako samo umění z ptačích kostí kovat. Kolik bylo na světě takových mečů? Tři? Pět? A Dar právě o jeden z nich přišel. Co by tomu asi řekl otec?

Otec…

Od chvíle, kdy vkročil na erenézskou půdu, na *svou* půdu, vrátily se mu občasné vidiny. Trať Hys na Černém mostě, vysoký, hrdý, s úsměškem plným opovržení. Vidina vrtala v Darově duši díru hlubokou jako studna. Otcův úsměšek ho doprovázel od chvíle, kdy tomu starému všivákovi vrazil do hlavy drudskou jehlici, od chvíle, kdy se sám stal králem. V Sorliyi se však vidiny nikdy neobjevily. Jako kdyby neměly sílu dolétnout přes vody Tórského moře takovou dálku.

Stejnou dálku, jakou se teď od něj nachází Arnëka rad Loreka ve Ruuneran. Při myšlence na ni Dar propadal temnému zoufalství. Už jen velmi těžko si dokázal vybavit pocity, které zakoušel, když byl s ní. Věděl ale, že tam, na poušti Gassara u Temereovy oázy, *miloval*. Poprvé po strašlivě dlouhé době — nebo snad poprvé v životě? — miloval někoho hluboce, tak hluboce, že to sám ani nechápal. Pořád měl před sebou Arnëku stojící na terase paláce, když odplouvali z Labyrintu. Zmenšující se postavu, která se stala svislou čárkou, potom tečkou a nakonec zmizela z jeho života úplně.

Koně, hnědého hřebce zapůjčeného v posledním hostinci, ve kterém přespal, nechal stát na nádvoří stejně jako desítku vyčerpaných mužů, kteří ho na cestě doprovázeli, a sám vyrazil průchodem na Malé nádvoří. Po točitých schodech vystoupal na arkádový ochoz královského paláce. Ještě pár posledních kroků, a zůstal stát před dveřmi Ximiny komnaty. Chvíli na ně zíral se smíšenými pocity. Ximu měl svého času snad i rád, přestože na ní spoustu věcí nemohl vystát a rád ji v opilosti tloukl. Ale líbila se mu, miloval její prsa a pevnou zadnici. Jen kdyby nebyla tak zoufale špatnou milenkou. *Když šukala s mojí vlastní sestrou, vypadala při-*

tom tak spokojeně. Šukání jako takové jí tedy asi vadit nebude. To jen já sám. Při vzpomínce na Aleiu se Dar zlomyslně pousmál. Díky němu si teď sestra dosyta užívá jistě mohutný klacek pána Obéna. On, Dar, může jen doufat, že je na ni Obén dostatečně tvrdý a nutí ji dělat ty nejbizarnější věci. Nic jiného si totiž Aleia nezaslouží. Potřásl hlavou, nadechl se a konečně otevřel dveře.

Bylo časné ráno, a tak Xima pořád ještě ležela v posteli, její černé vlasy rozhozené po polštáři připomínaly nádherná, lesklá motýlí křídla. Už z jejího obličeje bylo patrné, že se jí po porodu nepodařilo zhubnout na svou původní váhu, ale Dara to kupodivu neuráželo, naopak si řekl, že jí to docela sluší. Tváře měla pěkně kulaté, rty plné a v prvních slunečních paprscích temně rudé jako sorliyské papriky. Přes sebe měla přehozenou hedvábnou přikrývku a tiše oddychovala.

Xima ale Dara tolik nezajímala. Vedle královnina širokého lůžka stála malovaná dřevěná kolébka. Dar se překvapeně zamračil. Poslední, co čekal, bylo, že Xima bude mít novorozeně u sebe. *Copak nemá chůvu, zatraceně? Je přece královna.* Pro jistotu se rozhlédl, ale byli tu opravdu jen oni tři. *To mého syna nikdo nehlídá, zatraceně?* Otřel si ušpiněné ruce o ještě špinavější suknici a pomalu přistoupil ke kolébce. Naklonil se nad ni a dlouho se jen díval na maličký uzlíček, z něhož vykukoval pouze drobný, ne úplně pohledný obličejík. Chlapeček měl zavřené oči a trochu se mračil, na hlavě se mu černaly jemné vlásky. Pokožku měl světle hnědou a — Dar ho opatrně pohladil po tváři — na dotek až nepřirozeně jemnou. Tiše na děťátko hleděl a cítil se zvláštně. *Tohle je můj syn*, říkal si. *Tohle je třicátý devátý král Erenézie.* V tu chvíli si neuměl představit, že z toho drobečka vyroste muž, jakým je on sám. Naklonil se níž nad kolébku a zaposlouchal se do tichého oddechování Karad'Hyse.

Karad'Hys.

To jméno vybral on a přikázal Ximě, aby dítě v případě, že se nestihne vrátit včas, pojmenovala právě tak. Karad bylo zvučné jméno a Dar doufal, že jednou bude nahánět hrůzu všem, kteří ho zaslechnou. *Doufám, že se z tebe stane válečník tvrdý jako žula, milý synu. Tvrdší než já a tvrdší než můj otec.*

Nebylo pochyb, že před ním leží Hys. Barva vlasů, tvar nosu, to všechno bylo takové, jaké to mělo být. *Jestlipak má také šedivé oči?* napadlo

Dara, a přestože mu bylo jasné, že spící novorozeně by se nejspíš nemělo budit, natáhl ruku a znovu ho pohladil po hlavě. Když se nic nestalo, lehce dítě štípl do tváře. Drobná tvářička se stáhla do nespokojeného šklebu a chvilku potom dítě otevřelo oči modré jako pomněnky. Dar se zamračil. Nepamatoval si, že by kdy některý z Hysů měl jiné než šedivé oči. Než se nad tím ale stačil víc zamyslet, začal malý Karad natahovat.

Jakmile vydal první zvuk, Xima se probudila. Vzápětí vykřikla úlekem; to když spatřila Dara stojícího nad kolébkou.

„Moc nadšeně mě doma nevítáš, ženo," ušklíbl se Dar'Hys.

„Můj pane!" vyjekla Xima, protřela si oči a rychle vstala. Dar si s nelibostí uvědomil, že se jako prvnímu věnuje synovi, a ne muži, kterého několik měsíců neviděla. Když se však naklonila nad kolébku, aby Karada zvedla, spatřil Dar pod noční tunikou její mlékem nalitá prsa a jen suše polkl. Xima opatrně zvedla Karad'Hyse z kolébky a plaše se na Dara usmála. „Tvůj syn, můj králi. Doufám, že se ti líbí."

„Nemá šedivé oči."

„Zatím ne. Trvá prý několik let, než bohové rozhodnou o jejich konečné barvě. Mezitím se může několikrát změnit."

„Bohové že můžou měnit barvu dětských očí? O tom jsem nikdy neslyšel."

„Ani já ne, dokud mi to neprozradila porodní bába. Byla to moje první otázka, když jsem ho po porodu uviděla. Mimochodem, jsem ráda, že jsi zpátky." Xima si stoupla na špičky a políbila Dara na rty. Potom chtěla vložit Karada otci do náruče, všimla si však jeho dlahy. „Co se ti to stalo, u bohů?"

„To nic, jen malá zlomenina," usmál se odměřeně Dar a napřáhl ruce.

„To je mi líto." Xima jako by na okamžik zaváhala, nakonec však Darovi syna přece jen opatrně položila do náručí.

Dar nevěděl, jak se drží novorozeně, a Xima mu to musela ukázat. Karad podle všeho nebyl zvědavý na zarostlého, špinavého a páchnoucího muže, který se před ním objevil namísto jeho měkké a mlékem vonící matky. Zkřivil obličej a začal ječet, že by vzbudil snad i mrtvého.

Dar se díval na ten rudý obličejík s narůstající nelibostí. Takhle si to tedy nepředstavoval. Byl unavený, celou noc nespal, chtěl se vykoupat, najíst a zalézt pod přikrývku. Ale hlavně chtěl, aby bylo *ticho*. Zavrčel, trochu neomaleně vrazil Karada zpět Ximě a obrátil se k odchodu.

„To je všechno?" ozvalo se za ním podrážděně.

Překvapeně se otočil. Xima pohupováním tišila řvoucího chlapečka a v očích měla vztek. Takový pohled u ní Dar neznal.

„*Co* má být všechno?“

„Nechceš vědět, jestli je v pořádku, když ho bohové poslali na svět o měsíc dřív? Nezajímá tě, jestli jsem u porodu trpěla?“

„V pořádku dítě očividně je. A rodit je vaše povinnost,“ pokrčil rameny Dar, který netoužil po ničem víc než sednout si ve Velké síni a dát si něco teplého k jídlu. „Tak to bohové chtěli — ženy krvácí při porodech a muži v boji. Potřebuju si odpočinout, ženo. Večer za tebou přijdu. Karad ať tu ale není.“

„Karad tu bude! Chci ho mít pořád nablízku.“

Dar k ní pomalu přistoupil, uchopil ji prsty za bradu a zamračeně jí pohlédl do očí. S uspokojením v nich našel náznak jejího starého strachu z něj. „Změnila ses, co jsem byl pryč,“ zavrčel. „Je mi celkem jedno, jak ses tu chovala, ale teď se koukej změnit zpátky, jasné?“

„Vítej doma, můj pane.“

Bohové, tenhle úsměv mi chyběl, pomyslel si Dar, když vzhlédl od stolu ve Velké síni a potopil se do Chiroveyiných zelenkavých očí. Služebná z Fraie nesla velký stříbrný tác s občerstvením. Před Darem se objevila miska jeleního masa na cibuli a česneku, ještě teplý chléb, klínek měkkého sýra, pár pšeničných placek, džbán teplého mléka a malý džbánek vychlazeného piva.

„Chiroveyo.“ Srdce mu naplnil zvláštní pocit, ne nepodobný tomu, jejž prožíval v Sorliyi, když byl s Arnëkou. To ho trochu mátlo — sorliyskou královnu přece miloval. Chiroveya, ač v posteli vášnivá, nenasytná a někdy až nestoudná, byla jen a jen služebná, nic víc.

Jenže jí to tolik sluší, bohové. Mladá Fraianka byla po létě snědší, než si ji pamatoval, a dlouhé černé vlasy měla svázané do ohonu. Na sobě měla lehkou tuniku, jež jí těsně obepínala ňadra a kterou si přepásala jednoduchým koženým opaskem. Co na ní však v tu chvíli bylo zdaleka nejkrásnější, byla nefalšovaná radost z jeho návratu zářící jí v očích.

Aspoň někdo se tu na mě těšil.

„Omlouvám se, můj pane, ale maso je od včerejší večeře. Nezlob se.“

„Ech, na tebe bych se jen tak kvůli něčemu nerozzlobil,“ usmál se unaveně Dar, kterému bylo srdečně jedno, jestli jídlo je, anebo není čerstvé.

Strčil si do úst první lžíci, a zatímco žvýkal, pohladil Chiroveyu zezadu po stehně. Mohl si to dovolit; ve Velké síni takhle brzy po ránu nebyl nikdo kromě něj a družiny mužů, kteří ho doprovázeli z Bruchenu. Těm do konání jejich pána za prvé nic nebylo, za druhé byli tak unavení, že sotva donesli do úst lžíci s polévkou.

Chiroveya mírně zrudla. Pak se usmála a šeptem se zeptala, zda má večer přijít do jeho ložnice.

Dar jen přikývl a jemně jí stiskl půlku zadku.

Chiroveya potěšeně vyjekla, pak se uklonila a opustila Velkou síň.

Dar se hladově pustil do jídla. Uleželá jelenina byla báječná a vychlazené pivo příjemně perlilo na jazyku. V síni se ozývalo jen ťukání lžic o misky, nikdo nemluvil. Dar se nemohl dočkat, až se vykoupe v jezírku ve své soukromé zahradě a zaleze si po probdělé noci do postele. Až se dosyta vyspí, zajde se znovu podívat na svého syna — tentokrát odpočatý — a večer se pomiluje nejdřív s Ximou, jejíž nalitá prsa nemohl dostat z hlavy, a potom s Chiroveyou. Bude to pěkný den.

Jakmile si tohle řekl, uslyšel kroky v průchodu a vzápětí se ve vysokých otevřených dveřích objevil Leq Qif. Statný světlovlasý seveřan vypadal jako Tarazen, bůh války. Aspoň takhle nějak si ho Dar'Hys vždycky představoval.

Když vystoupal po třech schůdcích na dřevěné pódium, na němž stál dlouhý královský stůl, poklekl. „Slyšel jsem, že ses vrátil, Veličenstvo. Vítej doma."

Konečně někdo, kdo ví, jak se chovat, pomyslel si spokojeně Dar'Hys. „Díky, Lequ. Pojď, posaď se," ukázal na křeslo vedle sebe, kde běžně sedávala Xima.

Qif zaváhal. „Jsi si jistý, Dare? Tohle je přece stůl tvé rodiny, nemůžu..."

„Ale můžeš," přerušil ho netrpělivě Dar. „*Sedni si.*"

Qif ještě chvíli otálel, pak přikývl, vstal a složil své mohutné tělo vedle krále. „Vypadáš hrozně," podotkl. „A co se ti to stalo s rukou?" ukázal na Darovu levičku srovnanou mezi třemi tenkými plátky dřeva a pevně staženou obvazem. Qif toho nikdy moc nenamluvil, a to, že něco řekl, aniž by se ho někdo ptal, bylo nevídané.

„K mé ruce se dostaneme později," odpověděl úsečně Dar.

„Cesta asi byla náročná..."

„To byla," přikývl Dar. „V Bruchenu na mě čekal tvůj posel se zprávou, že se mi narodil syn. Vzal jsem skupinu deseti nejrychlejších jezdců a vyrazili jsme napřed."

„To znamená, že Turulek, Miren, Vagén, M'Relen, Vizd…"

„…jsou na cestě sem, ano," přerušil ho Dar netrpělivě.

„Tys tedy přijel jen s desetičlennou družinou?" ujišťoval se trochu nevěřícně Qif.

„K čemu víc mužů? Jen bychom poutali pozornost. A já tu chtěl být co nejdřív." *Abych Karada ochránil, kdyby mu chtěl kdokoli ublížit — včetně tebe.* Od chvíle, kdy mu posel předal zprávu, byl Dar jako na trní. Pořád v něm hlodala obava, aby se nenašel někdo, kdo bude chtít dědice trůnu v lepším případě unést, v tom horším zabít.

„Podle mě to byla… neuváženost."

„Tvůj názor mě zas tolik nezajímá," pokrčil rameny Dar'Hys, kterému se začínala únavou klížit víčka. Byl však lačný po novinkách. „Radši mi řekni, co se dělo v Erenézii. Posla jsi za mnou do Labyrintu nevyslal, takže předpokládám, že nic důležitého."

„Nic důležitého…" převalil Qif slova na jazyku, „…jak se to vezme."

Dar se zamračil. „Jak to myslíš?"

„Tady ve Ztracenovodě se vesměs nic nestalo, ale vypadá to, že rebelie na Meči nabývá na síle. Čím dál víc seveřanů se zříká Bratrů a obracejí se k jakýmsi pradávným bohům."

„To se přece dělo už předtím, než jsem odjel," usmál se Dar, kterému se ulevilo, že nejde o nic nového. „A během cesty do Sorliye jsem dostal nápad hodný bohů. Posvětil mi ho jak M'Relen, tak Arnëka rad Loreka ve Ruuneran, královna Sorliye." Při zmínce o ní se mu srdce zachvělo, ten záchvěv však zdaleka neměl onu sílu, na kterou byl zvyklý v Labyrintu. Jako by jeho návrat sem do toho marastu všedních dní obrušoval jeho lásku k ní. Z té představy se mu udělalo nevolno.

„Co to je za nápad?" zajímal se Qif.

„Dobře poslouchej," nafoukl se Dar. „Získám si věčnou přízeň Bratrů tím, že pozabíjím pár stovek jejich popíračů — to by mělo stačit, aby ti ostatní dostali rozum." Dar se napil piva, spokojen sám se sebou.

Leq Qif se zakabonil, jako by kousl do citronu, tady tak vzácného a v Sorliyi tak strašně obyčejného, že si ho mohl člověk dopřát takřka na každém kroku. „Ty chceš útočit na svůj vlastní lid? Omluv mou troufalost, Veličenstvo, ale to je přece hloupost… Nebo si snad chceš znepřátelit i ty krajiny, které se k nám ještě neobrátily zády?"

„Můj vlastní lid…" Dar'Hys to pronesl tak, jako kdyby ta tři slova zkoumal ze všech stran. „Pověz mi, Lequ, co to vlastně znamená — *můj vlastní lid*?"

„No, přece lidi, kterým vládneš," rozhodil rukama Qif, „tvoji poddaní, obyvatelé Erenézie."

„Obyvatelé Erenézie, říkáš. Já si však myslím něco trochu jiného. Pokud mám někoho považovat za součást *svého lidu*, pak musí dodržovat stejné životní principy jako já. Ten člověk musí ctít královské právo, musí tvrdě pracovat a musí věřit ve stejné bohy jako já, protože v opačném případě se stává pohanem, a s pohany já nechci mít co do činění. Moje teta by k tomu jistě měla hodně co říct, kdyby tu byla..."

Qif vypadal, že neví, co na to odpovědět. Dar se nedivil. Seveřan byl sice skvělým velitelem křídla a ještě lepším válečníkem, nikdy však neoplýval kdovíjak hlubokým rozumem. Neuměl příliš dobře psát — vyskládat na pergamen větu mu trvalo věčnost — a se čtením na tom byl jen o něco málo lépe. Vždy říkával, že na čtení a psaní má ty, kteří se bojí držet meč. Teď jen kroutil hlavou.

„Tohle se mi nezdá, Dare. Turulek o tomhle tvém plánu ví?"

„Ví. Nelíbí se mu." To byl velmi zavádějící popis skutečného Turulekova názoru, ale Dar to nehodlal rozvádět. *Však si to Qif jistě poslechne sám, až tlusťoch dorazí.*

Qif však spokojeně přikývl, jako by právě jeho názor posvětili sami bohové.

Dar si ukousl sýra. Byl krásně měkký a uleželý a rozplýval se na jazyku. Stejná měla být i jeho následující slova, která si pro Qifa připravil, jelikož jeho reakci předem očekával a nutně ho potřeboval na své straně. „Před chvílí jsem ti řekl, že jde o můj vlastní nápad, Lequ, ale tak to úplně není. Vlastně mě na něj přivedlo něco, co jsem se dozvěděl o svém otci a co jsem do té doby netušil."

Qif ožil. „O Tratovi?"

Měl jsem snad dva otce, ty idiote? Dar se vlídně usmál. „Ano, o Tratovi."

Leq Qif mu nyní připomínal malé dítě, které poslouchá vyprávění o milovaném strýci.

Pro ně pro všechny byl víc otcem než pro mě. Bohové, co na něm ti staří medvědi měli? pomyslel si otráveně Dar'Hys, na druhou stranu se o něj lehce otřelo zklamání — nemohl otci nezávidět věrnost, loajalitu a náklonnost, jakou k němu chovali všichni ti nebezpeční a tvrdí mužové. Byl si až příliš dobře vědom toho, že zatímco za Trat'Hyse by položil život každý z nich, pro něj by to udělal jeden jediný, jak se ostatně přesvědčil před několika týdny na moři. *Ať je mi Turulek jak chce odporný, jedno se mu upřít nedá, kozlovi jednomu: pořád jsem pro něj jako syn, které-*

ho nikdy neměl. A nejlepší na tom je, že můžu provést cokoli, ty nejstrašnější věci, jakých jsem schopen, a on mě bude stále považovat za svého syna. Sice nezdárného, ale pořád syna, o něhož se musí starat. Bylo příjemné tohle vědět, zároveň však byla Darovi představa, že by Turulek mohl být jeho otcem, odporná. Byl tak živočišný, jednoduchý, buranský a špinavý, a navíc páchl jako mokrý medvěd. Přes to přese všechno byli Turulek společně s Gardianem jedinými lidmi, ke kterým se Dar nebál otočit zády; ti dva by mu do nich nikdy nůž nevrazili. U nikoho dalšího si tak jistý nebyl.

„Věděl jsi o svatých výpravách, které můj otec vedl, když byl mladý?"

Leq Qif zaváhal, pak ale přikývl. „Ano. Myslím ale, že toho do konce života litoval, Dare."

Dar nad tím jen mávl rukou. „Všichni budeme některých skutků do konce života litovat. Jde o to, zda nám naše činy mohou přinést užitek *teď*, a hlavně — zda potěší bohy. M'Relen tvrdí, že ano, a kdo jiný by to měl vědět líp? Poslyš, Lequ, otec bojoval proti bezvěrcům na východě, nu a my budeme bojovat proti těm na severu."

„Ale jsou to tví..."

„Nejsou, zatraceně! To jsme si už vyjasnili. Boj nás nebude stát takřka žádné úsilí, podle Vagéna je celá Falež plná sedláků s vidlemi. Pár desítek jich pobijeme, jejich těla přitlučeme na kůly podél cest a hlavy rozvěsíme na brány měst a vesnic. To by mělo ostatním otevřít oči."

Dar si představil, jakou radost bude mít Arněka, až se dozví, co udělal pro šíření víry. *Co mi to řekla tehdy v poušti? Že kacíři jsou jako otravný hmyz, který se rozlézá, když ho nikdo nehubí. A také že jejich vymýcení musí být první věcí, kterou udělám po návratu domů. A proto to musím udělat. Musím dostát svému slibu.*

Qif si zamnul hranatou bradu. Za nehty měl půlměsíčky špíny, onen symbol tvrdého válečníka, jemuž na vlastním vzezření nikterak nesejde. Dar to nesnášel. Mimoděk si zkontroloval svoje prsty, které byly i po dlouhé a namáhavé cestě čisté.

„Víš, jak jsem předtím odpověděl *jak se to vezme* na tvoji otázku, zda se tu stalo něco důležitého?" zeptal se Leq Qif. „Tak to je právě ono. Rebelii na severu už netvoří jen *pár sedláků*, kteří se ve svých stodolách modlí ke starým pohanským bohům. Už nejde jen o zřeknutí se tříbratrství. Ti muži — a ženy také, jen si to představ — se houfují, Dare. Je jich čím dál víc. A mají zbraně. Ano, kolikrát jsou to vidle a motyky, ale rána motykou tě dokáže poslat do hrobu stejně dobře jako ostrý šlechtický

meč. Navíc i oni mají šlechtické meče. Dokonce mají na své straně šlechtice a s nimi celé hrady s vojenskými posádkami. A víš co ještě?“

Bohové, to nebylo všechno? pomyslel si Dar, který byl z těch několika Qifových vět dočista otřesený.

„Podle našich zvědů se to, co začalo nahoře na hranici Chladvanu a Falže, posouvá dolů k Severohoří. A víš, co se prý mezi seveřany říká? Že je nejvyšší čas přivést k rozumu — a s ním k takzvané *pravé víře* — další zaslepence. Podle některých zvědů se chystají k útoku na Severohoří. Na Dvojhradbí.“

„*Cože?*“ vybuchl Dar.

„Ta informace není úplně jistá,“ zabručel Qif, „ale rozhodně to tak vypadá. Už to není jen pár sedláků, Dare,“ zopakoval. „A pokud se tam budeš chtít vypravit, pak se připrav na to, že ti lidé budou bojovat, pamatuj na moje slova. A nás ten boj bude stát spoustu sil — a nejspíš i krve. Oni jsou tam nahoře doma, mezi svými horami, divokými řekami, zrádnými bažinami, hlubokými údolími, smrkovými lesy, pevnými hradišti a neviditelnými vesnicemi. My budeme cizí.“

„A co Sadran?“ zeptal se Dar’Hys.

„Gardian?“ zamračil se Qif. „Co s ním má být?“

„Je to přece krajeprávce Severohoří. Copak ho seveřané neznepokojují?“

„To se musíš zeptat královny,“ mávl rukou Qif, „té jsi přece povolil otvírat dopisy a vzkazy pro tebe. Mně se s jejich obsahem nesvěřovala.“

Odmlčeli se.

Dar’Hys si zatím neuměl dost dobře představit váhu toho, co se právě dozvěděl, ale už teď věděl, že bude muset zakročit. Tvrdě a bez slitování pobít bezvěrce a pomoct Sadranovi ubránit Severohoří, pokud budou ti vyjebanci tak pošetilí, že se na něj skutečně odváží zaútočit. Zdálo se, že se mu království vyfukuje pod rukama jako probodnutá plíce. *Jako by nestačila ta zatracená aliance, jejímž středobodem je Pětistromov*, pomyslel si zoufale, *teď budu mít ještě co do činění se severem.* Představil si, co by se stalo, kdyby Gardian krajinu neudržel. Hranice jím spravovaného území by se posunula z dalekého severu na sever nepříjemně blízký. Mezi povstalci a Erenézskou korunou by už stála jen Ugarenova Středolina.

Najednou na něj padla neskonalá únava. V Sorliyi bylo všechno tak jednoduché, tak prosté, zato tady se na něj od začátku valí jeden problém za druhým. A to už takhle vší silou potlačoval myšlenky na Rohaté a Ar-

něčino zlato ukradené podělaným Garrem Trenozínem. *Ach, kurva…* Přetřel si dlaněmi obličej. Nejradši by zmizel ze světa, propadl se do země. Vlastně ne, nejradši by objal Arnëku a zavřel se s ní na několik dní v ložnici. Jen by se milovali, pili víno a jedli ovoce. Zaplavila ho takřka neodbytná potřeba rozjet se zpět do Bruchenu a naskočit na první loď do Labyrintu. Znovu se sám sebe ptal, proč vlastně zabil svého otce. A čím dál pracněji musel hledat odpověď. Jedno však věděl jistě — kdyby teď Trať'Hys žil, bylo by Darovi dobře. Otec by ho nejspíš učinil krajeprávcem Koruny, jak bývalo zvykem. Dar by se usadil na některém z královských hradů v první krajině a na něm by si užíval, jak to jen on uměl. Anebo — a tahle představa byla ještě lákavější — by se oženil se sorliyskou královnou a stal se tak sorliyským králem. Otec by vládl Erenézii a Dar'Hys, takřka bez práce, nejbohatšímu království světa.

Leq Qif pozoroval znavené vojáky z Darovy družiny, kteří se pomalu zvedali od stolů a potáceli se složit svá těla na lůžka. „Tvá mise byla úspěšná?" zeptal se potom. „Dostal jsi od královny půjčku?"

Nejen půjčku, pomyslel si Dar a před očima se mu objevilo nahé Arnëčino tělo, hebké a hnědé jako nejdokonalejší sorliyská váza z pálené hlíny. Ten nádherný výjev však okamžitě vystřídal obraz zažloutlého úsměvu toho proklatého piráta. Agarhen se mu ve tváři mírně rozpletl, což Qifovi neušlo.

„Dare?"

„Půjčku jsem dostal," zavrčel král. „Celé čtyři truhlice nejčistšího sorliyského zlata…"

„Tak to je skvělé."

„…z nichž mi jakýsi zatracený pirátský zkurvysyn polovinu ukradl."

„Cože…?" vydechl Qif.

Dar mu stručně shrnul, k čemu došlo během zpáteční cesty. Když se dostal k tomu, jak ho Trenozín připravil o Píseň, Qif hlasitě vykřikl. „Že ti sebral Píseň? Vždyť ten meč se přece dědil z otce na syna několik desítek generací, bylo to to nejcennější, co ti po otci zbylo!"

Dar začínal mít Qifa plné zuby. „Díky za připomenutí!" utrhl se na něj a prudce se zvedl od stolu, agarhen rozpletený přes polovinu tváře. „Jdu se umýt a spát, zatraceně." Sešel z pódia a cítil při tom každičký sval v těle. Navíc mu začalo nepříjemně pulzovat ve zraněném zápěstí. Po několika krocích se ještě zastavil a ohlédl se. Qif seděl schlíple na židli a díval se za ním, jako by nemohl uvěřit, co si to ke svému králi právě dovolil.

„Omlouvám se, chlapče," zamumlal, „nechtěl jsem…"

„Díky za opatrování královny," řekl mu Dar místo odpovědi a opustil Velkou síň.

Královský palác byl podivně prázdný. Když byl Dar malý, měli tu své komnaty otec a matka, on a Aleia, a také Darova babička, královna vdova Ervena, a Iko Ibaralhen, který měl jako jediný mimo královskou rodinu výsadu bydlet v tomhle malém, odlehlém křídle. Ani Turulek s Flaciborem, otcovi nejbližší přátelé, zde nežili — měli své komnaty v křídle velitelů u Velkého nádvoří. Teď byl Železoruký mrtvý, pohřbený jen kousíček odtud v Zahradách stínů. Dar mu vrazil drudskou jehlici vlastní rukou do hlavy. Krátce po jeho smrti pošel steskem i Wor, Tratův worowor žijící ve výběhu vedle soukromé královy zahrady. Jeho výběh zel od té doby prázdnotou a zarůstal jitrocelem, pampeliškou a bršlicí. Dar si nikdy nedokázal přivést vlastního medvěda — a vlastně ani nechtěl, přestože mu to velela odvěká tradice jeho rodu. Jemu však chovat tohle podivné, agresivní zvíře odjakživa přišlo jako zvrácená hloupost, a při představě, že by měl každý den pít jeho hustou, čerstvou krev, byť smíšenou s mlékem, se mu dělalo nevolno.

Aleia žila po boku Obéna v Anhradu, provdaná díky Darově dýce přiložené jí na krk tváří v tvář habrnolskému krajeprávci. Lathulaia odjela za ní po jedné z ostrých hádek s Darem a už se nikdy nevrátila. A Ibaralhen byl také pryč. Dar dlouho netušil, co se s ním stalo poté, co naprosto nevysvětlitelně zmizel z žaláře noc před svou popravou. Teď už král věděl, kde ranhojič je, nebo spíš kde *byl*. Po bitvě s Trenozínem si konečně vzpomněl, koho mu připomínal onen stařec, kterého potkal v Dvojhradbí na Sadranově svatbě a který posléze tak kvapně zmizel. Když se strážní tehdy druhého dne vrátili, řekli jim, že Ibaralhen zmizel v Rivalenu. I teď, po půl roce, Darovi ta představa naháněla hrůzu. Rivalen byl pro něj snad ještě děsivější než Hvozd duchů — ne, to ne, oba ty podělané lesy byly *stejně* děsivé. Nemyslel si o sobě, že by snad byl zbabělec, ale nedokázal si představit, že by vstoupil mezi ty obrovité, prastaré, vrzající stromy, mezi hluboké hnijící tůně, mezi šepotavě kolotající potůčky, mezi hejkaly, zemní démony, zimní včely a obří brouky...

Otřásl se. Ibaralhen se možná skrýval nějakou dobu v Dvojhradbí, teď však jeho ohlodané kosti leží s největší pravděpodobností kdesi mezi mechem porostlými balvany.

Nyní tedy obývala královský palác pouze Xima. I chůvu posílala na noc jinam — zařídila jí malou komůrku v purkrabství.

A teď tu jsme dva. Dar vytáhl zpod tuniky svazek klíčů na tenkém, ale pevném řetízku, který nosil vždy u sebe. Největším z nich odemkl dveře své komnaty, otevřel je a stanul na prahu tiché, temné místnosti plné starého, zatuchlého vzduchu. Bylo jasné, že sem za celou dobu jeho nepřítomnosti nikdo nevkročil — přesně podle jeho příkazu. Otevřel okno a vpustil dovnitř čerstvý pozdně letní vzduch. Chvíli zůstal opřený o kamenný parapet a fascinovaně shlížel do hloubky pod sebou na hlavní město Erenézie. Vzdálený hukot do hlubin padajících vod Tepen ho uklidňoval a vždy přítomný oblak vodní tříště nad Jícnem se třpytil ve slunečních paprscích jako vysrážená pára před ústy nebetyčného obra. Sešel do soukromé královské zahrady na samém vrcholu Tekoucích zahrad, kterou tak rádi využívali otec s matkou, a ponořil se do jezírka s teplou vodou. Vzdychl slastí a rozvalil se na ohlazených kamenech jako říční kráva, kterou viděl v Sorliyi.

Soukromá zahrada byla úchvatná — maličká, obehnaná vysokou kamennou zdí s hradebním chodníkem na vrcholu, na nějž ale, pokud se Dar'Hys nacházel v Měsíčním hradě, nesměly stráže vstupovat. Nepotřeboval, aby ti nadrženci očumovali Ximu nebo dokonce Chiroveyu v jejich intimních chvílích. V zahradě byla dvě malá jezírka, jedno se studenou a jedno s teplou vodou, obě krytá rozložitou korunou vzácného slunečního dubu. Dar seděl po prsa ve vodě a žínkou ze sebe smýval prach a pach cesty. Nezavolal si žádnou služebnou, chtěl být chvíli sám. Umyl si tělo i vlasy a vousy, které nutně potřebovaly po několika týdnech cesty zastřihnout. Tady, v té horké vodě a tichu, se mu problémy jeho království jevily malé, vzdálené a nanicovaté. Zbyly mu dvě truhlice zlata a dvě legie Arnëčiných válečníků — deset tisíc skvělých mužů. Kdo tohle má? Potlačit s nimi povstání na severu — což je to *první*, co musí udělat, poněvadž to Arnëce slíbil — bude hračka, a kdo ví, třeba v tamních hradech a hradištích leží malé jmění, které čeká jen na to, až ho někdo objeví. Hned potom — *druhá* věc, kterou je potřeba udělat — vytáhne proti alianci. A začne v Nízkozemsku, přesně tak, jak původně zamýšlel. Potlačí povstání proti králi v nejbližších krajinách a pak bude postupovat dál. Potom mu možná Turulek přestane otloukat o hlavu, že jsou jeho záměry vrtošivé jako vítr.

Dar dlouze vydechl. Měl před sebou spoustu práce, spoustu krvavé práce, ale těšil se na ni. Dlouho nebojoval a cítil, že to potřebuje jako sůl.

Jako by byl po všem tom vypitém víně a koupených nevěstkách zrezivělý. A hlavně si potřeboval naklonit Bratry. I proto vytáhne nejdříve nahoru do Falže. Navíc bude Gardian potřebovat pomoc, to jsou dvě mouchy jednou ranou. Hned zítra mu napíše list. A v něm bude… Víčka se mu klížila. Dolehla na něj nepředstavitelná únava. Hlava mu padla na prsa a vdechl trochu teplé vody z jezírka. Zakuckal se. Potřásl hlavou, vylezl z vody, osušil se a odpotácel se do přilehlé ložnice, která patřívala jeho rodičům. Hvězdami posetý strop vymalovaný slovutným Ildrinem za časů jeho praděda ho fascinoval už jako malého kluka a nic se na tom nezměnilo ani teď. *Otec je mrtvý, matka žije v Anhradu, proč se vlastně trmácet po schodech do té mrňavé komnaty nahoře?* Přestěhuje se sem, teď hned. Padl na široké lůžko a sotva stačil nahý zalézt pod vzorně složené přikrývky. Pak se propadl do hlubokého, osvěžujícího spánku.

Probíral se jen ztěžka; měl pocit, jako by měl v hlavě dobrý džbán vína, což ale neměl, vždyť už kolik týdnů pil jen střídmě. Matně si uvědomoval, že se neprobudil sám, nýbrž že ho cosi vzbudilo. Cítil příjemný tlak v podbřišku a někde v jeho těsné blízkosti cosi mlaskalo a šplouchalo. *Co to…?* Nakonec dokázal otevřít oči — a spatřil svoje nahé tělo rozvalené v hedvábných přikrývkách. Mezi roztaženýma nohama mu klečela žena a hříva jejích vlasů — což bylo to jediné, co z ní viděl — stoupala a klesala v tom úžasném rytmu, který ho měl každou chvíli přivést do nebes. *Bohové…* Natáhl ruku a zanořil prsty ženě do kštice, popadl do hrsti její vlasy a neurvale si ji za ně přitáhl. Chiroveya tlumeně vyjekla, ale když k němu zvedla zrak, omámeně se usmála a brada se jí zaleskla slinami.

„Co to děláš?“ zašeptal Dar’Hys.

„Už jsem to nemohla vydržet, omlouvám se,“ předla tiše snědá Fraianka, zatímco si utírala ústa hřbetem ruky. Na tom gestu bylo cosi lascivního; Darovi se prudce rozbušilo srdce touhou. „Hledala jsem tě všude, můj pane, abych se zeptala, jestli něco nepotřebuješ, a pak jsem tě našla tady a… Nedokázala jsem odejít…“

Víc už ji říct nenechal. Přitáhl si ji ještě blíž a přitiskl jí rty na krk pod uchem. Chiroveya vzdychla slastí — a ještě o něco víc, když jí po krku přejel špičkou jazyka. To už si sama vytáhla tuniku tak, aby mu usnadnila cestu, a Dar se nenechal pobízet. Zanořil se do ní bez okolků a hlu-

boko, tak, jak to měl rád. Některým to vadilo, Chiroveya mezi ně však nepatřila. Obrátil se s ní, aby ji měl pod sebou, a nalehl na ni. *Tak úžasné to bylo vždy?* běželo mu hlavou, zatímco služebná hlasitě hekala a prsty zatínala do polštáře za hlavou. Vzrušením obracela oči v sloup, což Dara dráždilo k nesnesení. Netrvalo dlouho a v přirození mu začalo cukat blížícím se vyvrcholením. Chiroveya to ucítila, vymanila se z jeho sevření, sklouzla na lůžku níž a vzala ho do úst. Spolykala všechno, do poslední kapičky. To mu ještě nedopřála žádná žena, ani ta nejdražší nevěstka. Dar se zhroutil do přikrývek a přitáhl si Chiroveyu k sobě.

„Chyběl jsi mi, můj pane," šeptala služebná a tiskla se k němu hebkými zády. „Chyběl jsi mi."

„Ty mně taky," odpověděl trochu překvapeně. Ale bylo to tak, ovšemže ano. „Jestli se mi během mé cesty po něčem zastesklo, pak to bylo po tobě, ať jsou bohové mými svědky."

„A co královna, Veličenstvo?" zeptala se nejistě.

„Právě po ní se mi nestýskalo *vůbec*," zabručel Dar.

„Ale… přispěchal jsi přece sám, jen s malou družinou. Za kým bys tak pospíchal, kdyby ne…" V tu chvíli svou otázku prudce utnula. „Odpusť mi, můj pane!" vyjekla. „Nic mi do toho není."

„Jen klid," konejšil ji Dar, kterého její upřímné zděšení nad vlastní troufalostí pobavilo. Poprvé od chvíle, co projel hlavní bránou, se usmál. „Víš přece dobře, že mi Xima nikdy k srdci nepřirostla." O tom jí vyprávěl mockrát, když spolu znavení leželi na lůžku a on jí jezdil ukazováčkem mezi ňadry. „V Bruchenu na mě čekal posel, který mě zpravil, že se mi narodil syn, a já…" Tentokrát se zarazil on. Neměl by nikomu, *nikomu*, nadto své služebné, vyprávět o tom, že se jako král něčeho bojí. Jenže pokud se nikomu s ničím nesvěří, pak z toho jednoho dne zešílí. Hlava mu praskne a vyřinou se z ní všechny jeho strachy a démoni. Tyhle věci mohl svěřit jen několika málo lidem, mezi něž počítal Turuleka a Mirena, Gardiana, možná Qifa… *Jenže to všechno jsou zatracení válečníci! Ti už vůbec nemají co vědět, že má jejich král z něčeho strach!* Ne, jim se s těmihle věcmi svěřovat nemůže, k tomu potřebuje nějakou ženu. Jenže jakou? Aleia je čubka, se kterou si přestal rozumět už dávno, když mu došlo, že by otec na trůně viděl radši ji než jeho. Matka? Možná dřív, ale teď mezi nimi stála vysoká a tlustá zeď. A Xima… Ta by ho samozřejmě pokorně vyslechla, ale tím by to také skončilo. Čerogorky byly vychovávány k naprosté poslušnosti vůči svým manželům a Xima — ač Dara v minulosti už několikrát překvapila svou vzdorovitostí — nebyla výjimkou. Na to,

že se Dar bojí o život svého syna, by nejspíš odvětila něco velmi neurčitého a povrchně konejšivého.

Takže pokud bych se nemohl svěřit Chiroveye, pak komu?

„Spěchal jsem, protože jsem se bál, aby Karadovi někdo neublížil," řekl konečně.

K jeho překvapení Chiroveya přikývla. „Samozřejmě. Mělo mě to napadnout."

„Tobě to dává smysl?"

„Jistě, jsi přece otec a Karad'Hys je tvůj prvorozený syn. Málokdo by nespěchal." Přitiskla se k němu pevněji.

„Jaké to bylo, když Xima rodila?" zeptal se pak znenadání Dar.

Chiroveya se od něj nepatrně odtáhla. „Nevím, můj pane, já u porodu nebyla."

„Nebylas tam?" podivil se Dar. Vždyť jí přece výslovně nakázal, aby se porodu účastnila, pokud se on nestihne vrátit.

„Královna mě k sobě nepustí. Myslím, že tuší… myslím, že ví, že jsme čas od času spolu. Vadím jí. Nedůvěřuje mi. Vlastně si myslím, že mě nenávidí."

Dar se zamyslel. *No… Nakonec by bylo divné, kdyby to bylo jinak.*

„Nemá u sebe chůvu," řekl potichu, spíš pro sebe než pro ni.

„To je pravda. Poslala ji pryč hned druhý den. Odmítala jí Karada svěřit, i kdyby to mělo být jen na chvíli. Už v létě si od ní nechala ukázat, jak s dítětem zacházet. Stará Valgha nám to vyprávěla celá v slzách, prý se tolik těšila, že bude královně pomáhat s miminkem, a ona ji odkopla jako kus prašiviny."

„Tuší někdo, proč to udělala?" zeptal se Dar.

„To je přece jednoduché, můj pane," podivila se Chiroveya, „stala se z ní matka. A matky dělávají různé věci, hlavně zpočátku. Některé ke svým dětem přilnou tak, že je nedokážou dát do náruče jinému, jiné své děti vyhodí z okna. To nám říkala Valgha," dodala, jako by si uvědomila, že poučovat svého krále jí nepřísluší.

Dar sebou škubl. „To se může stát?"

„Ano, ale jen velmi zřídka. Valgha to prý zažila za celý svůj život jen jednou. A ta žena byla už před těhotenstvím napůl šílená."

Dar'Hys náhle pocítil neurčitý strach o syna. Jen stěží odolal touze rozběhnout se o patro výš do Ximiny ložnice. Pak si na něco vzpomněl. „Něco jsem ti přivezl," řekl a vysoukal se zpod přikrývky.

Chiroveya se na lůžku posadila a vykulila oči. „Mně? Ale proč…?“

„Je to jen drobnost,“ mávl rukou Dar, který se právě nahý prohrabával ve svém měšci, který skončil spolu s opaskem a tunikou kdesi pod postelí. „Spíš upomínka než dárek.“

„Nikdo mi nikdy nedal ani to…“ vydechla Chiroveya.

Tady jsi.

Vytáhl z měšce zlatý sorliyský drub. Čtvrt nehtu tlustý kulatý medailon, veliký jako kroužek vzniknuvší spojením špičky palce a prostředníku, s nádhernou ražbou velblouda, orla a hada na jedné straně a nápisem v sorliyštině na druhé. Dar na něj chvíli zíral. *Takové bohatství v jediné minci. Tímhle se u Arnëky platí, jako by to byly jen zatracené stříbrné freveny.* Nechal minci na dvou místech provrtat a otvory protáhnout pevnou pletenou šňůrku z hadí kůže.

Lehl si zpět na lůžko a ukázal minci Chiroveye. Ta na ni zírala bez dechu, jako by spatřila přinejmenším ducha. „To je… *zlato*?“ Dar si nemohl pomoct, ve slově *zlato* ucítil skrytou touhu — touhu, jakou mají všechny ženy, když jim ukážete krásný šperk. V tu chvíli zapomínají na své vychování, ať už bylo jakékoli, a touží jen po tom onen šperk dostat a zkrášlit se jím. *V tomhle jste všechny stejné*, pomyslel si Dar, kterého Chiroveyina reakce příjemně pobavila. Fraianka na něj odjakživa působila velmi skromně a tiše — tedy pokud zrovna nesouložili, to se v ní pak probouzely nečekané stránky.

„Ano,“ odpověděl, zatímco jí šňůrku zavazoval za krkem, „tohle je navíc sorliyské zlato, nejkvalitnější a nejčistší zlato, jaké svět zná.“

„To ale nemůžu přijmout,“ prohlásila Chiroveya, příliš rozhodně to ovšem neznělo.

„Je to jen mince,“ usmál se Dar.

Chiroveya přejížděla po medailonu štíhlými prsty — teď, když ho měla mezi klíčními kostmi, ho nemohla vidět — a dívala se na Dar’Hyse trochu jinak.

„Děkuju, můj pane, tohle pro mě ještě nikdy nikdo neudělal.“

„Je to jen drobnost…“ *Bohové, jak se jen dívá.*

Chiroveya na něj upírala zkoumavý pohled zelenkavých očí, v němž začala znovu rozkvétat touha. Pak natáhla ruku a vzala do dlaně jeho přirození, v tu chvíli měkké a zplihlé, které však začalo velmi rychle růst a tvrdnout. „Tohle pro mě ještě nikdo neudělal,“ zopakovala přiškrceně, „i já tedy pro tebe musím udělat něco, co jsem ještě pro nikoho jiného

neudělala.“ A bez dalšího vysvětlování se k němu otočila zády a spustila se na lokty. Před králem se objevil její kulatý, dokonalý zadek.

Dar jen suše polkl. Celý okolní svět pro něj zmizel a zůstalo jen bezbřehé vzrušení.

Čas v Chiroveyině společnosti jako by utíkal zrychleně. Milovali se — pokud se těm zvířeckostem dalo vůbec říkat milování — hned několikrát. Chiroveya jako by stále neměla dost. Takový hlad Dar zažil jen u Luury z Tureanina nevěstince, ale té za něj platil. Cítil se jako očarovaný. Když zrovna odpočívali, vyprávěl služebné o své cestě, o poušti, o Labyrintu a hadech aga, zatímco Chiroveya špičkami prstů nepřestávala přejíždět po zlatém medailonu z provrtaného drubu. O Arnëce Dar mluvil také, ale o jejich vztahu zatím pomlčel. Ne snad že by mu tolik šlo o Chiroveyiny city, byla přece pořád prachobyčejnou služebnou, ale nezdálo se mu vhodné prozrazovat jí takové důvěrnosti. Ačkoli vzhledem k tomu, co mu říkal při odplutí z Labyrintu Turulek — totiž že se při pohledu na ně dalo jen těžko pochybovat, co k sobě erenézský král a sorliyská královna cítí —, bude o něm a Arnëce zanedlouho vědět celá Ztracenovoda. Dar si nedělal iluze o diskrétnosti svých mužů, kteří byli v Labyrintu s ním. I kdyby nějaká kdy byla, po pár džbánech piva odpluje za obzor.

Ke Ximě a Karadovi se Dar’Hys znovu dostal až pozdě odpoledne. Královna zrovna kojila. Byla ve své ložnici sama, ale na rozdíl od Darovy ranní návštěvy stála tentokrát před jejími dveřmi stráž.

Xima se na Dara ani nepodívala, měla oči jen pro černovlasého chlapečka přisátého k prsu. Dar’Hys přistoupil blíž a sedl si vedle ní na lůžko. Teď, když byl Karad potichu, vypadal jako ztělesněná roztomilost. Dar natáhl ruku a pohladil ho po hlavičce. Byla tak měkká a křehká. Když o tom přemýšlel, ještě nikdy nebyl tak blízko čerstvě narozenému děťátku. *Jsem otec*, proběhlo mu přitom hlavou. Byl to zvláštní a ojedinělý pocit a snad by trval i déle, kdyby se Xima sotva znatelně neošila.

„Co je?“ zamračil se Dar’Hys. „To se ho nesmím ani dotknout? Mám snad právo…“

„Nechci, aby ses ho dotýkal dřív, než si umyješ ruce po *ní*!“ zasyčela Xima a o kousek si odsedla.

„O kom to zatraceně mluvíš, ženská bláznivá?“ ohradil se Dar, naprosto vyvedený z míry její nenadálou kuráží.

Xima na něj vrhla tvrdý pohled černých očí. „Nedělej ze mě husu, alespoň o to tě prosím! Moc dobře víš, o kom mluvím. O tobě a té špinavé fraianské couře," pohodila hlavou kamsi do neurčita, „si vykládal celý hrad už před tvým odjezdem. Tvoje matka měla pravdu, když odjížděla — v tvém případě můžu počítat s čímkoli, jen ne s věrností."

Dar na ni zůstal zírat jako opařený. Najednou mu připadalo, že žena sedící vedle něj je někdo docela jiný než ta neprůbojná, přizpůsobivá manželka, kterou opouštěl na jaře. Na jednu stranu ho její nenadálá proměna vzrušovala, na tu druhou však... Přimhouřil oči a ucítil, jak se mu vztekem stahuje hrdlo. Vstal a celý se třásl. „Už si nevzpomínáš, koho jsem před rokem našel s jazykem v kundě mé sestry? A ty mi budeš vyprávět něco o *věrnosti*?"

Xima jako by si najednou uvědomila, čeho se dopustila a jaké by to mohlo mít následky. Celá se schoulila, ale Karada kojit nepřestala. Chlapeček dál neslyšně pohyboval rtíky a nasával životodárnou tekutinu z matčina prsu.

Dar cítil, jak ho dál plní vztek — ten starý známý vztek, o kterém si už nějakou dobu myslel, že ho nadobro opustil. V tu chvíli ho dráždily hned dvě věci: že se k němu donedávna poslušná a pokorná žena chová jako k nějakému podělanému čeledínovi a že ten malý růžový uzlíček okupuje její mlékem nalitá prsa.

Rozhodl se vyřešit jedno po druhém. Přece jen se syna nemohl dočkat, tolik se o něj bál. Kdyby teď upřednostnil jeho matku, připadal by si jako hlupák. „Dej mi ho pochovat," přikázal jí.

Xima se na něj neodvažovala podívat. „Teď to nejde, přece vidíš, že ho krmím," řekla s nádechem smířlivosti.

„Ano, a já jsem si málem srazil vaz, jak jsem sem pospíchal z Bruchenu. *Dej* mi ho."

Xima rozhodně zavrtěla hlavou.

Tahle proměna se mi zatraceně nelíbí, pomyslel si Dar, který si tolik let přál, aby se Xima nechovala jen jako poslušná ovce. Teď se tedy dočkal, ale takhle si to rozhodně nepředstavoval. Zkusil zavřít oči, aby se uklidnil, ale nepomohlo to. Naopak — jen o to víc vystoupily rudé skvrny, které mu začaly defilovat před očima. Teď se mu proplétaly za víčky jako rozlité kaluže krve. Agarhen se probudil. Rozpletl se a naplnil jeho tvář. Dar otevřel oči, natáhl se a oběma rukama popadl Karada zabaleného v peřince. Xima vyjekla zděšením, ale svého syna pustila — zjevně se nehodlala přetahovat o tak křehké stvoření.

„*Co to děláš?*“ zavřeštěla a vyskočila na nohy. Tunika, kterou měla prve staženou z jednoho ramene kvůli kojení, jí sklouzla až k pasu. Než ji stačila zachytit a natáhnout si ji, měl Dar možnost prohlédnout si její plná prsa.

Až za chvíli, připomněl si a takřka násilím se přiměl odtrhnout pohled od Ximy. To už se ale maličký Karad'Hys rozvřeštěl v jeho náruči. Řval tak, jako by mu snad Dar pálil chodidla žhavým uhlím. A aby toho nebylo málo, křičela na něj i Xima. Erenézský král ji takovou nikdy nezažil. Celá zbrunátněla, ruce zaťaté v pěsti a zuby napůl vyceněné. Vypadala jako šílená a Darovi se zdálo, že se na něj vrhne.

„Okamžitě mi ho vrať, slyšíš? Vrať mi ho! Potřebuje svou matku, ne někoho, kdo smrdí cizí ženskou na sto honů! Vrať mi mé dítě!“

Matky dělávají různé věci, hlavně zpočátku, vybavilo se mu, co mu prve řekla Chiroveya.

Dar cítil, že v komnatě už déle nevydrží. Za to, co mu Xima právě řekla, ji potrestá později, teď měl chuť na jediné — na pořádný pohár vína. Vlastně ne, vždyť se přece vína zřekl… *Jen jeden jediný pohár, jeden jediný.*

Naposledy pohlédl na Karada s rudou a zkrabatělou tvářičkou a pocítil k dítěti silný odpor — už dlouho ho nic neobtěžovalo tak jako jeho vřískající syn. Vrazil ho Ximě zpět do rukou. Ta si ho rychle přiložila k prsu a chlapeček okamžitě ztichl a zamlaskal.

Konečně byl klid, rušený jen Ximiným zrychleným dechem a Karadovým cumláním. Xima se znovu posadila, zatímco Dar vstal.

„Já… o-omlouvám se, můj pane,“ zamumlala Xima, „ale tos neměl… Měj se mnou trpělivost, porodní bába říkala, že se často stává, že se matce po porodu věci pomotají v hlavě… Je to můj chlapeček, je to můj chlapec.“

Dar na ni shlížel s hlubokým odporem. „Jsi ubohá,“ řekl nakonec.

Xima na něj pohlédla a oči se jí zalily slzami. „A jaká bych měla být, když jsi mi všechno vzal?“ zeptala se.

Na to Dar neměl odpověď. Otočil se a vyrazil ke dveřím, pak si ale na něco vzpomněl. „Qif říkal, že jsi mu nedávala nahlédnout do dopisů pro mě,“ konstatoval. „Bylo v nich něco důležitého? Něco, co bych měl vědět ještě dnes?“ *Doufám, že ne, bohové. Dnes už nemám sílu na nic.*

„Nevím, můj pane, po čase jsem je přestala otvírat…“ Konec věty pronesla Xima skoro šeptem.

„*Cože jsi?*“ Dar zadoufal, že se přeslechl.

„Připravovala jsem si výbavu pro Karada, však víš, nejdřív jsem vynechala pár dopisů, no a pak jsem myslela, že se každou chvíli vrátíš…“

„Takže z těch zapečetěných dopisů viníš *mě*?“ zahřměl Dar'Hys, až sebou malý Karad škubl.

„To jsem neřekla, ale…“

Víc Dar nebyl schopen snést. Ani nevěděl, jak se tam dostal, ale najednou se tyčil nad Ximou. Ruka mu vylétla takřka samovolně. Plesklo to, hlava se jí otočila a královna vyjekla leknutím a bolestí. Dar jí roztrhl dolní ret, z něhož teď prýštil tenký pramínek krve a stékal Karadovi do černých vlásků. Chlapec nevypadal, že by si toho všiml; měl své mléko a byl u matky v náruči, měl tedy kolem sebe celý svůj svět.

„Kde jsou ty dopisy?“

Xima beze slova ukázala bradou k jedné z truhlic. „Modrá truhlička.“

Dar otevřel velkou truhlu a zrak mu okamžitě padl na zářivě modře malovanou skříňku. Vytáhl ji a otevřel. *Bohové.* Byla plná zapečetěných pergamenů, odhadem tu bylo několik desítek listů.

Dar pohlédl na Ximu. „Kdybych tohle věděl, nikdy bych ti království nesvěřil,“ řekl jí a opustil komnatu. Své ženy a syna si už ani nevšiml.

Čekal ho večer plný pošty a vína.

V čerstvě vysmýčené pracovně provoněné pečeným masem ho naplnil příjemný pocit. Ta útulná místnost obložená dřevem se dvěma sedátky ve výklenku u okna, z něhož byl nádherný výhled na Ztracenovodu, a s krbem plným praskajících polen na něj měla blahodárný vliv. Už jako malý chlapec otci jeho pracovnu záviděl. A teď byla jeho.

„Je Tvoje Veličenstvo spokojeno?“ zeptala se služebná.

„Ano, můžeš jít,“ mávl na ni Dar'Hys. „Kdybych něco potřeboval, zazvoním.“

Dar v komnatě osaměl. Posadil se k malému stolku před krbem a ze všeho nejdřív se najedl; padal hlady, vždyť od rána nevzal nic do úst. A tak, zatímco zběžně prohlížel pergameny, vkládal si do pusy šťavnaté kousky pečeného kuřete. Gardianovu pečeť zahlédl asi na desátém psaní. Otřel si ruce do ubrousku, přeřízl řemínek, jímž byla rulička svázána, a nedočkavě ji rozbalil.

Dvojhradbí, krajeprávcovský palác,
poslední den klasykosu, 9558 k. l.

Nejdražší příteli, Tvoje Veličenstvo, Dare,
nevím, zda jsi již zpět ze své cesty na jih, o níž jsi mi psal na jaře, avšak upřímně doufám, že ano a že na Tebe tento list nebude muset v Měsíčním hradě čekat. Na druhou stranu, pokud ses ještě nevrátil, mohu jistě předpokládat, že jsi správou země pověřil někoho schopného, kdo si přečte můj list namísto Tebe.

Odpusť, Sadrane, zakabonil se Dar.

Četl dál:

Pamatuješ ještě, jak jsem Ti na své svatbě vyprávěl, že se na severu objevili pohané zatracující tříbratrství a hlásající bludy o návratu starých bohů? Tehdy jsme se jim společně smáli.

Představovali jsme si je jako vyhublé, pomatené ševce, krčmáře, pradleny a žebráky.

Představovali jsme si, jak klečí kdesi v lese na trávě a modlí se ke stromům a kamenům.

Představovali jsme si, že se jich ostatní lidé štítí a straní a že ti pomatenci tráví své životy v odlehlých jeskyních a bažinách, kde se živí jen plody lesa, vychrtlými zajíci a kořínky.

Představovali jsme si, jak na kamenech rituálně obětovávají své ženy a děti…

Věz, že naše představy byly mylné a nakonec i nebezpečné ve své lehkomyslnosti. Před několika měsíci jsem vyslal do Falže čtyři své nejspolehlivější zvědy, aby zjistili skutečný rozsah… dá se tomu vůbec říkat povstání? Ne, říkejme tomu raději poblouznění. Každý z mužů měl za úkol dojet do jiného koutu Meče a tam zjistit, co se dá. Vrátil se jen jeden. Ostatní byli buď zabiti, anebo — a této představy se děsím mnohem víc, můj příteli — zůstali ve Falži a obrátili se na pohanskou víru.

Tereq, tak se jmenuje ten jediný, jenž se vrátil, mi o nové víře seveřanů řekl zhruba toto: v Chladvanu se minulý podzim údajně objevil stařec, který si říká Zvěstovatel. Měl připlout z Weldýsu, opuštěného ostrova, o němž nikdo nic neví, protože se na něm nedá pro samou zimu a obecnou nehostinnost žít. Jak tam ten dědek vydržel a jak dlouho tam vlastně žil, je záhadou. Stařec se vylodil z jakési polorozpadlé lodice či snad voru na Severním Hrotu, nejsevernějším výběžku Erenézie. Prý šlo o čirý symbolismus — chce očišťovat naše krá-

lovství postupně, odshora dolů. Jeden by si myslel, že se jedná o nějakého blázna, kterému se lidé vysmějí, ale očividně tomu tak není: Zvěstovatel promlouvá k lidem, odpovídá na jejich otázky a jednoho po druhém obrací z našeho nejryzejšího tříbratrství na jakousi starou pohanskou víru uctívající ptáky. Ptáky, Dare, nikoli stromy nebo kameny — zas tak daleko od pravdy jsme ale nebyli…

Pokud by Zvěstovatel dokázal pro svou věc získat pár desítek mužů, pak bych nad jeho počínáním nejspíš mávl rukou. Mávl bych nad ním rukou, i kdyby obalamutil tisíce věřících, pokud by šlo o lidi z Chladvanu a Falže, odtržených krajin. To ať si řeší tamní krajeprávci Unmart a Derwin. Věz však, že se ti šílenci, ať je Bratři zatratí, pomalu, ale jistě blíží k hranici s Erenézským Severohořím; to mi tvrdil Tereq, stejně jako to, že se oba bývalí krajeprávci zřekli víry v Múrada, Agúhara a Kasta a přidali se na stranu pohanů, čemuž stále nemohu uvěřit.

Jako hluboce věřící cítím povinnost vyrazit do Falže a udělit pohanům lekci. Chci na ně tvrdě udeřit a pro výstrahu jich pár desítek pobít — a chci, aby se to moji lidé dozvěděli. Chci, aby si uvědomili, jak pošetilé je lehkovážně zahazovat celoživotní víru v Bratry. Protože víra v Bratry není jen duchovní útěcha, můj příteli, víra v Bratry znamená také sounáležitost s jedenáctou krajinou a s ní spojenou mou ochranou. Je tu však jeden háček. Falež je součástí Erenézie, spadá pod Tvou vládu — a je docela jedno, že se krajina Tvé vlády zřekla po vzoru Isvaila Tórmeka a jeho Prastarska. Slova proradných krajeprávců nic neznamenají… Jde tedy o to, že chci bojovat proti Tvým poddaným — a k tomu samozřejmě potřebuji Tvé svolení, můj pane. Tímto Tě tedy o ně žádám a pokorně čekám na Tvou odpověď.

Nechť nad Tebou Tvůj patron Múrad drží ochrannou ruku, králi.

Buď pozdraven.

Tvůj přítel Sadran Gardian, krajeprávce jedenácté krajiny

KAPITOLA DRUHÁ

Kůl

Ctnost první: měkkost (bílá perla)

Pevnost a tvrdost — často neužitečné,
lehké ke zlomení — dík křehkosti své,
měkkost a pružnost, toť zbraně drtivé,
jak porazit je, když nejsou svárlivé?
A tak:
buď měkký jako voda,
buď měkký jako vítr,
buď měkký jako oheň,
buď měkký jako hlína.
A nikdo tě neporazí.

Kůl. Obyčejný dřevěný kůl, zaražený do země a vyčnívající tři sáhy nad ni, s vytesanými klínovitými stupni. Na první pohled nic zajímavého. Nic, co by vás přimělo zastavit se a zamyslet se nad tím, k čemu taková věc může sloužit. Dvě rovné svislé linie, mezi nimi hrubá kůra, vyšisovaná sluncem do šeda.

Anebo také *kůl*. Nejvěrnější společník, nepřítel, učitel, zatracená svině, volnost, vězení. Zkrátka a dobře záleží jen a jen na úhlu pohledu — ostatně jako u všeho.

Když kráčela na Boží vrch, myslela si, že stát se novicem sowragů bude znamenat dostat do ruky meč — nebo aspoň jeho dřevěnou napodobeninu, se kterou cvičili mladíci na erenézských hradech. Myslela si, že se bude učit, jak s ním bodat a sekat. Že to bude znamenat dozvědět se, jak zabít, nebo alespoň zneškodnit nepřítele — tak jak to viděla u otce a pak i u Moorqa. *Proto* tu přece byla. Aby se naučila zachraňovat lidi tím, že bude jiným lidem ubližovat. Byla připravena i na to, že se bude učit těm zvláštním, nepochopitelným a na první pohled zbytečným postojům, v jakých viděla o den dříve Kilpovy žáky. Nic z toho se nakonec nestalo.

Ráno po obřadu ji probudil Zamir, jeden ze dvou mužů, které viděla cvičit, když ji Moorq poprvé vedl za Aduašou. Když s ní kdosi zatřásl a ona zamžourala na strohý dřevěný strop, vůbec se nedokázala upamatovat, kde je a co se vlastně stalo. Během chvíle už ale klopýtala za Zamirem po nádvoří, zabalená do hrubé tuniky a tlustého kožešinového pláště, který od Zamira dostala. Byla rozespalá, měla hroznou žízeň a bolela ji hlava. A co bylo nejpodivnější, pálilo ji pod pravou klíční kostí. Proč, to si nepamatovala a podívat se pod oděv se neodvažovala, protože právě procházeli kolem Kilpy, který si ji změřil tím svým pichlavým pohledem. Zamir ji vyvedl z hradu, zahnul doprava podél hradby a zastavil se u řady pěti kůlů.

„Vylez nahoru," promluvil konečně. Hlas měl vážný a docela příjemný. Přesto ale bylo jasné, že jde o rozkaz.

Lheiwen zasvrbělo na jazyku *proč?*, ale nakonec slovo spolkla. Chytila se oběma rukama sloupu a po vysekaných stupních vyšplhala na vrchol. Dolů pohlédla, až když byla nahoře — a nepříjemně se jí zamotala hlava. Tři sáhy sice nebyla výška, kdy by se po pádu zabila, ale na ošklivé pochroumání nohou či zad to bohatě stačilo. Zatímco se tiskla k vrcholu kůlu, mihla se jí hlavou vzpomínka na Toma padajícího z ochozu dvojhradebské hradby. Zdálo se to strašlivě dávno.

„Stoupni si," pobídl ji Zamir.

Za jiných okolností by s tím neměla žádný problém, vždyť ve výškách byla odjakživa jako doma. Co si vzpomínala, lezení pro ni bylo vzrušující zábavou a žádný strom ani skála pro ni nikdy nebyly příliš vysoké. Ale také jí u toho nikdy nebylo takhle mizerně. *A taky,* napadlo ji, *jsem se vždycky něčeho držela.* Stoupnout si na vrchol kůlu — kruh o průměru jedné stopy — jí přišlo jako šílený nápad. Zláme si nohy dřív, než vůbec začne s výcvikem. Shlédla na vrásčitou Zamirovu tvář a ten pohled ji zvláštním způsobem uklidnil. Válečník tam stál, ruce založené v širokých rukávech

černého pláště a díval se na ni mírně, jak by se nejspíš díval na vlastní vnučku. *Bohové. Takhle nějak přece musel vypadat Iko předtím, než se ostříhal a ztloustl.* Vzpomínka na starého mistra ji dojala — a zároveň povzbudila. Kousla se do rtu a sedla si na bobek, přidržovala se hrany kmene.

„Pusť se a stoupni si."

A tak se pustila a pomalu se začala zvedat. Zdálo se jí, že musí každou chvíli spadnout a rozbít se o zem. Útroby se jí ve vlnách stahovaly.

„Dívej se před sebe. Vyber si jeden strom a na ten se zaměř," poradil jí zezdola Zamir.

Udělala, jak řekl, a skutečně — na chvíli zapomněla, jaké nebezpečí jí hrozí, zatímco hypnotizovala vrcholek jedné z borovic na okraji lesa. Chvíli tak stála, celá napnutá, svaly jí cukaly, jak bez přestání vyrovnávaly rovnováhu jejího těla.

„Jak dlouho tu mám stát?" zeptala se potom rozechvěle, aniž by se odvážila spustit zrak z borovice. Bylo to poprvé, co toho rána promluvila, a vlastní hlas jí zněl podivně cize.

Odpověď nepřišla žádná. Chtěla bojovníka oslovit, ale uvědomila si, že vůbec neví, jak mu má říkat. Mistře? Pane?

„Zamire," vybrala nejjednodušší variantu, „jak dlouho?"

Když se ani tentokrát nedočkala odpovědi, nevydržela to a podívala se dolů. Kromě toho, že se jí v tu ránu zamotala hlava a musela rychle přidřepnout a chytit se kůlu, zjistila, že Zamir odešel.

Co mám teď zatraceně dělat? pomyslela si a rozhlédla se kolem. Nikde nikdo. Pocítila vlnu nevole. Tohle nebyl výcvik, který jí Moorq sliboval. Těžko pomstí otcovu smrt tím, že bude stát na nějakém pitomém kůlu. Těžko bude moct pomáhat obyčejným lidem, když bude ztrácet čas nesmysly namísto tréninku s mečem. Hlava jí třeštila čím dál víc a žízeň jí drásala hrdlo. Nikdy nebyla příliš trpělivá. Věděla to o sobě, ale zatím s tím nic dělat nehodlala. Zaklela a začala sestupovat dolů. Poslední dvě stopy seskočila do sněhu. Pak se prudce obrátila — a vykřikla úlekem, protože před ní stál Zamir. Odkud se vzal, nechápala.

„Kdo ti řekl, že máš slézt dolů?" zeptal se a ve tváři se mu nepohnul jediný sval, který by jí napověděl, co se mu honí hlavou.

„Neřekl jsi mi, jak dlouho tam mám stát. Navíc mám hroznou žízeň. Chtěla jsem se jen —"

„Vylez zpátky, prosím," požádal ji zdvořile.

„Ale co tam mám dělat? A proč? Kde je Moorq, chci s ním mluvit. Prosím," rozhodla se být stejně zdvořilá jako on.

„Teď nebudeš mluvit s Moorqem. Teď vylezeš nahoru a budeš tam stát."

Pohár její trpělivosti přetekl. Když jí dědek nechce říct, kde Moorq je, najde si ho sama. Pokusila se kolem něj prosmýknout. Koutkem oka zahlédla bleskový pohyb — a vzápětí ucítila nesnesitelnou bolest v oblasti klíční kosti. Zavřískla a prudce klesla do sněhu. Pokusila se zvednout, ale pravá ruka jako by nebyla její — brněla ji a sotva ji cítila. Podlomila se pod ní kolena a ona se znovu skácela do sněhu.

„Ty zmetku, cos mi to udělal?" rozkřikla se na Zamira.

Ten ji popadl za hrdlo, jednou rukou ji zvedl nad zem a zády přirazil ke kůlu. Nestačila se nadechnout, a tak jí vzduch rychle docházel. Věděla, že brzy omdlí.

„Už nikdy mi nenadávej, *nikomu* na Wanoře. Musíš vymýtit svoje špatné vlastnosti a posílit ty dobré. *To* je tvůj úkol tady. Jen tak se můžeš stát sowragem. Až se probereš, vylez zpátky nahoru. To je jediné, co potřebuješ vědět."

Ještě si překvapeně uvědomila, že ač je nejspíš rozezlen, stále k ní mluví mírně. *Jako ke své vnučce…* Nechápala to, stejně jako nechápala, kde vzal ten prošedivělý hubeňour sílu na to zvednout ji jednou rukou ze země, ale na další přemýšlení jí nezbyl čas, protože ztratila vědomí.

Když se po chvíli probrala, Zamir byl pryč. Nad ní se klenula bílá zimní obloha, jejíž jednotvárnost narušoval jen dřevěný kůl s vytesanými stupni. Pomalu se postavila a promnula si pohmožděný krk. Měla sto chutí sebrat se a odejít do Rivalenu. I ti podělaní hejkalové a obří brouci by snad byli lepší společností než upjatí sowragové.

Zadívala se na les. Stromy v něm stály tiše a nehybně. Možná i trochu zlověstně. S potlačovaným zoufalstvím si uvědomila, že sama by Rivalenem nikdy živá neprošla. *Jsem tu v pasti, bohové!* Bohové…? Zmocnil se jí neklid. To slovo samotné, i vzpomínka na tři Bratry v ní probouzely nepříjemné pocity. Ale proč? Má to snad něco společného s včerejším večerem? Zamračila se. Jako by byl celý včerejší večer v husté mlze. Potom se na obloze ozval skřek káně shánějící potravu — a jí se všechno vrátilo. Jak jen mohla zapomenout? Vždyť včera se přece zřekla Bratrů! Vybavila si plácek na Božím vrchu, s vytesanými sochami orlů a kruhem z menhirů, uprostřed něhož hořel oheň. *Khalín, stůj při mně!* Spěšně se pomodlila a načrtla do vzduchu znamení proti zlu. A tehdy ji prostoupil

další pocit — pocit hluboké zrady. Věděla proč, *pamatovala* si to. Pamatovala si, že hleděla do očí bohu, starorlu, gawalanovi… *Je to vůbec možné? Skutečně to byl bůh, jak tvrdila Aduaša?* Vybavily se jí ty dvě hluboké podmračené žluté tůně, v nichž se skrývalo všechno vědění. Vybavila se jí také čaromocná energie, která uklidňovala jako matčino pohlazení. Ano, byl to bůh, o tom nemohlo být pochyb. Kaha, tak se jmenoval. Bůh, který sestoupil z oblohy, aby jí požehnal. Vždycky si myslela, že bohové vypadají jako lidé, ne jako draví ptáci. Draví ptáci se čtyřmi křídly. Se *čtyřmi* křídly. Už včera měla pocit, že jinde a jindy v životě takového dravce viděla, nemohla si však vzpomenout, kde to bylo. Teď si vzpomínala. Viděla ho, když stála s Tomem na pódiu na Dolenově náměstí a čekala, až jí Slaten seřeže záda sedmiocasou kočkou. Tenkrát si ale myslela, že má vidinu z únavy a strachu. A on to byl přitom bůh.

Znovu se ozvalo pálení pod klíční kostí. Sáhla si pod šaty a ke svému překvapení nahmatala bolavý strupovitý útvar. Zašilhala dolů a zjistila, že má nad ňadrem vytetovaný kruhový symbol, zhruba o průměru dlaně. Byla to krása, ale co symbol znamenal, netušila. Nepamatovala si, že by ji někdo tetoval. Pamatovala si jen, že docela nahá hodila věneček spletený ze tří prutů do ohně, že pohlédla do očí bohu — a pak už nic.

Náhle si uvědomila, že už hodnou chvíli stojí bez hnutí, opřená o kůl. A tak, i když by stokrát radši vyrazila hledat Moorqa, aby se ho zeptala, co má tohle všechno znamenat, vyšplhala zpátky nahoru a tam se opatrně postavila.

A tak tedy stála na vrcholu kůlu, očima se držela borovice naproti a pomalu se probírala vzpomínkami na včerejší večer.

Nikdy by nevěřila, že může být obyčejné stání tak namáhavé. Po hodině byla celá ztuhlá, po dvou hodinách ji už všechno nesnesitelně bolelo. Ze všeho toho soustředění a strachu, že spadne, byla celá zpocená a v tunice a plášti se třásla zimou. S přibývajícím časem jí bylo čím dál hůř a chladněji, na druhou stranu byla také čím dál zatvrzelejší. Když už po ní Zamir chce takovou pitomost, ukáže mu, že to dokáže. Tušila, že je to nejspíš nějaký druh zkoušky, možná trpělivosti, možná ochoty podvolit se, a rozhodla se dokázat mu, že ji vydrží.

V půli odpoledne už ji nohy sotva držely. Nebezpečně se ve výšce kymácela a čekala, že se každou chvíli zřítí, přesto nehodlala slézt. Má-li

se kvůli tomu proklatému starci zmrzačit, ať si. A že ji Moorq nepřijde z té pasti vysvobodit? Jeho chyba.

Právě když jen tak tak vyrovnala další z nebezpečných situací, ozval se zespodu klidný Zamirův hlas.

„Můžeš dolů, děvče."

Skoro se ho lekla. Byla tak ztuhlá, že málem nebyla schopná slézt. Byl zázrak, že při sestupu nespadla a nezlámala si hnáty. Teprve když stanula na pevné zemi, uvědomila si, jak pozdě musí být. Kolem bylo šero.

„Chtěla…" zasípěla, „mohla bych teď mluvit s Moorqem, *prosím*?"

„To nemohla, je mi líto. Můžeš se ale najíst."

K čertu s Moorqem. Vždyť od včerejší návštěvy u Bolhana neměla sousto v ústech! Není divu, že sotva stojí na nohou. „Díky," vydechla jen.

Zamir přikývl. Otočil se tak prudce, až ji jeho cop málem švihl do obličeje, a za tichého melodického pohvizdování se vydal k bráně. Lheiwen vykročila za ním.

Myslela si, že ji Zamir odvede do jídelny, kde včera seděla s Moorqem a Bolhanem, tím tlustým kuchařem se sešitým okem a spáleným uchem, kterému otec kdysi zachránil život. Těšila se, že když už nemůže mluvit s Moorqem, uvidí se aspoň s ním. Byl to jediný člověk, který tu na ni byl skutečně milý. Zamir ji ale neodvedl do jídelny. Místo toho přešel liduprázdné nádvoří, beze slova minul hučící vzdušnou řeku nořící se do hlubin země a zamířil k dřevěné budově přilepené nalevo k hradbě. Vystoupali po schodech na pavlač a došli k posledním dveřím. Zamir je otevřel a pokynul jí dovnitř.

Když vstoupila, ucítila vůni polévky a žaludek se jí stáhl hladem.

„Najez se," pobídl ji Zamir, „a dobře se vyspi. Zítra budeš pokračovat ve výcviku."

Co je tohle za výcvik? měla na něj chuť zakřičet, ale byla tak unavená a hladová, že jen přikývla.

Zamir zavřel dveře a kolem ní se rozhostila dokonalá tma. *Není nic vidět. Není nic slyšet.* To samé si říkala na podzim v podzemní cele dvojhradebského žaláře. Bylo tohle také vězení? Byla Wanora Dvojhradbí, Zamir Gardian a Moorq její otec, kterého včera někde rozpůlili mečem? *Kdyby tu byl aspoň Iko*, pomyslela si. Jenže Ibaralhen tu nebyl, nacházel

se desítky mil daleko, za hustým lesem a vysokým hřebenem Severohoří. Málem by se byla rozplakala, kdyby si nevzpomněla na své předsevzetí z první noci v Rivalenu — totiž že musí přestat kvůli všemu brečet. Teď byla sowrag, nebo tedy alespoň novicka sowragů. *A sowragové nejspíš nebrečí.*

Po hmatu našla misku s polévkou a vedle ní položený krajíc chleba. Vývar spíš vypila než snědla a chleba si nacpala do pusy, až se jím málem udávila. Potom chvíli seděla a snažila se přivyknout tmě, ale bylo to k ničemu. Ani když si dala ruku před obličej a prudce jí zamávala, nic neviděla. Začala pomalu prozkoumávat jizbu. Jezdila rukama po zdech a po podlaze. Doufala, že by někde mohlo být položeno další jídlo, ale v místnosti nebylo nic jiného než matrace nacpaná slámou, miska a lžíce. Bylo tam sice okno, ale okenice byla pevně zavřená. Na matraci naštěstí ležela veliká a těžká kožešina, a tak se alespoň nemusela bát, že jí bude v noci zima. Skopla z nohou boty, svlékla si plášť a jen v tunice vklouzla do vymrzlého pelechu. Padla na ni taková únava, že už nebyla schopná ani přemýšlet. V rychlosti se pomodlila ke Khalín, jak byla odjakživa zvyklá, a teprve když dořekla poslední slovo, uvědomila si, že včera staré bohy spálila v pohanském ohni.

Zamir ji probudil za svítání. Nedal jí ani najíst, jen jí podal veliký dřevěný pohár vody, který musela naráz vypít, a už ji vedl zpátky ke kůlu. A stejně jako včera večer ani teď na nádvoří nikdo nebyl. Bylo jí to trochu podezřelé, vždyť prvního dne, kdy na Wanoru dorazila, bylo nádvoří plné noviců cvičících podle Kilpových instrukcí. *Kde jen všichni jsou?*

O chvíli později už stála u pěti kmenů zaražených do země, s bílými čepičkami nahoře, jak v noci sněžilo.

„Instrukce jsou stejné jako včera?“ zeptala se bezvýrazně Zamira.

„Přesně tak. Vylez nahoru a stůj tam, dokud pro tebe nepřijdu.“

Musela se kousnout do jazyka, aby se přinutila na nic se nezeptat. Aniž Zamirovi věnovala další pohled, vylezla nahoru a postavila se. Dnes pofukoval jemný mrazivý větřík, a tak bylo ještě o něco těžší držet rovnováhu. Na druhou stranu zmizela bolest hlavy a závratě, které ji sužovaly včera. Jediné, co ji trápilo po tělesné stránce, byl ukrutný hlad. Předešlého dne snědla jen misku polévky a krajíc chleba a měla nepříjemný dojem, že dnes to nebude jiné. Nemělo ale smysl zoufat. Potlačila myšlenky

na jídlo, našla očima svou borovici, upřela na ni pevný pohled a prohlížela si podrobně každou její jehlici, aby nějak zabila čas.

Přestože se snažila brát svůj úkol tak, jak byl, bez zbytečných pochyb, mysl jí neustále nahlodávaly neodbytné otázky. *Proč tady vlastně stojím? Co tu zatraceně dělám? A kde jsou všichni?* Napínala uši, jestli nezaslechne zvuky cvičných soubojů, výkřiky, nebo i jen obyčejný hovor, všude ale vládlo nesnesitelné ticho. Začínala mít pocit, že hrad je prázdný, že jediný, kdo na něm zůstal, je Zamir a že i ten už možná někam odešel. Sžírala ji touha slézt dolů a prošmejdit každičký kout, přesvědčit se o tom, že tu s ní jsou další lidé. Včera se však zařekla, že vydrží, i kdyby tu takhle měla stát týden. A když už si něco takového slíbila, měla ve zvyku to dodržet.

Přemýšlela o bozích. O těch starých, které znala odedávna, ale nikdy je nespatřila, a o těch nových, které znala dva dny a kteří se jí zjevili hned. Připadalo jí to trochu zvláštní. Neměli by se bohové smrtelníkům ukazovat jen výjimečně? Tak to přece hlásalo tříbratrství. Na druhou stranu, co člověku dává věřit v něco, co se nemusí za celý život projevit? Proč by měli mít bohové právo chtít po lidech víru, když jim za ni nic nedávají? Jak ji napadaly takové kacířské myšlenky, lekala se a propadala strachu, že do ní uhodí blesk. Vypětí, hlad a nečinnost v ní ale podobné otázky probouzely a ona jim nedokázala vzdorovat. Chtěla toho tolik vědět, ale neměla se koho zeptat. Jaké mají starorlové schopnosti? Jak se stali bohy? Jak jsou staří? Jakým způsobem se k nim sowragové modlí? Jsou silnější než Bratři a jejich panteon? Přemýšlela o Khalín a o tom, jestli bohyně, která pro ni doposud tolik znamenala, která jí poskytovala útěchu v těch nejtěžších chvílích, existuje, nebo ne. Když si představila, že Khalín není, cítila, jak se hluboko v ní rozevírá temná propast. V takových chvílích si ale stačilo vzpomenout na Kahu a objevoval se klid.

Přemýšlela o matce a otci. Toužila dozvědět se, jak se seznámili. Bylo jí jasné, že příběh, který vyprávěla Gardianovi — příběh jejich setkání —, kdy matka sama projížděla Erenézií, dokud v Křižohradu nepotkala otce, si rodiče vymysleli.

Všechny tyhle myšlenky jí kroužily hlavou a byly čím dál neodbytnější.

„Můžeš dolů, děvče," ozvalo se zdola konečně.

Tak aspoň Zamir nikam neodešel, pomyslela si, když opatrně slézala, promrzlá a hladová. Nechala se dovést do temné jizby, kde na ni čekala miska polévky a krajíc chleba. Jakmile dojedla, zachumlala se do kožešiny a okamžitě usnula.

A tak to šlo den za dnem. Ráno vstát, vypít pohár vody, přejít nádvoří, vymočit se před hradbami, stát na kůlu, přejít nádvoří, sníst polévku a krajíc chleba, spát. Kdyby se neměnilo počasí, měla by dojem, že prožívá jeden a týž den pořád dokola. Jediný člověk, kterého za celou tu dobu viděla, byl Zamir. Starý Zamir s tělem hubeným jako lískový prut, s pevně utaženým šedivým copem a s pohyby pardála. Moc toho nenamluvil. Kromě prvního dne a jejich roztržky říkal vlastně už jen: „Můžeš dolů, děvče." To byl nejslastnější okamžik každého dne.

Na kůlu se začala propadat do zvláštních stavů. Několikrát se jí zdálo, že tělo, které nosí, není její, jindy zase uteklo celé odpoledne a jí to přišlo jako čtvrthodina. Častěji se samozřejmě stávalo, že se jí den zdál dlouhý jako měsíc. Už nepřemýšlela o bozích, ani o rodičích, ani o Tomovi, ani o Ikovi. Jediné, co jí teď běželo hlavou, bylo, že *musí vydržet*. Ukáže Zamirovi, bohové ho zatraťte, jak se stojí na tom podělaném kůlu! Střídaly se u ní stavy bezedného klidu s okamžiky hraničícími s šílenstvím, kdy jen taktak odolávala touze dojít si pro sekeru a ten proklatý kůl porazit.

Z nedostatku jídla slábla. Vzhledem k námaze, jakou musela každý den vynaložit, byly miska polévky a krajíc chleba zoufale malým přídělem. Žaludek se jí stáhl a cítila, jak ji pomalu, den za dnem, opouštějí síly. Jako by jí je vítr ukrádal po troškách. Stát na kůlu bylo čím dál těžší. Teď — *kolikátý den tu vlastně jsem?* — se každou chvíli zapotácela, vylekala se, že padá dolů, nohy se pod ní třásly jako dva válce tuku, rukama co chvíli směšně zamávala, jak se snažila udržet rovnováhu.

Nakonec uvěřila, že je docela sama. Že Moorq, který otce nejspíš nikdy neznal, ji opustil, že Aduaša a gawalan byli jen výplodem její podrážděné mysli, stejně jako ten čtyřkřídlý pták tehdy na náměstí.

Neměla sebemenší ponětí, že se Moorq každou hodinu neslyšně zjevuje na hradbě nad její hlavou a zamyšleně ji pozoruje. Netušila, že na ni Aduaša vidí ze své věžní kruhové komnaty. Nevěděla ani, že kromě Moorqa hradbu navštěvují i ostatní Stařešinové a sowražští bojovníci: Zamir, Medojed, Haša, Recha, Orifion, Fadžik, Hrč... Věděla jen jediné — že musí vydržet. Pro matku, pro otce, pro Doru a Eda. Pro ty čtyři bude stát na kůlu, dokud jednou nespadne dolů.

Spadla dvanáctého dne.

KAPITOLA TŘETÍ

Zmrtvýchvstalý

Oldenik Busen procitl. Vytřeštil ulepené oči a prudce, sípavě se nadechl. Životodárný chladný vzduch mu bolestivě pronikl do plic — jako by vdechl hrst hřebíků. Ve studeném ztichlém jarním lese zaúpěl bolestí a stromy a keře zvuk okamžitě pohltily, jako kdyby se snad bály, aby ho nikdo nezaslechl. Překulil se na bok a hmátl dlaní po černém šípu, který se mu před chvílí zabodl do srdce, žádný šíp tu však nebyl. Nechápal to, nechápal nic. „Copak se mi to celé jen zdálo, bohové?“ šeptal blábolivě, zatímco se rozhlížel ze strany na stranu hledaje své spoluotroky a otrokáře. Nespatřil však nikoho, byl jen čím dál víc obalený studeným, tmavým, mazlavým bahnem a srážející se krví a dávala se do něj nesnesitelná zima. Pak panika dostoupila vrcholu a Oldenik cítil, jak je mu najednou v rozkroku teplo. „Po-pochcal jsem se,“ zašeptal znovu, jako by snad v jeho okolí byl někdo, koho by to zajímalo. Motala se mu hlava a zvedal se mu žaludek. Mátožně se zvedl na loket, otevřel ústa a zvratky se rozstříkly v blátě. Pak se znovu svalil na záda jako brouk, kterému zlomyslné děti pro zábavu utrhaly nožičky. Snažil se uklidnit, ale zoufale se mu to nedařilo, pocit neskutečna byl tak silný, tak strašlivě silný, že mu nedovoloval vstát. Zíral do bezlistých korun stromů nad sebou, těžce oddechoval a prohlížel si prosvítající nebe. Zdálo se mu, že v závratné výšce vidí kroužit dravce — a náhle se mu vybavil sen, který se mu právě zdál.

V tom snu byl mimo sebe a z výšky zíral na svou mrtvolu. Té na hrudi seděl starý opelichaný dravec. Měl čtyři křídla — zrovna jako ty děsivé kamenné sochy ptáků v Ušaii. Dravec mu nejprve zobákem vytáhl šíp

z hrudi, pak mu zobákem do díry po šípu vložil namodralé pírko a nakonec tu otřesnou ránu v jeho hrudníku *zavřel*. Nato se vznesl. *Nesmyslný sen*, pomyslel si Oldenik a potřásl hlavou ve stejnou chvíli, kdy v blátě nahmatal hladký dřík syrgénského šípu. Zvedl ho před oči a prohlížel si ozubený hrot, na němž visely zbytky jemného masa. *Mého srdce*, došlo mu a otočil hlavu právě včas, aby si nepozvracel hruď. *Takže žádný sen, všechno se to opravdu stalo!* Z oblohy skutečně sestoupil dravec se čtyřmi křídly a vrátil mu život. Oldenik nechápal, jak by něco takového mohlo být možné, vždyť jediný, kdo by to snad mohl dokázat, byl Múrad, jeho patron, jedno ale věděl jistě — bude-li tu ještě chvíli takhle ležet ve studeném blátě, stanou se dvě věci — nachladí se a zblázní se, těžko říct, co přijde dřív.

Nejistě se posadil. Byl obklopen hustými, pichlavými křovisky, mezi něž ho Šarén s Uridžem museli hodit poté, co ho zabili. *Oni, anebo k tomu donutili Koruma, Surta, Draga… Ovšemže. Kdo by nechával mrtvolu v tábořišti*, pomyslel si rozechvěle. Postavil se na roztřesené nohy jako právě narozené hříbě. Ještě nikdy v životě nezůstal úplně sám a připadal si podivně zranitelný a k smrti vyděšený. Kolem něj visela jemná mlha prorostlá temnými stromy, jimž se z větviček teprve klubaly první zelené lístky, kousek od něj hučela řeka. Oldenik měl pocit, že na něj hmota lesa doléhá jako těžká pokrývka z prachového peří nasáklá bahnitou vodou. Byla mu hrozná zima, mokrý oděv se mu lepil na tělo. Nutně se potřeboval zahřát, avšak netušil, jak daleko je od tábořiště, ani zda by bylo bezpečné rozdělat oheň. *A čím bys ho asi tak rozdělal, chytráku?* ozval se mu vzápětí vlastní hlas v hlavě. *No ovšem, čím…* Byl roztěkaný a nesoustředěný, vystrašený a ztuhlý — v těle i v mysli.

Dlouhou chvíli tam tak stál a třásl se chladem, než se odhodlal sklonit hlavu a prohlédnout si svou hruď. Tuniku měl na prsou celou rozervanou a visící cáry nasáklé krví. A mezi těmi cáry svítila jeho bílá, sluncem nedotčená hruď. Přesně uprostřed ní, tam kde se potkávají dvě spodní žebra, zářila hvězda. Bledá, namodralá, nepravidelná hvězda tvořená zjizvenou tkání. Pod tou jizvou mu tlouklo srdce. Zvedl roztřesenou ruku a jizvu si promnul. Byla na dotek nepříjemně tuhá. Radši toho nechal, jelikož se mu znovu zvedl žaludek.

Co jen budu dělat? zeptal se sám sebe v duchu. Nevěděl. Cítil se znovu jako malý, tlustý kluk, který se bezradně kolébá po Železném Listu, zatímco se mu ostatní za zády posmívají. Chtělo se mu plakat — a mohl plakat, tady by ho opravdu nikdo neviděl. *Jenže já už nejsem malý kluk*,

uvědomil si. *Nejsem ani kluk. Po tom, co jsem zažil, už ne. A, u Krenova shnilého ptáka, nejsem už ani tlustý.* Znovu pohlédl na své tělo a nechápavě zavrtěl hlavou. Po měsících veslování byl štíhlý a šlachovitý, svaly z jeho těla vystupovaly jako houžve, kterými byl svázaný jejich vor, měl široká ramena po otci a zdědil po něm i výšku — měřil teď bezmála šest stop. Vůbec nevypadal na svých čtrnáct let, spíš na šestnáct nebo sedmnáct. Navíc měl všude na kůži drobné jizvy, škrábance, odřeniny a mozoly, které ten dojem umocňovaly.

Stal se ze mě muž, u pěti klacků. Otec by na mě byl hrdý. Aspoň myslím…

Vzpomněl si na horký letní den loňského roku, kdy se poprvé v životě udělal na seníku v Železném Listu během špehování souložících Jory a Dega. Byl tehdy tak vyděšený a zmatený, že se nakonec zeptal kapitána Vusse, co se mu to stalo.

„Stal ses mužem, tak je to," řekl mu tehdy Vuss.

Teď už Oldenik věděl, že stehna upatlaná od semene nejsou to, co z chlapce udělá muže. Muže ukovají až překážky, které mu život klade do cesty — v jeho případě nelidská dřina a neustálé nebezpečí smrti.

Oldenikovi už zimou drkotaly zuby. Věděl, že se musí buď hýbat, nebo najít či rozdělat oheň. Nejistě vyšel z křoví a rozhlédl se. O kus dál v lese spatřil mezi stromy k nebi stoupat úzký proužek dýmu. Moc daleko tedy jeho mrtvé tělo nedotáhli… Opatrně a přikrčený vyrazil směrem k tábořišti, ale během chvíle hodil opatrnost za hlavu, narovnal se a přestal se snažit být potichu; tábor byl opuštěný a prázdný. Když došel k ohništi, zjistil, že je plné ještě žhavých uhlíků, a tak nelenil, přiložil pár polen z blízké hromady, klekl si a začal jemně foukat. Když vyskočily první plamínky, bylo to jako pohlazení po duši. Oldenik tiše zajásal a foukal ještě chvíli, dokud v ohništi nezatančily plameny jasné a horké jako slunce. Pak se svlékl donaha, sešel k řece, vypral v ledové vodě svých pár svršků a rozvěsil je na bidla nad ohništěm, přivázaná k nejbližším stromům. Snažil se pohledem vyhýbat kládě, z níž ho Šarén srazil šípem, ale bylo to, jako by ho ten kus dřeva bez ustání přitahoval. A tak kládu nakonec proklel, plivl na ni a pak se na ni posadil, rozhodnutý čelit svému strachu přímo. Zabralo to a po chvíli se trochu uklidnil. Dlouhou dobu jen seděl u ohně a pokoušel se zahřát, hlavou se mu honily myšlenky jedna přes druhou. Chvíli se snažil přemýšlet, co že se mu to u všech bohů vlastně stalo, ale opět se mu zvedl žaludek, hlava zamotala a srdce pod lesklou modrou jizvou rozbušilo, a tak se radši soustředil na praktické otázky. Nejprve musel vymyslet, co bude jíst. Teď zjara v lese nic k jídlu

nebylo, a i kdyby ano, Oldenik by beztak nepoznal, zda může bobule či kořínky pozřít. Vlastně měl jen dvě možnosti. Buď může sedět u ohně, dokud tu odpoledne nezakotví další posádka a Rohatí ho znovu nezotročí nebo rovnou nezabijí — vždyť hlavu měl teď holou jako říční oblázek a celý život skrývané třetí ucho muselo být na zátylku jasně patrné. To mu však přišlo neuctivé vůči síle, která se mu rozhodla vrátit život, ať už bylo tou silou cokoli. Druhou možností bylo vydat se podél řeky a pokusit se najít nějakou vesnici — a v ní něco, co by se dalo sníst. Nevybavoval si však, že by při cestě po proudu v těchhle místech nějakou vesnici vůbec potkali. Tahle část Bórzagánu byla liduprázdná a proháněla se tu jen divoká zvěř. I kdyby tu ale někdy vesnice nakrásně byly, Rohatí je jistě vyplenili, zapálili a z lidí nadělali otroky.

Pak tedy musí přijít ke slovu třetí možnost — počkat na další otrokářskou posádku, která se tu utáboří, a pokusit se jim jídlo ukrást. Při té představě Oldenikovi pokleslo srdce, ale nic jiného mu nezbývalo, pokud nechtěl pojít hlady.

Když mu uschlo oblečení, to už slunce stálo vysoko na obloze, vlezl do řeky a celý se pečlivě vydrhl říčním pískem, až měl kůži úplně rudou. V ledové vodě se mu svíraly útroby a dech krátil, ale zároveň měl příjemný, slavnostní pocit — jako by ze sebe spolu s krví a bahnem smýval všechno špatné, co se mu předchozího dne přihodilo; jako by šlo o jakýsi prastarý rituál. Po koupeli se oblékl a našel si úkryt hlouběji v lese na malé skalce, ze které měl na tábořiště dobrý výhled, ale díky hustému lískovému keři nebylo vidět na něj. Ležel za keřem sotva pár hodin, když si uvědomil, že ho tahle nečinnost dřív nebo později zničí. Předně měl spoustu času na přemýšlení a přílišné přemýšlení nikdy nedělá dobrotu. Ani Oldenikovi ji neudělalo. Konečně, v tom klidu a tichu, mu totiž došlo, co se *skutečně* stalo. Hluboce si uvědomil, že byl *mrtvý*, mrtvý jako otec, matka, Nern, Bika, Sódie, Vuss a desítky dalších, které za poslední měsíce poznal, a že nebýt naprosto nepochopitelného zázraku, neležel by tu teď na zádech na matraci z chvojí a nezíral by na světle modré jarní nebe, ale dávno by na něm hodovali mrchožrouti. Představa, jak jeho tělo požírají ptáci a červi, mu přivodila další třas, který dlouhou dobu nebyl s to ovládnout. A i když odezněl, ošíval se a převaloval, neschopen zklidnit rozbouřenou mysl. Copak mu v noci na břicho skutečně usedl

dravec, vytáhl mu šíp ze srdce a vdechl mu nový život? A pokud ano, co to bylo za ptáka? Obyčejný orel přece takovou moc nemá, je to jen hloupý tvor, který se celé dny vznáší nad krajinou a loví myši. Mohl ho snad poslat některý z Bratrů, aby do Oldenika skrze orla vložil část svého božství a tím ho vrátil mezi živé? Nakonec dospěl k závěru, že je to jediná možnost, která mu dává smysl. Ačkoli… Byl si takřka jistý, že dravec, kterého zahlédl na obloze, když se ráno probral, měl čtyři křídla. Čtyři zatracená křídla, jaká měly zbytky obřích soch ptáků na břehu Hraniční v Ušaii. Byla by to podivná náhoda, kdyby Oldenika zachránil čtyřkřídlý orel, jakého uctívali staří pohané, na druhou stranu možná staří pohané vůbec pohané nebyli. Možná se Zéga a ostatní učenci mýlí, možná že ti, jimž se dnes říká pohané, neuctívali přímo Bratry samotné, ale jejich posly. Byli by pohany i tak, nebo by už byli věřícími? Oldenikovi se z těch myšlenek točila hlava. Měl žízeň, neodvažoval se ale sejít k řece pro případ, že by se objevil vor. Jak jen byl prve neopatrný, když se šel vykoupat! Bude muset vydržet do setmění.

Zkusil se několikrát zhluboka nadechnout, jak ho to učil Korum, ale ani to dnes nepomohlo. Stromy se nad ním skláněly a chlapec — ano, už si zase připadal jako chlapec — měl dojem, že si o něm šeptají. Natahovaly po něm své větve, jako by ho chtěly pohladit či zardousit. Všechno kolem něj bylo hnědé, černé nebo šedivé a jemu se do mysli začaly vkrádat obrazy. Matka letící z okna, Vuss s vyhřezlými střevy, pyramida v Deltí a hlavy kněžích kutálející se z ní dolů, šíp v Nernově hrudi. *Jak jsem si jen mohl myslet, že jsem muž?* ptal se teď sám sebe a z očí mu tekly slzy bezmoci a lítosti. Nikdy dřív si neuvědomil, jak může být samota svíravá a děsivá. Něco jiného totiž bylo zavřít se v komnatě v Železném Listu a něco jiného bylo třást se zimou, hladem a strachem uprostřed opuštěného bórzagánského lesa. Nakonec už to nevydržel a vstal. Vydal se nazdařbůh kamsi do lesa, musel něco dělat, i kdyby to bylo jen kladení jedné nohy před druhou. Rozeběhl se. Nohy se mu rozkmitaly a srdce rozbušilo. Srdce, které bylo probodnuté šípem… *Teď ne! Teď běžím, u pěti klacků!*

Když se konečně zastavil, těžce dýchal a bylo mu teplo; horká krev mu proudila cévami. A mysl se konečně, *konečně*, trochu zklidnila. Přece jen byl v posledních měsících zvyklý každý den veslovat, bylo to to jediné,

co ho v otroctví dokázalo udržet při zdravém rozumu. Ležet bez hnutí pod keřem byl tedy víc než hloupý nápad. Posadil se na kámen porostlý měkkým mechem a zadíval se do lesa. Přemýšlel. A po dlouhé chvíli, když už se pomalu začínalo smrákat, si uvědomil několik věcí.

Za prvé — že je *svobodný*. Už není otrok. Může jít, kam chce, nikdo ho nebude řezat důtkami, alespoň dokud ho v okupovaném Adalonu znovu nechytí Rohatí. Už nemusí veslovat, tvrdě dřít, aby dopravil syrgénské zásoby k Tórskému moři. Byl to zvláštní, podivně rozporuplný pocit, ačkoli by Oldenik čekal, že bude jen a pouze povznášející. Jenže to by nesměl mít lidi, na kterých mu záleželo. To bylo za druhé — byl sám, samotný, dočista osamocený. S nesmírným překvapením si uvědomil, že pokud by si teď, v tuhle chvíli měl vybrat, zda sedět sám na kameni uprostřed obrovského lesa, svobodný jako vítr na pláni, anebo s Jorou a Korumem na voru připoutaný řetězem a s veslem v ruce, vybral by si Joru, Koruma a veslo…

Tak je to tedy. Takový jsem podělaný zbabělec. Bohové mi vrátili život a darovali svobodu, a já beztak volím život pod biči otrokářů a vrahů. Je to, jak řekl Korum, dostali se nám všem do hlavy, dokázali nás přinutit myslet si, že se ve službách té jejich říše vlastně máme lépe, než kdybychom byli mrtví.

A není to snad pravda? pokoušel ho tichý hlásek v jeho hlavě.

Oldenik si znechuceně odfrkl. Bylo mu ze sebe nanic — a překvapeně si uvědomil, o kolik se během zimy na voru změnil. Dřív by sám sebe nikdy tolik znechutit nedokázal. Dřív existoval jen Oldenik Busen z Železného Listu — a pak ti ostatní, jeho poddaní, kteří ho měli po zbytek jeho i svých dní živit. Korum ho nutil na šlechtický titul zapomenout, ale to se Oldenikovi nikdy tak úplně nepodařilo. Pořád doufal, že se jednou do Železného Listu vrátí a ty podělané rohaté barbary odtamtud vyžene.

„Dobrá tedy," řekl si nakonec šeptem, „pokud si neumím představit život bez strýce, Jory i ostatních, a zároveň už nikdy, *nikdy* nechci otročit pro žádného barbarského cizáka, co mi zbývá?"

Odpověď byla jasná jako slunce — a on si nedokázal představit, jak ji uskutečnit.

Výpočet to byl poměrně jednoduchý — a výsledek děsivý. Oldenik si pamatoval, že když se plavili po proudu, trvalo jim to z Dódradu k soutoku Modré řeky s Pomalou asi patnáct dní. Proti proudu však cesta ubíhala

neskonale pomaleji, průměrně se dalo mluvit o dvojnásobku až trojnásobku času. Když k tomu připočetl několik dní na naložení nového nákladu, vycházel mu zhruba měsíc a půl. Měsíc a půl čekání uprostřed lesů, než popluje jejich vor znovu kolem něj. Měsíc a půl, během něhož si musí opatřit nějakou zbraň — i když s žádnou neumí zacházet — a taky shánět potravu. A v neposlední řadě… měsíc a půl samoty. Jak to vydrží, netušil. Musí však začít dneškem, zatraceně, ne budoucností.

Zvedl se z kamene, beztak už se do něj dávala zima, a rychle vyrazil na zpáteční cestu. Vzhledem k tomu, že měl řeku stále v dohledu, nebylo nikterak složité vrátit se do své skrýše na skalce.

Už zdálky zaslechl šplouchání vesel a úsečné syrgénské rozkazy. Poslední kus cesty šel pomalu a přikrčený, aby ho nezahlédli. Nakonec se složil na své lůžko z chvojí a stočil se do klubíčka, aby se aspoň trochu zahřál.

Toho večera na tábořišti nocovaly dvě posádky, každá zhruba o dvaceti mužích. Jedna měla vor plně naložený, druhá naopak prázdný — ta se tedy vracela do Dódradu. V posledním slunečním světle Oldenik spatřil, že jsou veslaři špinaví a vychrtlí, někteří z nich sotva stáli na nohou. Na první pohled bylo vidět, že se o své posádky otrokáři starají mnohem hůř než Uridž a Šarén o ně. *Sice mně ti rohatí zkurvysyni nakonec prošpikovali srdce šípem, ale aspoň jsem byl dobře najedený a při síle*, pomyslel si s hořkým úšklebkem.

Barbarů bylo celkem šest — tři na každý vor. Dva z nich teď obcházeli tábořiště a pátrali po případných vetřelcích, upírali své žluté oči do temných koutů mezi stromy a kameny. Dlouhou chvíli rokovali nad krvavou skvrnou, ale nakonec nejspíš dospěli k závěru, že jejich bratři zabili některého z otroků za neposlušnost a hodili ho do řeky.

Úplně se setmělo. Na obloze zazářila souhvězdí a od ohňů zavonělo jídlo. Oldenik cítil, jak se mu žaludek svírá hladem, a se sžíravou lítostí vzpomínal na opulentní hostiny v Železném Listu. Tam chodil každý večer spát přežraný tak, že funěl jako březí bachyně.

Sledoval, jak otroci ve světle plamenů hltají z dlaní jídlo. Přestože mnoho z nich volalo po přídavku, žádného se nedočkali. To Uridž a Šarén alespoň věděli, že najedený a silný otrok vesluje mnohem líp než otrok vychrtlý a slabý. Když všichni dojedli, odvedli si dva z dozorců otrokyně do křoví. *Je vidět, že některé věci platí pro všechny posádky bez výjimky*, pomyslel si Oldenik a s bolestí v srdci si vzpomněl na Joru, kterou ti dva bastardi znásilňovali skoro každou noc. *Moje Jora…* Miloval ji už roky,

ale nikdy jí to nedokázal říct. Ani nemohl. Vždyť ona byla jen obyčejná služka a on budoucí pán Železného Listu. Avšak při představě, že už ji nikdy neuvidí, klesal Oldenik na duchu. Ano, chtěl získat zpět Železný List, chtěl být znovu pánem na svém vlastním hradě, chtěl se znovu setkat se strýcem Korumem. Ale nejvíc ze všeho toužil znovu spatřit Joru.

Lidé kolem ohně se pomalu ukládali k spánku. Opírali se jeden o druhého, choulili se k sobě, aby se zahřáli. Mezitím si Rohatí odsedli k vlastnímu ohni a otevřeli si soudek vína. *I Uridž a Šarén dost pili*, vzpomněl si Oldenik. Od začátku měl pocit, že alkohol je v syrgénské armádě zakázán a že jejich dozorci jen využívají nepřítomnosti svých velitelů. Šli po pivu a vínu jako psi po kosti. A neznali míru. Většinou se zpili pod obraz a usnuli u ohně. Mohli si to dovolit — jeden dva z nich vždycky zůstali střízliví a procházeli tábor, navíc byli otroci pevně připoutáni ke kládám u ohnišť. I teď tomu tak bylo. Dva ze šesti dozorců sice postávali u ohně svých bratrů, nepili však a čas od času se vydali na pochůzku k vorům a zkontrolovali otroky.

Je čas, pomyslel si rozechvěle Oldenik, když se první z dozorců svalil ze špalku, na kterém seděl. Rozbušilo se mu srdce, když si uvědomil, o co že se to chce pokusit a co by ho čekalo, kdyby ho při tom chytili. Ale něco přece jíst musí a žádné jiné jídlo široko daleko není. Jazyk se mu začal lepit na patro. *Múrade, můj patrone, stůj při mně*, pomodlil se naposledy a vyrazil.

Nikdo ho nikdy neučil, jak se plížit, a on věděl, že musí být nanejvýš opatrný. Rohatí na něj vždy působili částečně jako zvířata — alespoň co se jejich smyslů týkalo. Slyšeli i to nejjemnější šustnutí trávy a někdy míval Oldenik pocit, že vidí i v noci. Rozhodl se tedy, že se bude pro jistotu pohybovat tak daleko, aby ho neviděli, i kdyby byl den, a k vorům vyrazil velikým obloukem. Šel stejnou cestou, kudy odpoledne běžel, ale po chvíli se stočil k řece. Její hučení a kolotání skryje případný hluk, který bude vydávat svou nešikovností. Bylo mrazivo a od úst mu šla pára — vždyť jaro začalo teprve nedávno a oni se nacházeli na dně údolí. Na břehu řeky se nejprve napil ledové vody, pak si klekl do rozbředlého bahna a po čtyřech vyrazil proti proudu. V duchu klel a vzpomínal na požehnané dny, kdy ho ani nenapadlo, že si jednou ušpiní prsty od hlíny. Ruce ho zábly, až to bolelo, ale nesměl vydat ani hlásku. Sunul se pomalu, krok za krokem, a sledoval blížící se zář z ohňů. Daleko před ním se v měsíčním světle vznášely siluety vorů. Oldenikovi připadalo, že se vůbec nepřibližují, a cesta se mu zdála nekonečná. Nejradši by se vrátil, ale křeče v útro-

bách a počínající slabost mu to nedovolovaly. Třásl se zimou a strachem, nohavice a tuniku měl promáčené ledovou vodou. Neustále se otáčel na všechny strany, podvědomě očekával, že se vedle něj najednou vynoří dozorce a přišlápne ho nohou k zemi. Řeka šuměla a opilecké hulákání Rohatých se blížilo. Konečně se doplížil k vorům. Vyzývavě se pohupovaly na hladině jako dva cecky. Oldenika zajímaly oba, i když se na jednom nenacházelo zboží. Naopak, právě na vracejícím se voru nebylo nic jiného než jídlo a ostatní věci potřebné pro posádku, tam se alespoň nebude muset přehrabovat bůhví čím.

Vor byl přiražen bokem ke břehu a za příď a záď pevně přivázán ke stromům. Oldenik by přísahal, že z něj cítí pach krve, kyselého potu a lidského utrpení. Chtěl přelézt na vor, ale prsty stále křečovitě bořil do promrzlé půdy a celý se chvěl. Nedokázal se pustit, nedokázal se odhodlat, hlavou se mu neustále honila představa objevivšího se dozorce. *Zabije mě, nebo mě zařadí do své posádky?* Nemít oholenou hlavu, byl by Oldenik přísahal, že skončí zase u vesla, ale s obnaženým uchem na zátylku… *Zabili by mě znovu.*

Na chvíli zavřel oči a zhluboka se nadechl. Pak položil pravou ruku na hrubé dřevo krajní klády voru. Ohlédl se, zda nejde strážný, ale přes křoviny na břehu nebylo na tábořiště vidět. Bude se muset spolehnout jen na svůj sluch. Pomaličku přelezl na vor a po břiše se sunul k jeho středu, kde byly ukotveny bedny se zásobami. Ty naštěstí nebyly zamčené, jen zajištěné dřevěnými kolíky. Oldenik si lehl na záda a opřel se do kolíku první bedny. *U Krenova jazyka, to snad ne!* Kolík byl zaražen pevně, ani se nepohnul. Oldenik u sebe neměl nic, čím by ho mohl z očka vyrazit, a i kdyby měl, neodvážil by se toho. Takovou ránu by hlídka jistě zaslechla. Bude se muset spolehnout jen na své prsty. Nadechl se a zabral ze všech sil, celý se napjal a tlačil bokem ohnutého zmrzlého prsteníčku do kolíku, až se mu dřevo bolestivě zarývalo do kůže. *Lup!* Kolík vylétl z oka. Oldenik ho sotva dokázal zachytit dřív, než dopadl na palubu.

Bohové, to bylo jen o vlásek! Polkl hořké sliny, které se mu zničehonic objevily v ústech. *Co to má, u čerta, být? Bohové, já tohle nedokážu!* Lomcovala jím tak silná touha vzít nohy na ramena, že se musel zachytit bedny, aby dokázal setrvat na místě. Pro tohle se přece nenarodil. Narodil se pro pohodlný život na hradě plný jídla, ne proto, aby o jídlo bojoval. *Podívej se sakra do té truhly, než tě tu chytí, ty blázne!* křičel na něj kdosi v hlavě, ale trvalo ještě hodnou chvíli, než toho byl schopen. Vyškrábal

se na kolena a opatrně nadzvedl víko bedny. Byl div, že panty nezavrzaly, ale potom si Oldenik vzpomněl, že syrgénské bedny měly závěsy kožené — právě proto, aby ve vlhkém prostředí nerezavěly. Sáhl rukou do bedny a nahmatal nespočet pytlů a pytlíků z povoskovaného plátna. *Jídlo*, pomyslel si vzrušeně. Spousta jídla, a jen pro něj! Roztřeseně vytáhl největší pytel, položil ho na palubu a začal se lopotit s tkanicí. Když se mu konečně podařilo ji rozvázat, zjistil, že je plný mouky. *Dobře, ale nebude na škodu sebrat i něco jiného.* Opatrně se doplazil k okraji a vysypal dobré dvě třetiny pytle do řeky. Lámalo mu srdce, že plýtvá takovou vzácností, ale potřeboval pytel, aby si z něj mohl udělat vak. Vrátil se k bedně a začal do něj skládat menší pytlíky. Nepřemýšlel, co v nich může být, to zjistí, až bude v bezpečí.

Což teď není, uvědomil si, když nedaleko zapraskala větvička. Zvedl hlavu a proti záři ohně spatřil mezi stromy siluetu strážného, který kráčel přímo k němu. Krátké tupé rohy mu trčely z hlavy. Oldenik bleskurychle uložil vak do truhly, potichu zavřel víko a na chvíli odolával pokušení zůstat schovaný za hromadou beden uprostřed voru. Na útěk po břehu už nebyl čas. Zamyslel se jen na chvíli — pokud Rohatý vstoupí na vor, najde ho a zabije.

Odkulil se na okraj voru a bez dalšího přemýšlení sklouzl do vody. Rukama se křečovitě přidržel voru, tělo se mu potopilo až po krk. V tu chvíli jako by se svět zastavil. Svět se zastavil, zatímco pod vodou jako by mu někdo vrazil do těla na tisíc nejostřejších nožů. Oldenik spatřil rohy, kterak se vylouply nad hradbou beden; válečník vkročil na vor. Oldenik nyní dýchal rychle a mělce, nemohl jinak. I přes hukot řeky ho ten barbar uslyší, jakmile dojde doprostřed voru.

Nebyla jiná možnost. Oldenik se pustil.

Okamžitě se potopil a ledová voda mu sevřela hlavu. Uši mu naplnil hukot řeky, proud ho strhl. Uměl plavat, byla to jedna z mála tělesných dovedností, které se naučil předtím, než ztloustl, ale to mu teď bylo málo platné. Teď šlo o to vynořit se ve správnou chvíli a pokud možno na správném místě, tak, aby ho strážný nespatřil ani nezaslechl, ale zároveň aby se nedostal příliš daleko od vorů. Končetiny mu však v ledové vodě rychle tuhly, což ho překvapilo a vyděsilo. Zpanikařil. *Já tu umřu*, napadlo ho a náhle mu do svalů vklouzla energie. Začal kolem sebe bít jako šílený, jen aby unikl smrti, jen aby vyplaval na hladinu. Ta však nikde nebyla, jako by ji před ním někdo schoval. Oldenik se točil pod vodou, zamotaný do ztěžklého oblečení. Byl dočista dezorientovaný, nevěděl, kde je dole

a kde nahoře. Pak tvrdě zaryl prsty do něčeho tvrdého. Dno. A kolmo ode dna bývá hladina. Z posledních sil se odrazil nohama, připravený nasát sladký vzduch, hlavou však narazil do druhého dna. Píchlo ho za krkem, hlava se mu rozvibrovala tupou bolestí. *Kde se tu vzalo druhé dno?* ptal se sám sebe, dokud mu nedošlo, že to byla konstrukce druhého voru. Napůl v bezvědomí začal ručkovat po kládách, zarýval nehty do dřeva, pak nahmatal poslední kládu a vystrčil hlavu nad hladinu.

Nadechl se.

Znovu a znovu nasával vzduch, zatímco se třásl vyčerpáním a zimou a z hlavy se mu řinula krev. Rozhlédl se kolem, držel se konce voru, asi deset sáhů po proudu. Rohatý byl pryč. Oldenik přeručkoval po zádi voru, dokud se nohama nedotkl dna. Pak se vyškrábal na břeh. Plíce mu hořely a třesoucí se prsty jako by nebyly jeho vlastní, křičely bolestí a neměl v nich žádný cit. Musí rozdělat oheň a usušit se, a to co nejdřív, jinak tu dozajista zemře.

Už neměl co ztratit. Jako opilý se odpotácel po břehu k prvnímu voru, vlezl na něj, otevřel truhlici a vzal si svůj vak. Sotva ho dokázal prsty sevřít. Potom se vrátil na břeh a schoval se za kmen jednoho ze stromů. Uslzenýma očima se zahleděl k ohni. Zuby mu jektaly. Čtyři barbaři se váleli na zemi, zmožení vínem, a nevěděli o světě. Pátý — jeden z dvojice strážných — si právě odváděl do křoví jednu z žen. Šestý se pohodlně uvelebil u ohně a nejistě uchopil kožený měch s vínem. Zhluboka se napil, labužnicky přivřel oči. Oheň strážných byl od ohniště otroků vzdálený zhruba deset sáhů.

Co když mě uslyší? Pak alespoň umřu rychle a přestane mi být tak strašná zima.

Oldenik vyrazil. Snažil se našlapovat co nejtišeji, kladl nohy tak, aby nepřelomil žádnou větvičku. Vybíral si jen mech, zažloutlou trávu a kameny. Bez úhony dorazil až k otrockému ohništi, v němž plápolal malý ohníček. Tohle byli skuteční břídilové, nebyli ani schopní udržovat pořádný oheň, který by je zahřál. Oldenik se rozhlédl po spících tvářích. Ano, bylo mu těch ubožáků trochu líto, ale to on tu byl teď ten, kdo umíral v mrznoucích hadrech. Opatrně, aby nezařinčel, zvedl ze země očouzený kotlík, v němž dívky prve připravovaly šlichtu, a nabral do něj žhavé uhlíky. Nikdo si ho nevšiml, nikdo se neprobudil. Naposledy se rozhlédl po spáčích a hlavou se mu mihla myšlenka, zda ty chudáky neosvobodit, pak si ale uvědomil, že by za ten pokus nejspíš zaplatil smrtí. Odvahu pro dnešní den dávno vyčerpal, a tak se obrátil a pomalu se rozběhl do lesa.

Když byl v bezpečné vzdálenosti od tábora, zrychlil. Neohlížel se, jen utíkal a utíkal, vystrašený k smrti prožitou hrůzou, v jedné ruce svíral ukradený vak a ve druhé kotlík se žhavými uhlíky.

Zastavil se, až když se mu na čele objevily první kapky potu. Tělem mu znovu proudila krev a svaly měl zahřáté, to však neznamenalo, že by bylo vodou nasáklé oblečení na těle příjemné. Strhal ho ze sebe a znovu toho dne se ocitl nahý. Rychle začal sbírat tenké chvojí a vršit ho na sebe, pod něj pak opatrně vysypal uhlíky, které už skoro vyhasly. Sklonil se a jemně do nich foukl; zasvítily rudou září, po chvilce se objevil malý plamínek.

Oldenik se neudržel a rozesmál se úlevou. Nikdy v životě nebyl šťastnější než teď, když se objevily požehnané oranžové jazýčky. Přikládal další a další větve, dokud před ním nehořel krásný malý ohníček. Hřál a svítil, a to byly v tu chvíli jediné dvě věci, po kterých Oldenik toužil, které teď nejvíc potřeboval. I přes zimu vyrazil k řece, kterou si po celou dobu útěku držel po pravici. Vypláchl kotlík, řádně se napil a nabral do něj vodu. Pak se vrátil k ohni, ze tří silnějších spadaných větví postavil trojnožku a na ni kotlík zavěsil. Potom kolem rozprostřel mokré šaty a nakonec otevřel svůj vak a ve světle ohně začal vyndávat povoskované pytlíky. Každý z nich otevřel a prozkoumal jeho obsah.

Kromě mouky ukradl několik pytlíků hrachu, krup, dokonce objevil jeden, v němž bylo sušené maso. Oldenik si skoro posvátně vložil jeden plátek do úst a slastně přivřel oči. Maso bylo trochu navlhlé a lehce páchlo po zatuchlině, ale to pranic nevadilo. Voda začala vřít. Oldenik nikdy nevařil, stačilo mu však vědět, že tvrdé věci varem změknou — a tak do vody nasypal hrst hrachu. Pak, zatímco si jeden za druhým vkládal do úst další plátky masa, zkontroloval zbývající sáčky. Našel ještě malý sáček lískových ořechů, také sůl a nějaké sušené bylinky. Zkusmo vytáhl z vaku dvě hrsti mouky a vhodil je do kotlíku. Pak přidal sůl a trochu bylinek. Míchal obsah větví, dokud nezhoustl. Teprve když ucítil lehký pach spáleniny, kotlík odstavil z ohně.

Zatímco chladl, Oldenik na něj zíral jako uhranutý. *Právě jsem si připravil první jídlo v životě…* V Železném Listu snil o spoustě věcí, které by chtěl v životě dokázat, teď tady ale věděl, že žádná z nich by nebyla důležitější než uvaření té nejobyčejnější kaše.

Už nedokázal čekat. Přitáhl si kotlík, ze země sebral kousek kůry, jež mu nahradila lžíci, a pustil se do jídla. Kaše byla ještě horká a spálila mu jazyk, také byla trochu připálená, jemu to ale všechno bylo jedno. Koneč-

ně se mohl najíst dosyta — a také tak učinil. Ládoval se kaší, dokud nebyl kotlík prázdný. Zbytky vybral prsty do poslední hrudky, nic nesmělo přijít nazmar.

Pak na něj jako těžká přikrývka padla hrozivá únava. Nohy mu ztěžkly a oči skoro nebyl s to udržet otevřené. Oblečení bylo stále ještě mokré, a tak Oldenik z posledních sil posbíral v okolí spoustu dřeva na oheň a chvojí, na které by si mohl lehnout. Pak ulehl na bok čelem k ohni, nahý, jako když přišel na svět, a vak si dal za záda, aby ho alespoň trochu hřál. O pár nádechů později se propadl do hlubokého spánku.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Prstenec

Šššsss, ššššsss, ššššsss. Namočit a znovu. *Šššsss, ššššsss, ššššsss.*

Pozvedl meč k očím a pozorně si prohlížel jeho ostří. Bylo tenké a dlouhé jako brázda za lodí. Bez jediné poskvrnky, bez jediného vroubku. Čepel, po celé délce zdobená nádhernými rytinami, se leskla jako zrcadlo. Šlo nejspíš o runy, jejichž významu ale nemohl rozumět; musely být pradávné a na světě možná neexistoval nikdo, kdo by je dokázal přečíst. Dovedl ostří k dokonalosti, i tak se ale nemohl nabažit toho dokonalého zvuku, který se ozval pokaždé, když po čepeli přejel brusným kamenem. *Šššsss, ššššsss, ššššsss.* Nikdy podobný zvuk neslyšel. Tak chladný, tak tvrdý, tak zvonivý. *Však jsem také nikdy nevlastnil zbraň, jejíž čepel by byla vykována z kosti železného ptáka*, pomyslel si zasněně. A kdo vlastně ano? Snad pár králů, knížat? Kolik takových čepelí na světě zůstalo? Byl přesvědčen, že by je dokázal spočítat na prstech ruky. Uvědomil si, že samým soustředěním dýchá mělce, a to mu nedělalo dobře. Odložil brousek do vědra s vodou, postavil se a protáhl si ztuhlá záda; pár obratlů se s lupnutím porovnalo. A pak rozpažil, zeširoka, jak nejvíc dokázal, s mečem sevřeným v pravici, a natáhl do plic vzduch širokými nosními dírkami, které podle některých hyzdily jeho i jinak nepěkný obličej. Cítil, jak mu slaný mořský vzduch plní plíce, jak se vsakuje do jeho těla a potírá únavu, jak ho zklidňuje. *Slaný vzduch, jaká to lahodná záležitost!* Kam se hrabou všechny ty zápachy z pevniny. Pokaždé když vstoupil na pevninu — s výjimkou svého ostrova —, ho překvapil nepoměr vůní a zápachů. Obecně se dalo říct, že tam, kde žili lidé, to páchlo, zatímco na mís-

tech, která svou roztahovačností ještě neobsadili, zůstávaly nádherné vůně přírody. Garro měl to štěstí, že se svým citlivým nosem trávil čas převážně na moři.

„Tos tu parádu ještě pořád nenabrousil?“ ozvalo se za ním dobrácké zamručení. „Jsi jako dítě, když dostane dřevěného koníka.“

„Nabrousil jsem ji dávno, příteli, ale nemohu se nabažit toho zvuku, v životě jsem nic podobného neslyšel. Dávej pozor.“ Garro vytáhl brousek a udělal: *šššsss*.

Dazd Bělokuře se zakabonil. „Tahá to za uši stejně jako broušení prachobyčejné šavle.“

„Možná je to tím, že tvoje uši už nejsou z nejmladších.“

„Nech si svoje rozumy, mladíku, buď té dobroty,“ odfrkl si podrážděně Dazd, kterého v poslední době dokázaly zmínky o jeho věku pokaždé spolehlivě popudit.

„A když už jsme u toho tahání za uši,“ ignoroval jeho slova Garro a volnou rukou cvrnkl staříka do dlouhého, plandajícího boltce, „zdá se, že tě v životě tahaly za uši mnohem těžší věci než zvuk brousku.“

Dazd se pokusil mu ruku srazit, Garro ji ale bleskově stáhl a hlasitě se svému prvnímu důstojníkovi vysmál.

Bělokuře zabručel a otráveně mávl nad kapitánem rukou.

„Tak se nezlob, staroušku, vždyť víš, že tě jen škádlím.“ Garro ho objal kolem ramen a pevně ho k sobě přitiskl. Byl to příjemný pocit; Dazd Bělokuře byl jedním z mála lidí na světě, kterým bezvýhradně věřil. „Ale teď vážně,“ řekl potom, „nezkoušej mi tvrdit, že to není nejlepší zbraň, jakou jsi měl kdy v ruce.“ Vyhodil meč do vzduchu a po půlobrátce ho chytil za čepel, aniž by utrpěl sebemenší škrábnutí. To byl důkaz jeho mistrovského umu, jelikož meč byl tak ostrý, že by čepel přeřízla hedvábný šál, kdyby ho na ni volně pustil. Nabídl rukojeť Dazdovi. Ten uchopil zbraň nanejvýš neochotně, zamračený jako obloha před bouří, jeho výraz se však v okamžiku změnil.

„Je lehký!“ vyhrkl překvapeně.

„To je,“ přikývl Garro. „Polovina běžné váhy. Není divu, že se s ním erenézští králové dokázali tak ohánět.“

Bělokuře provedl pár cvičných výpadů. Když ukázkově bodl do hrudi neviditelného soupeře, čepel se jemně rozkmitala, vydávajíc tiché kovové zvonění. „Je proklatě dobře vyvážený!“ podivil se znovu Dazd.

„Přirozeně. Vyváženější meč abys pohledal.“

„A ty vážně věříš, že je z kosti toho… ech?“

„Železného ptáka? Ovšem."

„Ty tomu věříš? Skutečně *věříš*, že tuhle zbraň někdo vykoval z kosti nějakého obřího ptáka s *železnými* kostmi? Nepřijde ti, že ta legenda je jedna z největších pitomostí, jaké jsi kdy slyšel?"

„Víš," podrbal se Garro zamyšleně v prošedivělém vousu, „jednou mi řekla žlutovlasá Kalvena z tor-malského nevěstince, že jsi docela hezký mužský. *To* byla jedna z největších pitomostí, co jsem kdy slyšel. Nějaký pták s železnými kostmi je oproti tomu naprosto uvěřitelný."

Dazd nevěřícně pootevřel ústa, ale dřív než stačil cokoli říct, objevil se na zádi mohutný černoch s širokým úsměvem na tváři. „Už zase trápíš svého nejzkušenějšího důstojníka, Garro? Dej si pozor, abys o něj nepřišel, přílišné rozčilování způsobuje nemoci srdce."

„Což ty jakožto lékař musíš vědět," uklonil se mu uctivě Garro. „Dobrá tedy, Dazde, poděkuj Yodovi, že tě pro dnešek uvolňuji z dalšího dobromyslného trápení. Zítra však budu pokračovat, to je stejně jisté, jako že se šest našich chlapců na Altezínu už nikdy nevrátí."

Posmutněl. Cítil, jak se mu srdce propadlo kamsi do temných hlubin. Tam, odkud se před chvílí vynořilo při rozhovoru s Dazdem. Možná na něj byl dnes opravdu příliš přísný, snad do něj skutečně rýpal víc, než by bývalo bylo slušné, byl to ale jediný okamžik, kdy přestal myslet na všechny své chlapce, kteří přišli před týdnem o život na sorliyské kocábce s erenézským králem na palubě. Zatracený Dar'Hys, Turulek a všichni ostatní. *Ne*, pomyslel si. *Zatracený já. To já jsem svoje chlapce přinutil k boji, to já jsem mladého Dara podcenil. Já, jenom já můžu za to, že jsme museli jejich těla odevzdat moři. U vyhrnuté sukénky, to se nemělo stát…*

„Nebyla to tvoje chyba, Garro," položil mu Yod svou obří tlapu na rameno. Byl to příjemný, uklidňující dotek, a Garro za něj byl vděčný. Otřel si dvě malé slzy, které se mu objevily v koutcích očí. „Díky, lékaři Yode. Avšak souhlasit s tebou nemůžu."

Yod pokrčil rameny. Věděl, že nemá smysl se dále přít. „Přišel jsem ti zkontrolovat bok."

„Ech, ten už je v pořádku," mávl rukou Garro, i tak si ale vyhrnul halenu a odhalil nepěknou ránu způsobenou dýkou erenézského krále. To, co tvrdil Yodovi, nebyla tak docela pravda; rána ho stále bolela, pomalu se hojila a Garrovi tu a tam přišlo, že se z ní line nepěkný zápach. Přitom ho Dar'Hys nebodl nikterak hluboko. Kdo ale mohl vědět, kdy naposledy si ten nanicovatý pijan nůž čistil. Garro znal mnoho mužů, kteří přežili brutální zranění — hluboké sečné a bodné rány, uťaté končetiny, pokou-

sání od divokých zvířat —, znal také ale dost těch, kteří zemřeli na drobné škrábnutí špinavé čepele.

„Ani mi nepřijde," zamručel Yod a přičichl k ráně. „Je tam sněť — mírná, ale je tam. A musí pryč dřív, než se rozšíří do těla. Pustím ti žilou a vypláchnu ti ránu horkým vínem, i tak je ale potřeba, abychom se co nejrychleji dostali na pevninu." A vykouzlil odkudsi zpod tuniky cínový pohár a malý skalpel.

„Och, to mě špatně znáš, Yode. Pevnina je pro mě asi totéž co pro tebe zkažené skopové — bolí mě z ní žaludek a motá se mi hlava. Když se vzdálím od vody, začnu se celý třást a potit, Dazd by ti mohl vyprávět, co, starochu?"

„Hm," udělal Dazd, nevypadal ale, že by ho téma kdovíjak zaujalo.

„Zato moře, moříčko, to je moje láska, moje povzbuzení..."

„Ostrov na Ostnu ti ale snad nevadí?" zeptal se Yod a přitáhl od hrazení malou stoličku, na kterou Garra usadil. Pak mu kolem paže omotal šátek a utáhl. Garrovy už tak naběhlé žíly ještě vystoupily.

„Ach, ten mi v nejmenším nevadí, pravda. Je tak malý, že se na něm neduhy pevniny nedokáží projevit. Všechno na něm je provoněné solí, hmm!" A Garro nasál nozdrami vzduch jako pes. „A víš, co je nejlepší, můj milý Yode?"

„Copak?" Yod lehce bodl skalpelem a z Garrovy žíly vytryskla hustá rudá krev.

Je to asi, jako když bodne malá vosa, napadlo Garra, nahlas ale řekl: „Přece že tam právě teď míříme!"

„No..." protáhl Yod a zatvářil se trochu nešťastně. „Nevím, jestli je právě tohle nejlepší. Pro mě tedy ne."

Pohár se začal pomalu plnit Garrovou krví.

„Ale no tak! Vždyť jsi přece na Osten vystoupal již nejméně třikrát! To sis ještě nezvykl?"

„Na tu čertovinu si nezvyknu nikdy. Připadám si pokaždé, jako kdyby mě někdo natahoval na skřipec."

Garro nasadil svůj nejukřivděnější výraz. „Jak tohle můžeš říct... Skřipec... a Osten? Ta dvě slova se přece nedají použít v jedné větě. Za ten výhled by obyčejní smrtelníci dali rok života!"

„Za výhled možná. Ale ten pocit, že se každou chvíli i s celou lodí zřítíš do té nedozírné hlubiny... ten by si obyčejní smrtelníci asi radši odpustili. A mimochodem — co jsme tedy my, pokud jsou ostatní obyčejní smrtelníci?"

„My jsme *neobyčejní* smrtelníci!“ odsekl Garro a otočil se k Dazdovi. „Chápeš to, Dazde? No rozumíš tomu? Vždyť jeden z mých chlapců pomlouvá Osten, ba co víc, on si cestu nahoru *neužívá*! Jak může být potom členem mé posádky, dokonce *důstojníkem*, u očí krásné panny.“

„Nejspíš je to tím,“ — a Bělokuře si odplivl přes hrazení do moře —, „že tenhle černý prevít žil na pevnině moc dlouho. Zkrátka si ještě nezvykl.“ Sotva znatelně se usmál a pravé oko mu mrklo, asi jako když motýl mávne křídly.

Yod se zazubil. „Možná jsem za to rád. Rozhodně totiž nestojím o to, abych dopadl jako vy dva mořští vlci.“ A načrtl prstem ve vzduchu písmeno *U*, kterým obsáhl jak vychrtlou Dazdovu postavu, tak ještě o něco vychrtlejší, vysušenější a prosolenější tělesnou schránku Garrovu.

„No tohle… Dazde, slyšel jsi to mořské pískle, toho neschopného kraba, tuhle medúzu, co…“

„Půjdu radši do kuchyně připravit to víno,“ usmál se znovu Yod, předal Dazdovi pohár, do kterého stále pomalu odkapávala Garrova krev, a opustil zadní nástavbu.

„Ničemu nerozumí,“ odfrkl si Garro, ale nemyslel to zle. Yoda měl rád a uznával ho pro jeho léčitelské dovednosti, kterými zachránil život už nejednomu z jeho chlapců. Garro dodnes děkoval moři, že mu ho seslalo do cesty.

Dazd sledoval Garrovu krev stékající do poháru a mírně se mračil. „Budeš vůbec schopen v tomhle stavu provést Altezínu Prstencem?“ zeptal se zničehonic a nemálo Garra tou otázkou překvapil. „Nechceš počkat, až budeš zdravý?“

„Nejsem nemocný,“ odvětil Garro, kterému se v tu chvíli zamotala hlava z úbytku krve; číše byla již z poloviny plná.

„Jsi zraněný,“ pokrčil rameny Dazd. „To sice není totéž co být nemocný, ale zároveň je to obdobným protikladem toho být zdravý.“

„Nemůžeme zůstat na volném moři se dvěma truhlicemi Dar’Hysova zlata,“ řekl Garro a projednou zněl vážně. „Je to příliš nebezpečné, Ruziana je odtud, co by kamenem dohodil.“

„Nebezpečnější než balancování mezi dírami v moři? Pochybuju. Altezína je rychlá. I kdyby nás někdo chtěl přepadnout, dokážeme mu utéct. Přitažlivosti děr však utéct nedokážeme. Sám víš, jak tě pokaždé vyčerpá proplout k patě Ostnu. A teď tě unavuje i pitomé broušení královského meče.“

Má pravdu, uvědomil si Garro, který najednou cítil svá klesající víčka a těžknoucí ruce složené v klíně. *Anebo ne? Kdy jsem naposledy pil? Před mnoha hodinami, tak zní odpověď. Jak jsem to mohl dopustit?* „To není z broušení meče…“ zaskřehotal, a nebýt Dazda, skácel by se ze stoličky na palubu. Žízeň spolu se ztrátou krve vykonala své. Garro měl pocit, že se mu slunce pokouší vypálit do lebky díru. Plachty zničehonic zplihly a připomínaly vytahané břicho někoho, kdo příliš rychle zhubl. Ačkoli nikoho takového Garro nikdy nepotkal, takhle nějak si to představoval. Zato lidí, kteří příliš rychle ztloustli, znal bezpočet.

„Garro!“ vyjekl Dazd a pomohl mu opřít se o hrazení. „Kde je zatraceně ten černoch?“ vyštěkl vztekle. „Yode! Ať jsi kdekoli, tady je tě určitě víc potřeba než tam, zatraceně!“ Odložil pohár na palubu a nemotorně se prstem pokusil zastavit Garrovo krvácení, jediné, čeho však docílil, bylo, že si upatlal prsty a rozmazal krev do dlaní. „Zatraceně!“ zaklel znovu.

„Potřebuju napít, starochu,“ zasípěl Garro a mátožně nahmatal dutý dřevěný válec, který mu visel u boku. „Tohle si můžu podržet i sám.“ Odstrčil Dazdovu ruku z rány a vtiskl mu do ní dřevnici, načež si ránu sám ucpal prstem.

Bělokuře neotálel a hodil dřevnici do Tórského moře; motouz jen svištěl, jak rychle se odvíjel. Jakmile Garrovi proteklo hrdlem prvních pár loků slané mořské vody, cítil, jak se točící a hučící svět vrací do normálu. Na celém světě nebylo lepšího nápoje než mořská voda. Než mořská voda Tórského moře, to jen pro úplnost. Garro pil a pil a stavební kameny jeho těla nasávaly tu životodárnou tekutinu. Teprve když vypil čtyři plné dřevnice, měl dost. Sotva popadal dech. Hlasitě si odříhl — ve stejnou chvíli, kdy se na zadní nástavbě objevil Yod s uvařeným vínem.

„No to je dost, zatraceně, o kolik krve jsi chtěl našeho kapitána připravit? Hroutí se mi tu jako domeček z karet, ksakru…“

„Dazde, příteli, dnes ti jazyk zauzloval snad samotný Kren, že mluvíš jako ten nejposlednější křupan,“ napomenul ho Garro. „Dávej si na svá slova pozor, víš, že jsem na to háklivý.“

Dazd nad ním jen netrpělivě mávl rukou. „Šetři slova, beztak všichni víme, že v Bratry nevěříš.“

To už přispěchal Yod. „Co se stalo?“

„Ále,“ mávl rukou pro změnu Garro a pokusil se usmát, příliš se mu to ale nepovedlo. „Zapomněl jsem pít, to se stalo.“

„Tys že zapomněl pít?“ povytáhl obočí Yod, otřel Garrovi vpich kouskem látky namočené ve víně a zručně mu loket obvázal.

„Těžko tomu věřit, což?“

„Ani ne,“ zamručel Dazd. „Od té doby, cos mladému Hysovi sebral meč, jako bys neměl oči pro nic jiného. Jen ho neustále brousíš, olejuješ a co já vím, co s ním ještě děláš — ani to snad nechci vědět. A nakonec zapomeneš i na pití, bohové. Ještě řekni, žes zapomněl i na… tedy, ech, já… nechtěl jsem. Omlouvám se. Zatraceně…“

Ale bylo už pozdě. Garro si všiml Yodova podrážděného pohledu; černoch vypadal, že by vyhublého starce nejradši popadl a těmi svými prackami — které připomínaly všechno možné, jen ne ruce léčitele — ho hodil přes hrazení do moře. I Garro ucítil, jak mu v žaludku vykvétá vztek. To se stávalo málokdy, ale i on byl jen člověk, ačkoli by o tom někteří lidé dozajista pochybovali, a byla témata, která mu dokázala vzít klid.

„Na Seleiu?“ zeptal se Dazda ledovým hlasem. Během posledních dní se mu skutečně stávalo, že na svou lásku nemyslel dokonce i několik hodin v kuse. Buď díky tomu, že truchlil za chlapce, kteří padli v boji s Dar’Hysem, anebo proto, že se jeho myšlenky toulaly u Darova otce. S Tratovou Písní v rukou jako by to šlo samo. Garro netušil, jak je možné, že ji měl Dar u sebe, ale bylo to tak. Mrtvý erenézský král se mu zjevoval ve své tehdejší podobě i ve snech, na tváři mu zářil onen mladický úsměv plný života, který na něm Garro měl tolik rád, a u pasu se mu houpal meč, který nyní co chvíli skřípal pod Garrovým brouskem.

A teď ťal Dazd Bělokuře do živého. Připomněl Garrovi Seleiu, jeho lásku, na kterou se už rok marně snažil zapomenout. Připomněl mu onu mocnou čarodějnici, která si ho omotala kolem prstu jako žádná jiná žena v jeho životě — snad s výjimkou Altezíny, ovšemže. Ale tam, kde byla Altezína skromná, byla Seleia pyšná; tam, kde byla Altezína mírná, byla Seleia divoká; tam, kde byla Altezína chápající, Seleia popichovala a vysmívala se. Byla vlastně naprostým opakem Altezíny, o niž Garro přišel před mnoha lety v jedné z děr Prstence. Jediné, v čem se ty dvě ženy nelišily, byla podoba. Garro si dodnes pamatoval ten okamžik loni v létě, kdy poprvé spatřil Seleiu a kdy se zhroutil tak potupně, jako by byl jen malé děcko. Ale cožpak mohl jinak? Vždyť spatřil ženu, o níž si spoustu let myslel, že je mrtvá. Než stačil zjistit, že to *není* Altezína, že se jedná jen o *neskutečnou* podobu, skácel se na palubu. A to, co přišlo potom… Několik bláznivých dnů a nocí, kdy byli se Seleiou zavření v jeho maličké kajutě a nazí se oddávali hrátkám, o nichž si Garro mys-

lel, že se jich už nikdy nedočká. Jako by se ocitl v bezčasí; měl pocit, že těch pár dnů trvalo roky. Poslední věta, kterou mu čarodějnice řekla, když dorazili ke břehům Adalonu, byla: „Uděláš-li za mnou krok, zabiju tě." A i přesto si Garro od té doby nepřál nic víc než udělat těch kroků *tisíce*, jen kdyby ji mohl znovu spatřit. Nerozuměl si. Tou svou částí, která zahrnovala morálku a logiku, odsuzoval svoje chování i svoje myšlenky; věděl, že Seleia je nejkrutější, nejodpornější lidskou bytostí, jakou kdy potkal — stačilo si vzpomenout na to, jak vysála ještě živá těla zraněných Garrových chlapců, aby zničila nepřátelskou karavelu jediným brutálním úderem... Tahle kapitánova část sama sebou opovrhovala. Ta druhá část, ta, v níž sídlily pocity a intuice, Seleiu bezmezně milovala. Nepochopitelně, hloupě, zavrženíhodně, ale milovala. A Garro s tím nemohl nic dělat. Právě z téhle jeho vnitřní rozpolcenosti pramenilo napětí, které v něm hlodalo den co den, hodinu co hodinu. Napětí, které mu svíralo hruď, které mu znemožňovalo volně se nadechnout milovaného mořského vzduchu, napětí, kvůli kterému nemohl přemýšlet jasně, jak býval zvyklý. Zkoušel všechno, aby to přestalo, ale nezabíralo nic. Jediné, co by pomohlo, byla sama Seleia, to byl závěr, k němuž Garro během onoho roku dospěl. Ale kde byl konec rusovlasé čarodějnici? Mohla být kdekoli. Adalon byl obrovský a Garro si ani nemohl být jistý, že se nepřeplavila zpět do Erenézie či kamkoli jinam — vždyť Tórské moře bylo nekonečné a lodí se na jeho hladině kolébalo jako hvězd na obloze. Myslet si, že je osud znovu svede dohromady, by si mohl jen tupec a naiva — a Garro ani jedno z toho nebyl. Snažil se smířit s tím, že už ji nikdy nespatří, ale zoufale se mu to nedařilo, a to mu dál kalilo náladu.

„Možná," zabručel Yod, a prolomil tak prodlužující se ticho, „bude nejlepší, když ti teď vyčistím ránu. Dřív než víno vystydne."

„Ano, to bude, myslím, nejlepší," souhlasil Garro.

Dazd neřekl nic. Jen naposledy omluvně zavrtěl hlavou a zmizel na hlavní palubě. Garrovi ho bylo líto.

„Teď si lehni na bok," požádal ho Yod.

Když tak Garro učinil, Yod mu vyhrnul halenu a pozvedl skalpel. Vzápětí se Garrovi na boku rozhořel oheň — to když Yod rozřízl ránu. Garro jen tiše sykl a pozoroval Dravce, který se svým typickým kamenným výrazem svíral páku kormidla. Ani se na Garra nepodíval; jako vždy respektoval soukromí svého kapitána. Okolní vzduch naplnil odporný zápach hnisu.

„Hmm, dobře že jsem ránu otevřel," zamumlal si pro sebe Yod. Nato bez varování nalil do rány horké víno. Garro to nečekal a vykřikl bolestí, vzápětí vztekle zavrčel — nesnášel, když před svými muži projevoval slabost, a tohle muselo být slyšet až na čelenu. Yod tomu nevěnoval pozornost, zručně mezi prsty sežmoulal pár lístků jakési vonné byliny a nacpal ji do rány. Tentokrát Garro nevykřikl, ale málem si rozkousal jazyk.

„U Paltavézovy ploutve, takhle ses choval i ke garoberskému knížeti?" ucedil.

„Pána Taletta nikdy nikdo nepobodal," usmál se Yod, „ale můžeš mi věřit, když ti řeknu, že to, co cítíš, je nic ve srovnání s jeho zažívacími obtížemi." Pozorně si prohlédl ránu a pro jistotu ji ještě jednou prolil vínem. „Zdá se, že teď je rána čistá." Zručně ránu zašil a zavázal Garrovi bok čistým obvazem. „A teď si jdi odpočinout. Bohové vědí, že není lepšího léku než spánek."

Seleia ze sebe se zašustěním shodila černorudé šaty. Pod nimi neměla nic kromě sametové pokožky, bílé jako mléko a zdobené drobnými pihami. Byla štíhlá, ňadra měla pevná a krásně tvarovaná, klín jemně zarostlý rezavým chmýřím. Po zádech a ramenou jí splývaly vlasy barvy krve, žilní, tmavé. Usmála se — zvedla koutek úst v polovičním úsměvu, v němž bylo vepsáno všechno. Natáhla ruku s dlouhými štíhlými prsty a pohladila Garra po tváři. Vlasy na zátylku mu vstaly vzrušením. Seleia přistoupila blíž a jemně ho políbila na rty, pak na ucho, nakonec na krk, přičemž musela odhrnout spletence jeho šedivých vlasů a vousů. Garro cítil jemné šimrání jejích vlasů na obličeji a nozdry mu plnila její omamná vůně čerstvých citronů, okvětních plátků růží a slunce. Vzpomněl si, jak tu vůni ucítil poprvé — se zavřenýma očima, a o to byl tehdy jeho prožitek intenzivnější. Opřela se rukama o jeho hruď, jemně do ní zaťala nehty, a pak pokračovala níž, dokud přes látku nesevřela do dlaně jeho přirození, teď už napůl ztuhlé. Garro zasténal a Seleia se usmála. Už se neudržel, vždyť čekal takovou dobu, celý rok! Pevně ji uchopil za ramena, snad trochu surově, a prudce ji políbil; nebránila se. Jejich jazyky se propletly a s Garrem se zamotal svět. Zavrčel vzrušením a zatlačil ji na lůžko. Seleia se rozvalila na záda a ňadra se jí rozlila po hrudi. Garro se nad ní sklonil a začal je lízat, šílený touhou jako zvíře. Seleia na jeho nedočkavost reagovala nečekaně — zaklonila hlavu a rozesmála se. U jiné by to

možná působilo hloupě, u jiné by to Garra nejspíš popudilo, ale v jejím případě ho to ještě víc vzrušilo. Přirození měl nyní ztvrdlé na kámen a potřeboval ho osvobodit z nepříjemného sevření nohavic. Užuž se k tomu chystal, ale Seleia mu plán nemilosrdně překazila — drsně ho popadla za vlasy na temeni a vedla mu hlavu dolů, přímo do svého klína. Tam bylo mokro, měkko a voňavo. Když ji Garro poprvé ochutnal, bylo to, jako by mu v hlavě cosi vybuchlo — všechno kolem najednou svítilo oslepující září, Seleiiny vzdechy slyšel jako pod vodou a celý se motal. Po chvíli se ale vše vrátilo do starých kolejí. Seleia vzdychala vzrušením a tiskla si jeho hlavu do klína pevněji a pevněji. A její šťávy bylo tolik! Garro neměl jinou možnost než ji polykat, protože jinak by se byl utopil. Jeho vzrušení dostoupilo vrcholu. A Seleiino také. Garrův obličej zaplavila horká tekutina z čarodějčina klína a v tu samou chvíli ucítil, že ejakuluje. Nemohl si zkrátka pomoci. Bylo to tak krásné! A tak potupné... Jako by byl patnáctiletý kluk, a ne zkušený, dospělý muž. Válečník! Ale copak bylo možné po takové době vydržet? Však jí to vynahradí napodruhé, až...

„Garro. Tak Garro, slyšíš?“ Někdo mu zatřásl ramenem.

Co se to děje, u mořského ďasa? Jak si někdo může dovolit...?

Seleia zmizela. A Garro otevřel oči. „Seleio...“ zašeptal, ale Seleia tu nikdy nebyla. Tedy ne nikdy, před rokem ano, přímo na tomhle lůžku, ale teď ne. Nad ním se skláněl Yod se starostlivým výrazem ve tváři. Garrovo oslovení taktně přešel. „Co-co se děje?“ zachrčel Garro.

„Osten je na dohled,“ odpověděl Yod. „Dazd je u kormidla a chce vědět, zda má vyhodit kotvu, nebo zda propluješ Prstencem. Jestli do toho můžu mluvit, byl bych rozhodně pro první var...“

„Není proč viset na kotvě kdovíkolik dní,“ mávl zamítavě rukou Garro a prudce se posadil na lůžku, snad aby dokázal, že pro něj nic není překážkou. Kromě toho, že zavnímal mokro v kalhotách — naštěstí měl přes ně pokrývku —, ucítil také, jak se o něj pokoušejí mrákoty. V boku ho bolestivě píchlo a zamotala se mu hlava. „Ach...“ hlesl.

„Jsi si jistý, že nechceš počkat, až se zotavíš?“ zeptal se starostlivě Yod a položil mu svou tlapu na rameno.

„Nejlépe se zotavím na Šumícím ostrově — víš to stejně dobře jako já.“

Černoch odevzdaně přikývl. „V tom máš pravdu. Pokud se ale zřítíme do některé z děr...“

„...tak se třeba probudíme nahoře na pláži, jako když jsem se do díry zřítil já,“ pokusil se zažertovat Garro, ale příliš se mu to nepovedlo. Tehdy

ztratil nejen svou loď, ale také celou posádku a hlavně Altezínu z Ruziany. Byl jediný, kdo pronásledování loďstva jejího otce přežil. Jediný, kdo se probudil na bílé písečné pláži nahý, odraný, vyprahlý, ale *živý*.

„Anebo také ne," zamračil se Yod. „Nejsem tak starý ani bláznivý, abych se bezhlavě vrhal do smrtelného nebezpečí."

„To možná nejsi," přikývl Garro. „V každém případě jsi ale mým podřízeným a jako takový mě poslechneš, i kdybych ti přikázal do té díry skočit z lodi."

Proti jeho očekávání se černoch usmál. „Neříkal jsi mi náhodou při našem prvním setkání, že si tu jsme všichni rovni? Že nemáš rád, když se ti říká kapitáne?"

„Říkal jsem, že se k sobě *chováme* jako k sobě rovným. Moc na mě nevyvaluj ta svoje kukadla, moje paměť je fenomenální."

„To očividně…"

„A teď plav na palubu. Já hned přijdu."

„Jak myslíš. Tumáš." Yod sáhl za dveře a postavil Garrovi k posteli vědro plné mořské vody.

Stejně jako tenkrát, když jsem se zotavoval z kousnutí vistrena, pomyslel si Garro. To bylo ještě předtím, než vzal na palubu Seleiu. Tehdy bylo všechno jednoduché a bezstarostné.

Yod za sebou zavřel dveře a nechal Garra v kajutě samotného. Ten už déle nevydržel předstírat bezstarostnost a bohorovnost. Rozplakal se. Jako vždy když se mu zdál sen o Seleie, tak živý a jasný, že by ho mohl považovat za realitu. A on ho za ni považoval — dokud se neprobudil. Protože ty sny byly tak živé, tak proklatě živé. Jakmile zjistil, že tu jeho láska není, že je ve své maličké kajutě sám, propadal zoufalství a beznaději tak silně, až hrozilo, že zešílí. Už jednou tohle prožíval, to když se potácel sám po Šumícím ostrově a snažil se pochopit, co se vlastně stalo, kde všichni jsou a kde je vlastně on. Možná že by Seleiin odchod snášel mnohem lépe, vlastně ne, zcela *jistě* by ho snášel mnohem lépe, kdyby tolik nebrnkal na onu dávnou strunu, kdy ztratil všechny a všechno a zůstal sám, jen s pískem, stromy a hrozivou žízní po slané vodě. Stejnou žízeň měl i teď. Nabral si z vědra vodu a pil a pil, dokud neměl dost. Pak si otřel uslzené oči, převlékl se ze znečištěných šatů a vyrazil na palubu.

„Jsi si jistý, že to dokážeš?“ ptal se ho Duum už asi posté a mračil se tak, jak to uměl jen on. Podezříval ho, ovšemže, a Garro se mu nemohl divit. *Připadám si vysušený jako treska a slabý jako stéblo trávy*, pomyslel si a pevněji sevřel páku kormidla, jako kdyby mu mohla dodat víc síly. A že ji potřeboval. Cítil, jak s ním lomcuje horečka, a celý se chvěl. V tu chvíli po ničem netoužil víc než ulehnout ve své chýši, kde bude konečně klid a prostorná postel. Kam mu Firsena bude nosit čerstvé ovoce až pod nos — ovoce, které on samozřejmě nedokáže pozřít — a kde mu bude na noc zatápět v ohništi. Svou plachetnici miloval, ale teď, když byl zraněný a nemocný, jako by ho na ní všechno obtěžovalo — houpání, vrzání takeláže, pleskání vln o trup lodi, hlasy a smích jeho věrných mořských koníků… Všechno, co mu vždy dodávalo sílu a povznášelo ho na duchu, jako by zhořklo. *To* byl hlavní důvod, proč potřeboval na Osten. Samozřejmě že bude klidnější, až uloží ukradené zlato do skrýše, ale že by kvůli tomu spěchal tak, jak se snažil namluvit Dazdovi…

„Jistý si v životě nemůžeš být ničím, můj milý,“ odpověděl Duumovi a zálibně si prohlížel Osten od paty až k zaoblenému hrotu, který byl dnes výjimečně vidět; většinou byl totiž zahalen v mracích. Jehla vysoká přes dva tisíce sáhů se leskla, jako by byla ze skla či z ledu, a Garro pocítil stejně jako pokaždé neskonalý údiv nad tím divem přírody. Zdálky už bylo slyšet tlumený hukot děr.

„Tím jsi mě moc neuklidnil,“ zavrčel Duum a podobně jako Garro zaklonil hlavu.

„To je mi líto, příteli. Musíš ale vzít zavděk tím, co je zrovna k mání — a to je můj slib, že udělám všechno pro to, abychom mezi dírami propluli bez nehody.“

Duum si zamyšleně prohrábl vousy. „To mi stačí.“ Pak přistoupil k zábradlí nad hlavní palubou a začal hulákat na posádku. „Připravte se na skasání plachet, vy mořské lemry, jasné?“

A já se také musím připravit, pomyslel si Garro, i když zoufale nevěděl jak. Tohle bude jeho nejtěžší proplutí v životě. Jako by jeho tělo chtělo potvrdit, co mysl právě zrodila, bolestivě ho píchlo v ráně.

Ve stejnou chvíli se ozval Dazd z přídě. „První díry jsou asi sto sáhů před námi!“

To Garro věděl i bez něj. Poznal to podle hlasitosti hukotu i podle vůně rozptýlené nad hladinou. *Kolikrát už jsem tudy vlastně proplouval?* napadlo ho. *Stokrát? Nebo víckrát?* Těžko soudit. V každém případě se blížila první dvojice děr.

„Skasat plachty," přikázal Garro mdle.

„Skasat plachty!" zařval Duum na posádku a od úst mu odlétla sprška slin. Jestli Duumovi něco šlo, pak to bylo řvaní a případné trestání posádky. Garro to sice nevídal rád, na druhou stranu byl Duum jediný takový důstojník, jakého měl. Naprostý opak Dravce, který se nyní mračil na nepochopitelné trhliny v moři a který se s posádkou dorozumíval gesty, jelikož už pěkných pár let neřekl ani slovo. *A řekl Dravec vůbec kdy něco?* napadlo Garra, protože si nedokázal vybavit jeho hlas. *Toliko k mé fenomenální paměti, brahaha…*

Plachty vylétly nahoru k ráhnům, kde je muži pevně přivázali.

A už to bylo tu. Garro vycítil, jak se nálada na palubě napjala jako tětiva luku. Muži stáli u hrazení a pevně svírali okrajníky, mračili se na ten nádherný div světa, někteří mumlali modlitby, jiným se dělaly boule na čelistech, jak pevně tiskli zuby k sobě. Smích zhasl jako plamen svíce. Kolem nich se rozeřvalo moře, tak hlasitě, až z toho bolely uši. Vzduch byl najednou plný slané vodní mlhy, tu a tam cákla sprška vody na palubu. Garro ucítil, jak se Altezína zachvěla a jak ji díra na levoboku, veliká asi jako průměrná stodola, táhne k sobě. Mírně potlačil na kormidlo a karavela poslušně změnila směr — jenže Garro potlačil trochu moc, jelikož teď si Altezínu přitahovala díra na pravoboku o velikosti menšího hradu. *Jemně, jenom jemně. Všichni si myslí, že muže dělá mužem jeho divokost, síla a tvrdost, já už ale dávno vím, že být brutální a surový umí každý hlupák. Zato jemnost a měkkost, och, to je umění, které musí muž cvičit trpělivě roky a roky, aby si ho skutečně osvojil.* A zatáhl za páku tak jemňounce, jako by za ni vzal motýl — dobrá, možná o něco víc, jelikož motýl by na rukojeti tak nanejvýš seděl jako pecka a skládal by a rozkládal křídla. Altezína se srovnala a plula nyní po úzkém pruhu moře, kde byly síly proudů vyrovnané. Ale byly tu další díry, menší i větší, které polykaly mořskou vodu stejně živelně a žíznivě, jako to dělával Garro. Garro mezi nimi kličkoval a proplétal se, jako by se svou Altezínou tančil — k čemuž se skutečnou Altezínou z masa a kostí nikdy nedostal příležitost. Stejně jako se mu to nepovedlo se Sele… *Ne! Teď ne!* napomenul se. Silou vůle vytlačil rudovlasou čarodějku z hlavy a znovu vrátil svou pozornost k dírám. Začínala ho bolet hlava i bok. Byl napjatější, než běžně býval. Většinou vedl loď zrádným Prstencem klidný a vyrovnaný, dnes k tomu měl ale daleko. Ruka na kormidelní páce se mu začínala třást a čelo se orosilo potem. Naštěstí byl už takhle mokrý od poletující vody, takže si toho Yod ani Dravec stojící každý z jedné strany nevšimli. Osten se nad nimi

tyčil do nedozírné výše a stěna svislé třpytící se vody zabírala celé jejich zorné pole. Ale Garro to nedokázal pořádně vnímat. Zdálo se mu to, nebo proplouvali Prstencem už hodinu? Kdyby se zeptal Yoda nebo Dravce, dozvěděl by se, že to není ani deset minut. Znovu ucítil tah jedné z děr a opřel se do páky. Altezína poslušně uhnula do požadovaného směru, ale Garra polilo horko; tolik ho ten drobný úkon vyčerpal. Roztřásla se mu kolena — zčásti z vyčerpání, zčásti z náhlého uvědomění, že to dnes nedokáže. Těžce dýchal a horečka ho spalovala stejně spolehlivě jako hranice suché klestí. *Prober se, u hejna mořských želv*, obořil se na sebe v duchu. *Jsi Garro Trenozín, obávaný bojovník a námořní lupič! Krutý, ale uctivý pirát. Dokázal jsi potopit už třiapadesát lodí, pobil jsi nespočet nepřátel, a teď tě má skolit jedno malé rýpnutí té směšné královy překrášlené dýky?*

Znovu vzal za páku — tentokrát mocně, poněvadž potřeboval otočit loď o pěkných pár stupňů doprava. Kormidlo mu ve zpocené dlani vibrovalo a prokluzovalo. Garro se zapotácel, ale manévr se mu provést podařilo; Altezína se naklonila na stranu.

„Jsi v pořádku?“ křikl mu Yod do tváře, aby přehlušil okolní vřavu. Vypadal vyděšeně, velmi vyděšeně, a nebylo se čemu divit vzhledem k tomu, že to byl právě zraněný a zesláblý pirát stojící vedle něj, kdo měl nyní v rukou jeho život.

Garro ho netrpělivě odehnal mávnutím ruky a srovnal příď tak, aby mířila mezi další dvě menší díry. Věděl, že když mezi těmihle úspěšně propluje, čeká ho pak několik minut relativního oddechu, jelikož za nimi byl pás klidné vody, jemuž říkal Odpočívadlo — ze zjevného důvodu. Altezína však jako by ho dnes neposlouchala, anebo ji snad on špatně vedl? *Doprava, u Paltavézovy ploutve, doprava!* Zabíral, seč mohl, cenil zuby a šlachy na krku mu naběhly, nebylo to však nic platné. Díra nalevo si přitahovala Altezínu čím dál víc. Loď zrychlovala.

„*Garro!*“ vykřikl Yod, odstrčil ho ramenem a zatáhl za kormidelní páku, až se celá prohnula. Kdyby Garra nezachytil Dravec, upadl by kapitán na palubu. Důstojník ho popadl svýma šlachovitýma, silnýma rukama a postavil ho na nohy, pro jistotu mu ale nechal dlaně na ramenou. Altezína se roztřásla jako v křeči.

Tohle jí přece nedělá dobře! proběhlo Garrovi hlavou. Ale neměl ani sílu Yoda okřiknout.

Loď bojovala o každou píď vody a Yod se prohýbal pod odporem páky. Muži se rozkřičeli strachem a někteří z nich běželi na druhou stranu paluby, dál od blížící se díry, jako by jim to snad mohlo nějak pomoci.

Dazd na přídi cosi řval, v obličeji celý rudý, ale přes všechno to hučení nebylo slyšet jediného jeho slova. Duum na hlavní palubě mlčel, v očích bezmoc a vztek. Bylo mu jasné, stejně jako Garrovi, že jakýkoli rozkaz je tu zbytečný. Garrovi z očí vytryskly slzy.

Moji mořští koníci!

Díra byla už jen deset sáhů od nich. V průměru byla zhruba polovičně než Altezína, ale jakmile se příď stočí dolů do toho černého chřtánu, bude to dočista jedno. Garro už to jednou zažil a pád do temné hlubiny bylo to jediné, co si pamatoval. Už jen pět sáhů. Už jen tři. Zbytek mužů s řevem přeběhl na druhou stranu lodi — a pak už se Altezína bokem svezla po hraně díry. Snad to bylo dílem náhody, anebo proto, že se všichni muži natěsnali k protějšímu hrazení, v každém případě se Altezína zhoupla, až to Garrovi hnulo žaludkem... a zůstala sedět nad mořskou dírou jako slepice. Zatímco se pod boky lodi valila voda, kýl visel ve vzduchu. Kolem dokola s řevem padaly masy vod kamsi do hlubiny pod nimi, všude poletovala slaná vodní tříšť a Altezína se třásla a sténala a vrzala. Bylo jasné, že takový nápor dlouho nevydrží. Muži mlčeli. Vytřeštěnýma očima se rozhlíželi kolem sebe, jako by za nic na světě nemohli pochopit, co se to právě stalo. Garro se jim nedivil; ani on to nechápal.

Otázkou však není, co se to právě stalo. Otázkou je, jak se odsud dostat...

KAPITOLA PÁTÁ

Zbloudilé ovce

Ostatní, kteří se zúčastnili výpravy do Sorliye, dorazili do Ztracenovody o dva týdny později. Tou dobou byla Erenézská koruna zahalena tmavými mraky, z nichž bez ustání crčely nekonečné provazy vody. Ulice, které nebyly vydlážděné, se změnily v bažiny, koním v nich podkluzovala kopyta a vyrývala do čvachtajícího bahna hluboké šrámy okamžitě se zaplňující kalnou vodou. Jícen v té době burácel jako letní bouře, změněný z nádherného třpytícího se zázraku v děsivý chřtán hltající bahnitou břečku. Typická svěží vůně čerstvé vody zmizela, nahrazena všudypřítomným zápachem rozmáčené hlíny a tlejících rostlin uvízlých v ulicích. A městu vládlo přítmí, jako kdyby nad ním bohové zatáhli těžký závěs — což byla vlastně pravda.

Darovi se zahojilo zlomené zápěstí a nepotřeboval už ani dlahu, za což byl nesmírně vděčný, jelikož měl kůži na předloktí podrážděnou a bez ustání ho svědila. Jinak ho ale během čekání na Turuleka a ostatní skoro nic netěšilo. Občas se zašel podívat na Karad'Hyse, ale záhy shledal, že ho jeho prvorozený syn zajímá mnohem méně, než očekával. *Snad později, až vyroste a bude s ním trochu řeč*, ujišťoval se neustále, zmatený nedostatkem náklonnosti k nemluvněti, které by měl podle všeho, co kdy zaslechl, bezmezně milovat. Zatím mu ten šmodrchanec maličkých ruček a nožek přišel ničemný a k uzoufání nudný. A *hlasitý*. Karadův křik ho neskonale obtěžoval a dokázal mu okamžitě zkazit již tak nevalnou náladu — a Karad křičel pokaždé, když si ho Dar vzal na ruku. Nakonec za ním přestal chodit úplně.

Ani s Ximou nic nebylo. Její osobnost zůstávala po porodu podivně vykloubená, byla neustále podrážděná, na Dara i služebné se utrhovala a svou vřelost a lásku směřovala výhradně na dědice trůnu. Strávili spolu jednu jedinou noc — a ta Darovi přinesla jen čiré zklamání. Když o tom později přemýšlel, divil se sám sobě, že se o něco vůbec pokoušel. Vždyť Xima pod ním vždycky lehávala nečinně jako prkno, proč si tedy myslel, že po dlouhém odloučení a porodu jejich potomka se něco zlepší? Navíc se při milování s ní nedokázal zbavit myšlenek na Aleiu — a to bylo opravdu to poslední, na co přitom chtěl myslet. Nakonec se z ní otráveně odvalil a Xima se rozplakala, což bylo Darovi srdečně jedno.

A tak mladý král trávil čas buď ve své pracovně s písařem odepisováním na listy, které Xima měla vyřídit a nevyřídila, anebo s Chiroveyou v ložnici pod hvězdnatým stropem. Tyhle okamžiky, převážně večery a noci, byly to jediné, co ho dokázalo naplnit spokojeností. Fraianka byla nenasytná a dělala ochotně všechno, co mu na očích viděla. To, co prováděl Dar s Chiroveyou, si s nevěstkami nikdy nedovolil — druhý den by totiž o jeho choutkách věděla celá Ztracenovoda, a po tom opravdu netoužil. S Chiroveyou takové zábrany neměl; věřil její diskrétnosti a ještě nikdy se v ní nezklamal. Krásná Fraianka nastavovala Darovi své tělo ze všech stran, ohýbala se do krkolomných pozic, ochotně dávala Darovi k dispozici všechny otvory do svého těla. Jediné, co u toho mívala na sobě, byl zlatý sorliyský drub zavěšený na krku. Často ho mezi milováním láskyplně hladila, jako by to bylo její oblíbené kotě.

Vzpomínky na Arnëku bledly rychleji, než by se Dar byl nadál. Zamilovanost pomalu vytlačovaly bezuzdné představy o Chiroveye, které Dara provázely takřka na každém kroku. Zpočátku musel bojovat s hlubokými výčitkami, jako by ho jeho druhé já — lepší já — káralo, že zrazuje sorliyskou královnu, ženu, která ho dokázala milovat a na celých několik týdnů učinit lepším člověkem. Po pár dnech však tenhle vnitřní hlas utichl a Dara už nic nerušilo při jeho zvrhlém snění.

Spolu se vzpomínkami na Arnëku slábla i touha co nejdřív vyrazit ztrestat zrádné seveřany. Každý večer, kdy ze sebe Chiroveya shodila tuniku a na její snědé pokožce se ve svitu voskovic zaleskl zlatý drub, přál si Dar'Hys, aby ten okamžik nikdy neskončil. Ale přes den, kdy jen odpovídal na dopisy a toulal se po hradě, se několikrát přistihl, že by se nejradši sebral a vyrazil na sever. Byl zkrátka rozpolcený; jeho vyrovnanost ze Sorliye jako by rozfoukaly podzimní větry.

Po dvou týdnech od jeho příjezdu tedy dorazili Turulek, Miren, Vagén, Ibruc, Vizd, Kešeron, Trochón a M'Relen. Spolu s osmdesáti erenézskými jezdci a deseti tisíci sorliyskými pěšáky se objevili na Medvědí silnici směřující ke stejnojmenné bráně Ztracenovody. Když se blížili, stáli Dar'Hys s Qifem na vnějších hradbách a prudký vítr jim cuchal vlasy a tahal je za pláště. Dar dočista zapomněl, jak je městská hradba vysoká — když se podíval dolů, podivně se mu zhoupl žaludek a stiskl pevněji okraj cimbuří. Uvědomil si, že tu byl naposledy ještě jako kluk. Od té doby neměl pražádnou potřebu se tu ukazovat, ale dnes učinil výjimku; byl celý den jako na trní, potřeboval nutně vědět, zda je zbylé zlato v pořádku. A tak se teď kochal pohledem na pochodující žoldáky a tetelil se blahem. *Konečně. Konečně mám koho poslat proti těm podělaným pohanům na severu a proti ještě podělanějším zrádcům v odtržených krajinách.* Už zase se cítil silný, silný jako málokdy předtím. Jediné, co mu dokázalo spolehlivě pokazit dobrý pocit, byla vzpomínka na toho vychrtlého piráta s ošklivými zuby a podivným praskavým hlasem. Pohlédl k pasu, kde se mu leskla hlavice nového meče — Hvězdného svitu. Měl sice rukojeť vykládanou zlatem, ale oproti Písni byl ubohý.

„Půjdeme," řekl konečně Dar'Hys, když se vojsko přiblížilo na dostřel luku. Spolu s Qifem sešli po prudkém a úzkém dřevěném schodišti a stanuli v Medvědí bráně ve stejnou chvíli, kdy k ní dorazilo čelo houfce. Kazar Turulek, ten zrzavý tlusťoch jedoucí v jeho čele, pozvedl pěst a velitelé za ním vydali hlasité pokyny k zastavení. Dupot dvaceti tisíc nohou postupně utichal, až se rozhostilo ticho rušené jen svistotem větru a pleskáním praporců vysoko nad jejich hlavami. Prach klouzal po kamenné dlažbě a točil se Darovi kolem kotníků. Turulek seskočil z koně a s širokým úsměvem a rozpaženýma rukama se vydal ke králi. „Chlapče můj, jak se ti daří?" Chtěl ho sevřít v medvědím objetí, ale to by si Dar'Hys radši nechal vrazit dýku do oka. Nejenže by ho ten bláznivý tlusťoch ponížil před poddanými, kteří se už celí zvědaví stačili shromáždit u brány, ale i za běžných okolností páchl potem na sto honů, jak tedy musel smrdět po několika týdnech na cestách?

Dar o krok ustoupil a zvedl ruku v zamítavém gestu. „Obyčejné podání ruky bude, myslím, stačit, Kazare. Je moje zlato v bezpečí?"

Rytíř mu váhavě sevřel předloktí. Vítr se otočil a odér, který naplnil královo chřípí, dal jeho předchozí domněnce zapravdu. *Zatraceně, smrdíš jako tchořem skropený medvěd zavřený přes zimu v brlohu…* Dar měl co dělat, aby nedal najevo znechucení.

„Jistě, Veličenstvo," přikývl Turulek, „truhlice jsou uložené na dvou vozech uprostřed houfce."

„Dobře. Po tom, co se stalo v Tórském moři, se nemůžu dočkat, až bude zlato v bezpečí Měsíčního hradu," dodal potichu.

Turulek se ušklíbl. „Písečná země a Erenézská koruna nejsou Tórské moře, Dare, jsou to tvoje državy. Kdo by nás přepadal?"

Tahle naivní otázka nestála králi za odpověď. Ukázal bradou směrem k čekajícímu vojsku. „Ať Miren ubytuje sorliyské vojáky v prázdných kasárnách Mezihradbí. My dva se zatím postaráme o bezpečné uložení zlata." Nemohl se zbavit vtíravého pocitu, že o zbylé dvě truhlice přijde právě *teď*, těsně předtím, než je dostane do bezpečí.

Turulek se podrbal ve vousech. „Hmm... Nevím, zda budou sorliyští kapitáni s Mezihradbím spokojení, je tam tma, vlhko a ty dřevěné baráky léta nikdo neopravoval..."

„Je to *deset tisíc* mužů, Kazare," odsekl Dar. „Kam jinam by se asi tak vešli? Mají si snad postavit stanové město před hradbami? Bohové... Ty muže platím *já* — za to, aby za mě položili své životy, když bude třeba. Ano, platím je z Arnëčiných peněz," dodal nakvašeně, protože se Turulek užuž nadechoval k nějaké nevhodné poznámce, „ale to už je věc jiná — a moje. Budou prostě bydlet tam, kde řeknu, a pokud s tím bude mít některý z nich problém, může si jít stěžovat jim." A ledabyle ukázal prstem skrze hradební průjezd na několik kůlů s hnijícími mrtvolami, které lemovaly Medvědí silnici. „A navíc tu nezůstanou dlouho," pokračoval Dar. „Máme-li stihnout rozprášit pohany ještě před zimou, musíme vyrazit co nejdřív. Ale o tom víc nahoře na hradě. Teď se koukej postarat, ať tu co nejdřív stojí vozy se zlatem." *Jen bohové vědí, že má-li se něco podělat, podělá se to vždycky v tu nejnevhodnější a nejposlednější chvíli.*

Nakonec vše proběhlo bez komplikací a o hodinu později stál Dar sám samotinký v královské pokladnici a se zalíbením nahlížel do dvou otevřených mahagonových truhlic naplněných až po okraje plátěnými pytlíky. Když jeden z nich roztrhl a na zem se s cinkotem rozpršely tlusté zlaté mince, Dar se rozesmál jako malý kluk. Ještě včera byla prostorná místnost kromě pár truhliček se stříbrnými freveny prázdná. Dar si moc dobře pamatoval, jak sem občas chodíval s otcem, když byl ještě chlapec — bylo to většinou tehdy, když na něj byl Trať'Hys obzvlášť pyšný.

Tehdy tu byly vzorně vyrovnány desítky truhlic stříbra, pár truhlic zlata i malé truhličky obsahující nejdražší kameny světa — diamanty, rubíny, safíry, smaragdy —, často dovezené z cizích zemí nacházejících se za mořem, o kterých mu Trať Hys zasvěceně vyprávěl. *Na rozdíl ode mě byl můj otec bohatý člověk*, pomyslel si Dar. *I já se jím můžu stát, stačí, když si dokážu podmanit zpět Falež a Chladvan.* Ve dvou nejsevernějších krajinách Erenézie se nacházely Barvité doly, kde se těžily čarokameny, a také druhé nejbohatší stříbrné doly hned po Stříbrodolu, který Dar'Hys postoupil Čhor-Lenovi. *Bohové, skutečně to bude na jaře pět let?* Pět dlouhých let bez otce, pět dlouhých let s Ximou po boku, pět dlouhých let ve znamení pitek, děvek a bez valného zájmu o království. Jako mnohokrát dřív se Dar sám sebe zeptal, o kolik snazší by byl nyní jeho život, kdyby neprobodl otci hlavu drudskou jehlicí. Odpověď byla jednoznačná: o mnoho. O bohy zatracené mnoho.

Velitele svolal ještě téhož večera do své pracovny, bez ohledu na to, že bývalo zvykem nechat navrátivší se muže první den odpočívat. Darovi to bylo jedno, chtěl co možná nejdříve vyrazit do Dvojhradbí za Gardianem, kterému napsal, ať se svým výpadem posečká, a pak dál na sever potlačit ten pohanský nesmysl, který se šířil jako požár. Nešlo mu ani tak o sjednocování království — což byla motivace, kterou prezentoval navenek —, jako o dvě jiné věci: stříbro a hlavně boží odpuštění. Nenapadal ho jiný čin, který by mohl v očích tří Bratří polehčit, případně dočista vymazat otcovraždu, jíž se před lety dopustil a které čím dál víc litoval.

A tak, když se setmělo a v krbu se rozhořel oheň, usadili se Kazar Turulek, Dreomit Miren, Leq Qif, Uttil Vagén, Šeron Ibruc a velekněz M'Relen, který jako jediný neměl vojenskou hodnost, u kruhového stolu v Darově pracovně. Dar M'Relena na jednání chtěl — Múradův kněz byl stejně jako Arnëka velkým zastáncem výpravy na sever a erenézský král potřeboval jeho protiargumenty k námitkám, které se dozajista objeví. *Přinejmenším Turulek bude prskat*, pomyslel si Dar při pohledu na zamračeného rytíře, který se podle všeho vykoupal a předem tak učinil večer o něco snesitelnější, *a ten je schopen stáhnout na svou stranu Mirena i Qifa.* Později večer dorazí i Biräk rad Ernëm, který ve funkci nahradil Thiu rad Brena, sorliyského generála, kterému Garro Trenozín ukradl Darovu truhlici zlata a jehož karavelu beze vší pochybnosti potopil i s Thiou samotným.

Dar'Hys netoužil po tom, aby najatý sorliyský vojevůdce zasahoval do jejich plánování, alespoň v prvopočátku ne. Rad Ernëmovi chtěl plán přednést už jako hotovou věc.

Než promluvil, Dar chvíli mlčel a prohlížel si své muže. Chiroveya se mezitím proplétala mezi nimi, roznášela poháry a rozlévala do nich víno, což Dara rozptylovalo.

„Vítám vás zpět," řekl úsečně, když za Chiroveyou zapadly dveře. „Doufám, že cesta proběhla bez větších potíží." Aniž čekal na odpověď, hned pokračoval: „Jižané jsou ubytováni, Dreo? Nějaké komplikace?"

Miren zavrtěl hlavou. „Ne, nikdo si na nic nestěžoval, aspoň prozatím."

Dar přikývl a napil se vína. Příjemný pocit se mu rozlil hrdlem a pokračoval dál do celého těla. *Bohové, tohle je slast.* Marně se snažil rozpomenout, proč že se vlastně čas od času pokouší s pitím přestat. Jestli měl v životě kdy nějakou trvalou radost, bylo to právě víno. „Tak tedy," odkašlal si, „jistě vás všechny zajímá, proč jsem si vás pozval už dnes večer..."

„Nejspíš proto, abychom spolu naplánovali tvou velkou hrdinskou výpravu na sever," zahučel Turulek a notně si přihnul piva. „Pozabíjet pár stovek našich krajanů, jen tak, pro výstrahu. Nebo se snad pletu?"

Dar na něj vrhl přísný pohled. „Možná, Kazare. Ať tak, či tak, co kdybys mě nechal nejdřív *domluvit*?"

Turulek pokrčil rameny. „Znělo to jako zatracená otázka, tak jsem odpověděl," pronesl nakvašeně a obrátil do sebe zbytek z poháru. Nato se chopil konvice a dolil si.

Někdo se tu dnes chystá opít, pomyslel si Dar ke svému nemalému překvapení. Jen málokdy se stávalo, že Kazar Turulek vyměnil pátravý pohled a rychlé reakce za pití. Svou zdrženlivost vždy vysvětloval tím, že kdyby se cokoli semlelo, je potřeba alespoň jednoho střízlivého člověka, který by byl schopen chránit krále. Od Darova nástupu na trůn se tak opil nanejvýš desetkrát — většinou proto, že ho něco žralo k nesnesení. A co ho žralo dnes, bylo nad slunce jasné: Turulek jednoznačně odmítal jakékoli občanské boje. Ať už šlo o dobytí Rovenova před čtyřmi lety či o potlačení povstání na severu, o němž měli diskutovat dnes. Diplomacie, diplomacie a ještě jednou diplomacie, to byla Turulekova cesta. *Můj otec toho zrzavého medvěda dočista zkazil*, napadlo Dara jako už mnohokrát předtím.

„Nebyla to otázka," řekl Dar'Hys. „A teď všichni poslouchejte a své připomínky si laskavě nechte, až skončím." S tím vytáhl Gardianův dopis a nahlas ho přečetl.

„Zvěstovatel?“ odfrkl si popuzeně M’Relen, když Dar skončil. „Neměl by si ten rouhačský opovážlivec říkat raději *Narušitel* či *Ničitel*? Vždyť to je přece to, co dělá — narušuje poklidnou víru v Bratry! Ať se ho Kren zmocní a pozře ho! A všichni ti seveřané, ach, Múrade, všichni ti seveřané hazardují se svým posmrtným životem, jako by šlo o obyčejnou stříbrnou minci, o niž hrají v kostky!“ M’Relen během svého monologu zrudl v obličeji a zběsile máchal rukama — což vhledem k tomu, že jedna z nich byla zakončena lesklým pahýlem, působilo znepokojivě. Dar ještě nikdy neviděl velekněze takhle ztratit rozvahu.

Miren se naproti tomu přidržel svého příslovečného klidu. „Máme nějakou zprávu o tom, že by ono *poblouznění*, jak to nazývá Gardian, mělo bojovný charakter?“

Darovi nezbylo než překvapeně povytáhnout obočí; Miren se opět ukázal jako zkušený vojevůdce jdoucí po těch nejdůležitějších faktech. Váhavě přikývl. „Máme, včera totiž dorazil další list.“ A vytáhl z váčku u pasu druhou ruličku. Rozbalil ji a četl:

Dvojhradbí,
devátý den rezence, 9558 k. l.

Dare,
dnes ráno dorazil posel pána Panroka Hudce z Laroliny, hradu na okraji Faležského hvozdu, který patříval rodu Derenů. Po smrti bývalého dvojhradebského krajeprávce Jochtifa Derena jsem Larolinu s Tvým laskavým svolením svěřil do rukou Panroka, syna Herba Hudce z Děsivce, jak si jistě vzpomínáš.

Měl-li být k sobě Dar upřímný, byl rád, že to Gardian v úvodu zmínil, jelikož si nevzpomínal vůbec na nic.

Kopii Panrokova listu přikládám, dovol mi však rychlé shrnutí a pár mých postřehů: tu zpropadenou pohanskou víru podle Hudce vyznává už téměř celý Chladvan i Falež. Pro mě to byla neuvěřitelná zpráva — vždyť se stačí podívat na mapu, aby člověk zjistil, jak jsou dvě nejsevernější krajiny rozlehlé! Ano, osídlení je v nich řídké a celkem vzato nepůjde o žádnou drtivou sílu, ale i tak — je to pro mne nepochopitelné. Navíc za jak krátkou dobu se to událo! Na vině je podle všeho několik věcí. V první řadě jsou to přesvědčivá a plamenná kázání onoho tajemného Zvěstovatele, při nichž lidem údajně ukazuje — ano, příteli, čteš správně, ukazuje! — boha. I teď, když jsem to napsal na pergamen, musel jsem

udělat několik znamení Tří, protože si jen těžko umím představit větší rouhání! Tenhle bůh má být jakýsi tuctový opelichaný dravec, na němž je zajímavé nanejvýš to, že má čtyři křídla. V řadě druhé je tu tvar Meče — území od Dvojhradbí až k Severnímu hrotu je úzké a jeho středem se vine Severojižní kupecká cesta, Zvěstovateli tak při jeho věhlasu stačí pomalu postupovat po této cestě na jih a lidé se k němu sbíhají z obou stran jako slepice k pohozenému zrní.

Dále Panrok tvrdí, že ty obyvatele, kteří z různých důvodů zůstali věrni Bratrům, ti zpropadení pohané, bohové je zatraťte, nechávají bez povšimnutí žít mezi sebou. Nezabíjejí je, neubližují jim, údajně s nimi žijí ve stejném souladu a rovnováze jako dřív, kdy ještě všichni vyznávali Bratry. Na území Meče prý zatím neproběhly žádné náboženské boje. Žádné boje, Dare, jak je to jen možné? Vždyť si to představ: zničehonic se objeví jakýsi stařec hlásající bludy a popírající tři Bratry, v něž věřili naši otcové a jejich otcové, a nikdo mu nezkřiví ani vlas na hlavě — dokonce ani ti, kteří se přidrželi tříbratrství.

Celé to tedy působí, jako by to zpropadené pohanství hlásalo mírumilovnost. A tu, jak známo, tříbratrství nehlásá. Naopak všichni dobře víme, že Oršihada radí šířit víru třebas i násilím. A téhle teze se já hodlám držet. Jakmile obdržím Tvůj souhlas s útokem, vyrazím s několika stovkami bojovníků do Falže. Věřím, že s pomocí Múrada, Agúhara a Kasta budeme úspěšní a dokážeme nemožné, totiž vrátit tamní lid na pravou víru.

Nechť nad Tebou Tvůj patron Múrad drží ochrannou ruku, králi.

Buď pozdraven.

Tvůj přítel Sadran Gardian, krajeprávce jedenácté krajiny

A ještě něco: během pár dní odjíždíme s Lohankou na její rodnou Fordu, kde budeme čekat na Tvůj souhlas se svatou výpravou. Uděláme si pár klidných týdnů jen jeden pro druhého — však ty mi rozumíš.

Jistěže Dar rozuměl — Sadran potřeboval dědice stejně zoufale jako ještě před nedávnem Dar. A změnit ovzduší někdy může pomoct. Když dočetl — Sadranův dovětek samozřejmě vynechal —, rozhlédl se po svých mužích. Vypadali překvapeně — stejně překvapeně jako on, když si list přečetl poprvé. A Dar se jim nedivil, vždyť to skutečně celé působilo prapodivně a děsivě. Navíc to zavánělo magií, to proto, že se to vymykalo přirozeným pravidlům světa. Dar'Hys by nikdy nevěřil tomu, že je možné šířit nové myšlenky bez boje, jen s líbivými slovy na jazyku a s úsměvem na rtech. *Copak všechny ty lidi někdo očaroval?* ptal se sám sebe. *A pokud ano, kdo? Co je to za člověka, tenhle zatracený Zvěstovatel?*

„Tak co tomu říkáte?“ zeptal se, když notnou chvíli nikdo nepromluvil.

„Já souhlasím s pánem Gardianem,“ sykl M’Relen, který byl stále hluboce rozrušený. „Ty ubožáky musíme co nejrychleji obrátit zpět na pravou víru. A také navrhuji vytvořit napříč Mečem vojenskou blokádu — či jak se tomu říká —, přes kterou se žádný z těch zrádců nedostane. Neumím si představit, že by se nám tyhle pohanské bludy rozšířily i do zbytku Erenézie. To by byla katastrofa s nedozírnými následky! Jen považte, jak by Bratři shlíželi na království, jehož poddaní by se k nim obrátili zády.“ A M’Relen rychle provedl znamení Tří.

Velekněz byl ale mezi ostatními jediný, koho Gardianův dopis rozrušil do takové míry.

„No,“ zabručel stále nakvašený Turulek, „já mám pocit, že se nejedná o nic jiného než o obří past.“

„Past?“ podivil se Dar. Tohle ho za celou dobu vůbec nenapadlo.

„Chladvan a Falež se od Erenézie odtrhly už před lety, jak všichni víme. Stejně tak víme, proč to udělaly,“ vrhl ostrý pohled královým směrem. „Kvůli *tobě* a *tvé* politice.“ Turulek si nikdy nebral servítky. „Možná ale nejsou tak úplně spokojeni bez srdce království. Možná si připadají jako useknuté a nemohoucí údy. Třeba chtějí znovu být součástí Erenézie. Já bych to aspoň být jimi chtěl — ale ne pod tvým vedením, Dare. Nemůžeme vědět, co za zprávy si seveřané vyměňují s Narhanadem a aliancí. Možná jde jen o obří plán, který má za cíl jediné — tvé svržení či smrt.“

„Naznačuješ, že by žádný Zvěstovatel a žádné pohanství nemuseli existovat?“ zeptal se opatrně Miren.

„Bylo by to geniální, nemyslíš?“ usmál se Turulek, poprvé za celý večer. Dara trochu znepokojilo, že se tak stalo při představě dokonalého spiknutí proti němu. „Když chceš z nory vylákat krále,“ pokračoval rytíř, „musíš vymyslet něco proklatě důležitého, aby se dostavil osobně. A co je důležitější než víra v tři Bratry?“

„Nic!“ vykřikl M’Relen.

„Nic,“ přikývl spokojeně Turulek a dolil si pivo.

„Nic...“ vydechl překvapeně Dar.

Miren však zamyšleně zavrtěl hlavou. „Neumím si představit dohodu takových rozměrů. Když si představím, jakým problémem dokáže být domluva mezi dvěma lidmi...“

„Tohle ale *může* být domluva mezi dvěma lidmi,“ namítl Turulek. „Jedním z nich by jistojistě byl mladičký krajeprávce Prastarska Isvail Tórmek, druhým pak zvolený vůdce severní frakce povstání — s největší

pravděpodobností krajeprávce jedné z oněch dvou krajin, tedy buď Derwin, nebo Unmart."

„Dobrá, Kazare, *tihle* dva lidi se snad na tomhle mohli dohodnout, ale není možné, aby přesvědčili obyčejný lid k šíření lží a polopravd," trval na svém Miren. „Alespoň ne v případě, že by obyčejný lid *věděl*, že jde o lži a polopravdy..."

„Teď jsi uhodil hřebík na hlavičku," namířil mu Turulek tlustý ukazovák do obličeje. „Co když obyčejný lid nemá ani tušení, že je to celé výmysl pár lidí? Co když Zvěstovatele nikdo nikdy neviděl? Co když lidé jen posílají dál něco, co jim nakukal jejich příbuzný či soused? Dokud takzvaného Zvěstovatele nespatří na vlastní oči někdo z našich, nikdy si nemůžeme být jisti, že existuje." A Turulek se na židli pohodlně opřel, očividně spokojený sám se sebou.

Darovi přišla ta myšlenka přitažená za vlasy. Neuměl si představit, že by byla severská šlechta natolik vychytralá, aby dokázala stvořit smyšlené náboženství i proroka jen proto, aby vlákali erenézského krále do pasti. Na druhou stranu to ale nemohl ani úplně vyloučit.

„Co tedy navrhuješ, Kazare?" zeptal se Dar. „Mám zůstat tady ve Ztracenovodě, či co?"

„Já už jsem ti svůj názor řekl tolikrát, že nepovažuju za nutné se opakovat, chlapče," pokrčil Turulek rameny.

„No ovšem, ta tvoje diplomacie," odfrkl si otráveně Dar.

Turulek prudce vstal a shodil při tom křeslo, na němž seděl. „Ano, Dare, ta moje diplomacie! Možná že kdybys ji někdy použil namísto opileckých přešlapů, planých výhrůžek a nakonec i zabíjení svých vlastních poddaných, tvořilo by Erenézii pořád jedenadvacet krajin namísto deseti, o jejichž loajalitě můžeme navíc jen pochybovat!"

„O to tady teď nejde, Kazare, zatraceně!"

„A o co tu tedy jde?"

„O pošpinění tříbratrství, o co jiného? O vzpouru proti Bratrům, kterou *já* musím potlačit!"

„Tak? Najednou se hrneš do čela vojska? Ty? Po letech opíjení se a vysílání svých zástupců? Proč tak najednou toužíš po zabíjení svých lidí, když jsi k tomu měl příležitost už dávno? Že by proto, abys potěšil jednu mladou dámu ze Sorliye, která tak fanaticky zbožňuje Bratry, že kvůli nim neváhá kácet les, byť by byl z lidí?"

Ve skutečnosti proto, aby mi Bratři odpustili otcovu vraždu, ty jeden tlustý parchante! A tohle je možná moje jediná šance.

„To stačí, Kazare!“ okřikl ho Dar. „Jestli dál nemáš čím přispět do téhle rozpravy a chceš urážet mě a Arnëku, tak odsud radši vypadni, rozumíš?“

„Milerád, chlapče. Lepší být kdekoli jinde než tady. Tam se totiž nejspíš nebude plánovat vraždění vlastních…“

„Mlč, zatraceně!“ zasyčel Dar’Hys, rudý vzteky. Zorné pole mu zaplnily černé jiskřičky.

„Měl by ses naučit ovládat svůj agarhen,“ kývl Turulek bradou směrem k jeho tváři. „Tvůj otec to v tvém věku dávno dokázal — a to měl dva. A ještě něco: té tvojí výpravy se nezúčastním. Minule tu zůstal Qif, tentokrát setrvám já a dám pozor na Ximu. Beztak ti bude Leq k užitku víc než já; na území Meče se vyzná, vždyť se tam narodil.“ A odešel. Ten starý tlustý parchant skutečně odešel…

Dar zůstal stát — ano, stát, přestože si nevzpomínal, že by se zvedal z křesla — jako opařený. V hlavě mu tepalo vztekem a měl chuť přivolat stráže a nechat Turuleka… ne, vhodit do Jícnu ne, na to byl pro něj příliš důležitý, ale jedna dvě noci ve studené, tmavé kobce by ho mohly přivést k rozumu. *Nemohly*, uvědomil si okamžitě. *Kazar by se jen ještě víc zatvrdil.* Dar’Hys se pomalu uklidňoval. Moc dobře věděl, že Turulek s ním v mnoha věcech nesouhlasí, ale dodnes byla jeho loajalita neotřesitelná. *Stalo se vlastně někdy dřív, že by mě v něčem neposlechl? Dokonce i tomu proklatému starému kozlu Rovenovi usekl hlavu, přestože šlo o otce jeho přítele.* Teď ale odmítl vydat se s Darem na sever. Jako by přetekl onen pomyslný pohár trpělivosti. *Jedno vraždění Erenézanů mu nejspíš stačilo.* Měl na Turuleka vztek, to ano, ale také cítil lehký nádech čehosi podobného zděšení. *Ten zrzavý medvěd mě vždycky a všude chránil, ať jsem byl kdekoli a dělal cokoli.* Dar měl neodbytný pocit, že tahle Turulekova starostlivost má co do činění s jeho otcem — jako kdyby mezi těmi dvěma existovala jakási tajná dohoda, na jejímž základě se musel Turulek o Dara starat až do smrti. Jako už mnohokrát dříve i teď se Dar sám sebe ptal, co vlastně Trat’Hys pro Turuleka znamenal — byl pro něj jen nejlepší přítel, nebo snad něco víc?

„Dare?“

Teprve Mirenův hlas ho vytrhl z přemýšlení. Potřásl hlavou a znovu se posadil, rozechvělou rukou si dolil víno a vyprázdnil celý pohár najednou.

„Kazar se uklidní,“ promluvil znovu Miren, „zkusím s ním promluvit.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Dar’Hys.

„Ne?“

„Ne. Nehodlám snášet jeho hloupé řeči a vyčítavé pohledy během naší cesty na sever. Jen ať tu zůstane.“ Dar si nebyl jistý, zda dělá dobře, ale měl pocit, že i kdyby se pokusili Turuleka přesvědčit, beztak by rytíř svůj názor nezměnil — a takhle šla alespoň Darova uražená pýcha ruku v ruce s Kazarovou vzpurností. *Navíc má staroch pravdu, Qifa bych skutečně potřeboval vzít s sebou, vždyť se narodil pod Posledními horami na břehu řeky Hat. Jen málokdo zná Meč tak jako on.* Qif a Vagén z Ordy měli tvořit dva ústřední pilíře Darovy výpravy. Nakonec to tedy vlastně Turulek vymyslel dobře, jelikož Dar'Hys potřeboval někoho, kdo bude během jeho nepřítomnosti chránit jeho syna.

Ale co když prchne do Adalonu stejně jako Flacibor? ozval se mu v hlavě tichý hlas.

Neprchne. Tím si byl Dar'Hys jistý jako máločím ve svém životě.

„Jak myslíš,“ pokrčil rameny černoch. „Možná bychom se tedy měli vrátit k tomu, proč jsme se tu dnes sešli.“

„Ano, to bychom rozhodně měli, protože jsme doteď pouze ztráceli čas,“ souhlasil nevrle Dar. „Já osobně navrhuju vyrazit co možná nejdřív.“

„Nechceš počkat, jak dopadne Gardianův výpad?“ zeptal se Uttil Vagén.

Dar zavrtěl hlavou. „Ne. Sadran má jen omezený počet mužů, možná pár stovek. S takovou silou dokáže nanejvýš vyplenit pár vesnic a dobýt jeden dva hrady — což je i jeho cíl, jak píše v prvním listu. Jemu jde o to přesvědčit své poddané v pohraničí, aby se nenechali zviklat hloupými nápady ze severu. My však potřebujeme udeřit všude. Neříkám zbytečně zabíjet Erenézany, ale být vidět po celém Meči, který je, jak všichni dobře víme, proklatě rozlehlý.“

„To tedy je,“ přikývl Leq Qif, který do té doby mlčel. „Otázkou je, kde všude považuješ za nutné, jak ty říkáš, udeřit — jelikož Chladvan je tak řídce osídlený, že nevím, zda vůbec stojí za námahu…“

„Ty ses v Chladvanu narodil, je to tak?“ zeptal se Dar na to, co dávno věděl.

„Ano.“

„A nijak tě netrápí, že tvou rodnou krajinu pobláznil nějaký šílenec pohanstvím? Že obrátil tvé příbuzné a přátele na špatnou cestu?“ *Nemluvě o tom, že se poblíž Ledové Klikatice nachází několik rozlehlých dolů, jejichž ztrátu velmi citelně vnímám.* Sám vlastně nevěděl, který důvod k cestě je pro něj nejdůležitější — zda znovuzískání dolů, a tím alespoň částečné

doplnění královské pokladnice, odpuštění Bratrů, anebo Arnëčino přání. Připadalo mu však, že ten poslední důvod spolu s blednutím vzpomínek na sorliyskou královnu pomalu, ale jistě ztrácí na síle.

Qif se zachmuřil. „To mě samozřejmě trápí. Nečekal bych ovšem, že to bude trápit i tebe."

Dar to nijak nekomentoval.

„I já navrhuji vyrazit co možná nejdříve," pronesl M'Relen, který se mezitím trochu uklidnil. „Každý den, kdy se pohanství rozrůstá jako nečisté podhoubí severními krajinami, pro mě představuje muka."

„Myslím, že i Biräk rad Ernëm bude souhlasit," řekl Vagén. „Radši bude dělat to, k čemu byl se svými muži vycvičen, než aby ztrácel čas čekáním mezi chcankami a splaškami v Mezihradbí."

„Uvidíme," odvětil Dar, „má dorazit každou chvíli."

„Dobrá," promluvil poprvé za celou dobu Šeron Ibruc, mladý velitel křídla, který byl se svým věkem a nedostatkem zkušeností všem starým válečníkům proti srsti, „vyrazíme tedy co nejdříve. Jak si ale vlastně celou tu svou akci představuješ, Veličenstvo? Už to tu padlo — Meč je obrovský. Tedy, není ani tak obrovský rozlohou, jako je *dlouhý*. Odhadem to bude dobrých dvě stě královských mil."

Dar přikývl. „Ano, dvě stě mil, rozdělených na zhruba čtyři stejné celky. Dva veliké lesy, Faležský hvozd a Kamenoles, mezi nimi Khalínina planina, což je odlesněné území tvořící obydlenou část Falže, no a nakonec celý Chladvan se svými přímořskými rybářskými vesničkami a roztroušenými vnitrozemskými hradišti. Jak upozornil Qif, Chladvan je kromě Ledové Klikatice velmi řídce osídlený — a právě toho chci využít k rychlému postupu přes krajinu." Dar se obrátil na seveřana. „Lequ, dostaneš na starost tři tisíce sorliyských válečníků, s nimiž se vylodíš v Ledové Klikatici. Dalšími tvými vojevůdci budou Ibruc a rad Ernëm. Dobudete řídící město, zajmete a popravíte chladvanského krajeprávce Derwina a nastolíte pořádek — tím mám na mysli popravení pohanských kněží, pokud na ně narazíte, a obnovení bohoslužeb vedených řádnými kněžími tří Bratří. Dále — se svými muži zajistíš doly, v nichž se těží stříbro, drahé kamení a čarokameny." *Bohové vědí, že je to jedna z nejdůležitějších věcí na téhle výpravě.* „Teprve až budeš mít celý severní výběžek pod kontrolou, vydáš se na jih. V tu samou chvíli vyrazím já, Vagén, Gardian a Miren ze Severohoří na sever. Budeme postupovat proti sobě a sevřeme povstalce v kleštích. Nevěřím totiž, že by se ti pohanští psi vůbec nebránili. Ty, co se budou vzpírat, pobijeme. Myslím však, že jich bude

málo. A ještě jeden úkol nás čeká — najít a pověsit onoho Zvěstovatele i s tím jeho údajným bohem. Pak teprve bude sever znovu čistý. A tříbratrský."

Dar se spokojeně opřel v křesle a labužnicky upil vína. Tenhle plán mu ležel v hlavě už několik týdnů a teď se o něj konečně podělil. Pásl se očima na nevěřícných pohledech ostatních velitelů a na uctivém výrazu M'Relena, který si nejspíš dokonalejší potrestání zbloudilých oveček nedokázal představit ani v tom nejdivočejším snu.

Jako první promluvil Miren: „Jestli to chápu správně, dnes jsme se tu tedy nesešli, abychom vymysleli plán. Sešli jsme se pouze proto, abychom si poslechli ten tvůj."

Dar neochotně zavrtěl hlavou. „Jen částečně, Dreo. Rád si poslechnu vaše připomínky." *Upřímně však doufám, že žádné nejsou, protože bych jich beztak nedbal.*

Miren pokýval hlavou. „Dobrá. Já osobně dost dobře nechápu, proč jsme pracně převáděli tři tisíce Sorliyanů přes Suchý hřbet, když teď je zase povedeme zpátky k moři."

„Nepovedeme," zavrtěl hlavou Dar'Hys a celý se uvnitř zatetelil blahem. „Ty tři tisíce mužů obepluly na svých karavelách Dno Háku a budou čekat na kotvě poblíž Mušle. Qif s ostatními se od nás oddělí na Vabordské křižovatce, během jednoho dne dorazí do Mušle a budou rovnou pokračovat k Ledové Klikatici. Do týdne by tam měli být."

Miren si podržel kamenný výraz. „Nerozumím."

„Čemu?"

„O jakých třech tisících mužích to zatraceně mluvíš."

Že by se i Miren dokázal rozčílit?

„Do Ztracenovody nedorazilo deset tisíc mužů, Dreo, jen sedm. Tři tisíce jsem nechal plout dál."

Uttil Vagén se opřel o opěrky křesla a narovnal se. „A proč jsi nám to neřekl, Veličenstvo? Máme být tvými nejbližšími rádci, ale jak ti máme správně poradit, když nám zatajuješ tak závažné okolnosti?"

Dar ho provrtal přísným pohledem. „Jsem sám sobě pánem, Uttile. Když se chci rozhodnout sám, *rozhodnu se*. I bez vašich rad. Ale abych odpověděl na tvou otázku — neřekl jsem vám to proto, protože byste s útokem na Ledovou Klikatici nikdy nesouhlasili a byly by z toho týdny brblání a dohadování." *Alespoň s některými z vás.* A Dar si uvědomil, jak je rád, že Turulek odešel a teď na něj neciví tím svým rádoby otcovským, nesouhlasným pohledem.

„To je tedy to tvoje *částečně*, že?“ ozval se znovu Miren. „Můžeme sice mít připomínky, ale neměly by se týkat Ledové Klikatice a toho, že se někomu z nás může jevit její dobytí a poprava krajeprávce jako neskonale hloupý nápad.“

Dar pozvedl obočí a v hlavě mu zavířila krev; agarhen se mírně rozpletl. „Proč by to měl být hloupý nápad?“

„Protože pokud popravíš krajeprávce, jedinou autoritu, kterou lidé na dalekém severu znají, obrátíš je proti sobě tak jistě, jako kdybys jim zabil dítě. Nebo si myslíš, že jim záleží na názoru nějakého krále, kterého nikdy předtím neviděli a nikdy neuvidí? Pro ně jsi jen slovo, Dare, pouhá představa, někdo, kdo sedí na teplém trůně daleko na jihu a ani v nejmenším netuší, jak se jim tam nahoře žije — a mají zatracenou pravdu, nebo ne? Poprav Derwina a znepřátelíš si Chladvan navždy.“

A co když mi jsou nějací podělaní seveřané dočista ukradení? Co když prostě potřebuju jen znovu získat Klikatici, začátek severojižní kupecké cesty, a ty zpropadené doly kolem ní? To ovšem nemohl říct nahlas.

Místo toho se křivě pousmál. „A co bys tedy navrhoval ty, Mirene? Poplácat Derwina po zádech a pochválit ho, že se s celou svou krajinou nejprve odtrhl od království a nádavkem ještě zradil svou víru?“

„To určitě ne,“ ohradil se Miren, „Derwin musí být potrestán, to je samozřejmé a nemusíš mi podsouvat nic jiného. Jen nemusí být pokaždé řešením poprava, to je to, co se ti snažím říct. Můžeš mu dát ještě jednu šanci, zabavit mu doly, nechat ho platit každoroční pokutu a tak dále. Ale jeho smrt ti ve výsledku krajinu nevrátí.“

Miren to myslel dobře. Jen nemohl tušit, že Dara opravdu nezajímá znovunabytí loajálních poddaných, ale naopak jejich potrestání — tak, jak si to přála Arnëka a M’Relen — a získání peněžních prostředků pro zalepení těch obrovských trhlin v královském rozpočtu. Do budoucna Dara vlastně zajímala z celého Chladvanu opravdu jen Ledová Klikatice jakožto vstupní brána pro obchod z Yervilu a pravidelný příjem z dolů — a když Derwina smete jako nepřítele, nebude se s ním muset dělit tak, jak to bývalo za Trať Hyse — a jak to doteď probíhalo v ostatních krajinách Erenézie.

Do komnaty vstoupila Chiroveya s lehkým úsměvem na tváři a s dvěma džbány vína. Neřekla ani slovo, jen obešla všechny poháry a dolila do nich až po okraj vína. Dara si nechala jako posledního, a když se sklonila k jeho poháru, vyzývavě se na něj zadívala. Dar se na ni usmál — a koutkem oka si povšiml Mirenova nesouhlasného výrazu. Ano, o něm a o Chiroveye už

dávno věděl celý hrad. Dar se na chvíli zarazil, ale potom si uvědomil, že musí být velmi nápadné, když se služebná zdržuje v královĕ komnatě několik hodin denně. *No a co. Beztak by se to všichni dozvěděli, až vyrazíme ze Ztracenovody.* Den sem nebo tam nehraje žádnou roli… Uvědomil si, že se nemůže dočkat Chiroveyina těla a že mu další rozprava vlastně přijde zbytečná. Rozhodl se ukončit rozhovor co možná nejdříve.

Napil se vína, rozhlédl se po svých mužích a pak řekl: „Krajeprávce Derwin zemře — a Ledová Klikatice bude dobyta. Nestrpím od nikoho, aby se nade mě povyšoval a aby sám rozhodoval o tom, zda bude, či nebude součástí království a jaké náboženství bude se svými poddanými vyznávat. Budu k vám upřímný — obyvatelé zrádných krajin jsou pro mě mrtví. *Nezáleží* mi na nich." Cítil, že už zase, stejně jako tolikrát předtím, z něj mluví víno, ale nemohl si pomoct, vždyť s vínem v hlavě se tak dobře hovořilo, bylo jednoduché říct, co si skutečně myslí, aniž by se musel k něčemu přemlouvat či naopak si něco zakazovat. „Jde mi jen o to vytlouct z těch krajin prostředky, o něž mě krajeprávci okradli: stříbro, zlato, čarokameny, dobytek, královská a věnná města… To je to, co chci. Poddanými ať se krajeprávci klidně udáví."

„Jinými slovy uděláš tu samou chybu jako v případě Nízkozemska, ano?" zeptal se Miren. „Jen tentokrát nepošleš Kazara, ale uráčíš se jít setnout hlavy sám — abys před určitými lidmi nevypadal jako slaboch."

Dar po něm střelil přísným pohledem. „Říkám to naposledy, Dreo, podle mě není žádnou chybou, když si král nenechá líbit vzpurnost a jankovitost svých poddaných! Zrádné krajiny musí platit za svou opovážlivost — a jako první budou platit ty, které kromě mě zradily i Bratry!" Výhrůžně se podíval kolem sebe. „Mám už vás všech po krk — i vašich hloupých, přízemních rad! Bude to tak, jak jsem řekl! Odjíždíme přesně za týden. Do té doby ať je vše nachystáno. Hlavními veliteli budou Qif a Miren. Pokud ovšem nechceš zůstat sedět na zadku doma stejně jako Turulek, Dreomite." Dar si dal záležet, aby v jeho hlase zazněl dostatek pohrdání.

Vurdzaňan na něj zahlížel se zjevnou nelibostí, ale protestovat se neodvážil. *Tak je to správně*, řekl si v duchu Dar, *jen mě pěkně poslouchej, jako dobře vycvičený pes.* Dopil víno a vstal — *zatraceně, bohové, kolik jsem toho vlastně vypil?* zeptal se sám sebe, když mírně zavrávoral. „V klidu dopijte, mí přátelé, a pak laskavě vypadněte z mojí pracovny."

Nato odešel, aniž počkal na příchod Biräka rad Ernëma. Čekala na něj Chiroveya.

KAPITOLA ŠESTÁ

Berdherova dcera

Dnes byl druhý den, kdy Lheiwen stála na kůlu — a zatím se držela. Moorq netušil, co od ní čekat. *Vlastně ne, je to jinak*, pomyslel si. Měl pocit, že dívka vydrží dlouho, déle než ostatní, ale na druhou stranu mu připadala křehká jako skleněná květina. Byla malá, hubená, byla to žena a prožila toho za poslední měsíce tolik, že by se nedivil, kdyby dávno propadla šílenství. Místo toho vydržela na kůlu už druhý den; Zamir mu před hodinou oznámil, že ji zamkl v její jizbě.

Ach, je mi jí líto. Vzpomněl si, jak on sám kdysi přišel na Wanoru. Stařešina Hrč ho tehdy odvedl ke kůlu — stejně jako včera Zamir Lheiwen — a řekl mu, ať stojí nahoře, dokud mu nedovolí slézt. Večer co večer vodil tehdy Hrč šestiletého Moorqa přes liduprázdné nádvoří, dokud chlapec neuvěřil, že zůstal na tom smutném, černém hradě se starcem docela sám. Po několika dnech už to nevydržel a s brekem slezl dolů. Vběhl na nádvoří a teprve tam zjistil, že je plné lidí.

Takový byl zvyk — podrobit nováčka zkoušce trpělivosti, která ho přinutila propadnout bláznovství — i když jen dočasnému. Během zkoušky nikdo na hradě nemluvil, neprováděla se žádná cvičení, při nichž by mohl vzniknout nežádoucí hluk. Nepoužívaly se zbraně, necvičil se zápas, nejezdilo se na koních. Všichni se chovali tak, aby si dotyčný na kůlu za hradbou myslel, že je hrad mrtvý, opuštěný. Soustředění se na rovnováhu společně s obavami, kam se všichni poděli, skutečně nebylo nic pro slabé povahy. Šlo ale o jednoduchý a velmi účinný způsob, jak si ověřit založení a charakter daného jedince. Lheiwen už

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Zpěv Překladatele.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.